

ஒக்டோபர்
2009

113

நூனாம்

கலை இலக்கியச் சுற்சிகை

www.gnanam.info

19ஆம் நூற்றாண்டு
சமூக நோக்குடைய இலக்கியங்கள்
-கலாசிவமணம் முனிசைஸி

விலை: 50/-

இலக்கியத்தில்
ருசி பேதம்
-முருகபுதி

தேவி - 10 சூடர் - 05

பகிர்தவின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்

ஆசிரியர் :

தி. ஞானசேகரன்

இணை ஆசிரியர் :

ஞானம் ஞானசேகரன்

லூபியர் :

கௌதமன்

தலைமை அலுவலகம் :

19/7, பேராதனை வீதி, கண்டி.

தொடர்புகளுக்கு... :

தி. ஞானசேகரன்

ஞானம் கிளை அறுவகைம்
3-B, 46ஆவது ஒழுங்கை,
கொழும்பு – 06.

தொலைபேசி : 011 –2586013

0777-306506

+61 02 80077270

தொலைநகல்: 011-2362862

E-mail : editor@gnanam.info

Web : www.gnanam.info

வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு
 வங்கித் தொடர்புகள்:
Swift Code :- HBLILKLX
T. Gnanasekaran
Hatton National Bank -
Wellawatte Branch
A/C No. 009010309024

இதழினுள்ளே ...

● கலைஞர்கள்	
அழகு சந்தோஷ்	12
கவிஞர் ஏ. இக்பால்	12
அல்வாயூர் சி. சிவநேசன்	35
பத்தனையூர் வே. தினகரன்	35
க. ஜெயசீலன்	40
கஸ்வயல் வே. குமாரசாமி	49
● கட்டுரைகள்	
தி. ஞானசேகரன்	04
முருகபூபதி	10
கலாபூஷணம் மூல்லைமணி	15
வாக்கரவாணன்	19
உமாகாயத்திறி தியாகராஜன்	24
அந்தனி ஜீவா	34
சிறி	41
பிரகலாத ஆனந்த்	45
● சிறுக்கதைகள்	
வசல்வி. ஞானகரன் யூடிற் ஷியானா	06
அ. விஷ்ணுவர்த்தனி	13
பகுளை சேனாத்ராஜா	17
அகில்	20
ராணி சீதரன்	31
வேல் அமுதன் (குறுங்கதை)	46
● நேர்காணல்	
தெளிவத்தை ஜோசப்	27
● பர்திய பிக்கு சௌஞ்சன் கதைகள்	
கவிஞர் சோ.ப.	36
● சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்	
குறிஞ்சிநாடன்	50
● நூல் மதிப்புரை	
குறிஞ்சிநாடன்	52
● பத்திரமுத்து	
மாணாமக்கீன்	38
துரை மனோகரன்	43
கே. விஜயன்	47
● வாசகர் பேசுகிறார்	
	54

ஞானம் சுஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்புகளின் கருத்துக்கட்டு அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள். புனைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப் பெயர், முகவரி ஆசிரியர்களை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும். பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச் செவ்வைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு. - ஆசிரியர்

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கலிப்பெருக்கும் மேவுமாயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருட்டெரல்லாம்
விழிப்பற்றுப் பதலி கொள்வார்.

கொழும்பு சர்வதேசப் புத்தகக் கண்காட்சியும் வாசிப்புக் கலாசாரமும்

கொழும்பு பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த சர்வதேச மண்டபத்தில் 2009ஆம் ஆண்டுக்கான புத்தகக் கண்காட்சியும் விற்பனையும் மிகப்பெரிய அளவில் நடந்து முடிந்திருக்கின்றன. கடந்த பதினொரு ஆண்டுகளாக ஒவ்வொரு வருடமும் இப்புத்தகக் கண்காட்சி கொழும்பில் நடைபெறுகிறது. பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் நூல் விற்பனையாளர்கள் இக்கண்காட்சியில் தமது விற்பனை நிலையங்களை அமைத்துப் புதிய நூல்களை விற்பனை செய்வது இக்கண்காட்சியின் முக்கிய அம்சமாகும்.

செப்டெம்பர் 19ஆம் திகதி முதல் 27ஆம் திகதிவரை நடைபெற்ற இக்கண்காட்சிக்குத் தனிமும் புத்தகப் பிரியர்கள் முன்னடியாட்து உள்ளுழைவதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த வருடம் நூழைவுக் கட்டணமாகப் பத்து ரூபா கொடுத்து நூழைவுச் சீட்டைப் பெற்றுக் கீழு வரிசையில் நின்றே மெதுமெதுவாக உள்ளகர வேண்டியிருந்தது.

உள்ளே பண்டாரநாயக்கா நினைவு மண்டபத்திலும் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா நினைவு மண்டபத்திலும் பல்வேறு விற்பனை நிலையங்களில் மக்கள் கூட்டம் நீரம்பி வழிந்தது.

இதில் கவலைகாள்ள வைத்த விடயம் என்னவென்றால் வந்திருந்த மக்கள் கூட்டத்தில் மிகக்குறைந்த தமிழ் பேசும் மக்களே காணப்பட்டனர். கொழும்பிப் பெருந்கரில் தமிழ் பேசும் மக்கள் ஏறத்தாழ நாற்பது வீதமானவர்கள் வாழ்கின்றனர். ஆனால் இவர்களில் இரண்டு வீதமானவர்கள் கூட இந்தக் கண்காட்சியைப் பார்க்க வருகை தரவில்லை. தமிழ்ப் புத்தக விற்பனை நிலையங்களான பூயாலசிங்கம் புத்தகசாலை, ஜெயா புத்தக நிலையம், குமரன் புத்தக இல்லம், சேமமடு பொத்தக சாலை ஆகியவற்றில் மிகக்குறைந்த நூகர்வோரே காணப்பட்டனர். அதுவும் வழிமையான தெரிந்த முகங்கள்தான். தமிழ் பேசும் இளைஞர்கள் எவ்வும் இந்தப் புத்தகக் கண்காட்சிக்கு வருகை தரவில்லை என்றே கூறலாம். இதற்குக் காரணம்தான் என்ன?

சிங்கள விற்பனை நிலையங்களில் எள் போட்டால் எள் விழாத கூட்டம். அதுவும் சிறுவர்கள், இளைஞர்கள், முதியோர் எனப் பலதரப்பட்டவர்களும் நூல்களை ஆவலோடு வாங்கிச் செல்வதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

சிங்களமொழி இக்கியம் பிரியர்களுக்குத் தீணி போட நிறையவே பதிப்பகங்கள் இருக்கின்றன. ரவ்ய, சீன, தென் அமெரிக்கப் படைப்புகள் உடனுக்குடன் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு சிங்கள வாசகர்களுக்குக் கொடுக்க எட்டு ஒன்பது பதிப்பகங்கள் போட்டு போட்டு இயங்குகின்றன. உலகப் புகழ்பெற்ற நாவல்கள், உலக தரத்தில் பரிசு பெறும் நாவல்கள் உடனுக்குடன் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு சிங்கள வாசகர்களுக்கு நூலாகக் கிடைக்கின்றன. இவ்வருடத்தில் முதல் ஆறு மாதத்தில் மட்டும் 120 மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் சிங்களத்தில் வெளிவந்ததாக அறிய முடிகிறது. அவையாவும் சாராசரி இருந்தாலும் நூபா விலையில் வாசகர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. இத்தகைய நிலைமை தமிழில் இல்லை. தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகள் வந்தாலும் அவை தமிழகத்தில் இருந்துதான் வரவேண்டும். உலகப் புகழ்பெற்ற நூல்கள் தமிழில் கிடைப்பதற்குப் பல சுந்தரப்பாங்களில் எட்டுப் பத்து ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இத்தகைய சூழலில் எவ்வாறுதான் ஈழத்துத் தமிழ் வாசகர்கள் பிறநாட்டு இலக்கியங்களை அறிந்துகொள்ள முடியும்? எப்படித்தான் உலகத் தரத்திற்கு எழுதுவதற்கு எழுத்தாளர்களை வழிநடத்த முடியும்? வெகுவிரைவில் சிங்கள மொழியில் உலகத் தரத்துக்கு ஏற்ப இலக்கியங்கள் வரப்போகின்றன என்பதை நிச்சயமாகக் கூற முடியும். அதற்குரிய கூழலும் கட்டமைப்பும் அவர்களிடம் உருவாகி வருகின்றன.

எழுத்தைப் பொறுத்தவரை தமிழ் நூல்கள் குறைவாகவே வெளிவருகின்றன. ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வாங்கி நூலாக்கிக் கொடுக்க எம்மிடம் பதிப்பகங்கள் இல்லை. எழுத்தாளன் தனது பண்த்தை முதலீடு செய்தே நூல்களை வெளிக்கொண்ட வேண்டியிருக்கிறது.

அவ்வாறு வெளிக்கொணர்ந்த பின்பும் அவற்றை விற்பனை செய்யக்கூடிய விற்பனை வரலையமைப்பு எம்மிடம் இல்லை. நூல்களுக்கான அச்சுச் செலவும் நானுக்கு நாள் அதிகரித்த வண்ணம் இருக்கின்றது. இந்த நிலைமையில் ஒருமுறை தனது புத்தகத்தை வெளிக்கொணர்ந்த எழுத்தாளன் தனது அடுத்த புத்தகத்தை வெளிக்கொணாத் தயங்குகிறான்.

இந்தியாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டு விற்பனையாகும் நூல்களைக் கையிலெடுக்கவே தயக்கமாக இருக்கிறது. இந்திய விலையின் மூன்றரை மடங்கு விலை குறிக்கப்பட்டு அவை விற்பனையாகின்றன. சாதாரண வாசகன் வாங்கமுடியாதபடி அநேகமான நூல்களின் விலைகள் குறிக்கப்படுகின்றன. தரமான நூல்களை 500, 600 ரூபாவுக்குக் குறைவாக வாங்க முடிவதில்லை.

இந்நிலையில் நம் நாட்டில் தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியில் எவ்வாறு வாசிப்புக் கலாசாரத்தை வளர்த்துக்கூடுக்க முடியும்?

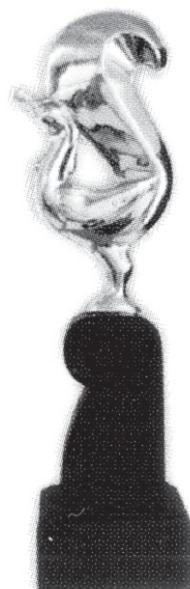
ஒரு மொழியின் கலாசாரச் செழுமையை மதிப்பிடுவதற்கு அம்மொழியில் வெளியாகியுள்ள நூல்களின் தொகையை ஓர் அளவிடும் அலகாகக் கொள்ளலாம்.

வாசிப்புக் கலாசாரம் இளைய தலைமுறையினரிடையே அருகிவருகிறது என்று கவலைப்படும் நாம், மறுபுற்றில் புதிய தரமான நூல்களின் வரவு போதுமானதாக உள்ளதா? உலக இலக்கிய தரத்தை அறிந்துகொள்வதற்கான நூல்கள் தமிழில் வெளிவருகின்றனவா? அவை நமக்கு உடனுக்குடன் கிடைக்கின்றனவா? என்றும் கவலைப்பட வேண்டும்.

உலகமயமாதலின் வேகத்துக்கு ஏற்ப நாம் பயணிக்கிறோமா? நாம் எங்கே நிற்கிறோம்? இதற்கான தீர்வுதான் என்ன? வாசிப்பு ஊக்குவிப்பு மாதமாகிய இந்த ஒக்டோபர் மாதத்தில் புத்திஜீவிகளின் சிந்தனைக்கு இதனைச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

2009 - அரசு இலக்கிய விருது பெறுவோர்

சாஹித்திய இரத்தினா கவிதை	:- சௌங்கை ஆழியான் கலாநிதி க. குணராசா
	:- என்னை தீயில் ஏறிந்தவள் - அஷ்ரஃப் சிறூப்தீன் வேருடன் மிடுங்கிய நாளிவிருந்து - நீ.பி. அருளானந்தன்
சிறுகதை	:- உடைந்த கண்ணாடியில் மறைந்திருக்கும் குருவி - ஒட்டமாவட அறபாத் ஆத்ம விசாரம் - அ.செ. பாய்வா
நாவல்	:- வயலன் குருவி - அஸீஸ் எம். பாயிஸ் விதிவரைந்த பாதையில் - வவுனியூர் இரா. உதயணன்
நாடகம்	:- வீரவில்லானி - எஸ். முத்துக்குமரன் ஒரு கலைஞரின் கதை - கலைஞர் கலைச்செல்வன்
சிறுவர் இலக்கியம்	:- குட்டி முயலும் கூட்டுப் பயலும் - ஒ.கே. குணநாதன் பூணைக்கு மணி கட்டிய எலி - ஸி.எம்.ஏ. அமீன்
நானாவித இலக்கியம்	:- கர்மயோகி பவுல் - வண. கலாநிதி. இ.எஸ்.ஏ.ஜ. மத்தீயு மட்டக்களப்பு கோவில்களும் தமிழர் பண்பாடும் - எஸ். தில்லைநாதன்
மொழிபெயர்ப்பு	
சிறுவர் இலக்கியம்	:- சாய்ந்தாடம்மா சாய்ந்தாடு - சரோஜினி அருணாசலம்
மொழிபெயர்ப்பு	
இளையோர் இலக்கியம்	:- நெடும்பயணம் - மடுஞேகிரிய விஜேரத்ன குருத்சணை - தீக்குவெல்லை கமால்

அரசு இலக்கிய விருது பற்றோரை குரனும் வாழ்த்தி உகிழ்கிறது.

சாஹித்திய ராத்தினம் செங்கை ஆழியான்

-தி. ஞானசேகரன்

எழுத்து இலக்கிய உலகின் முன்னணி எழுத்தாளர் யார்? என்ற வினாவை எழுப்பினால் பலரது மனதில் சட்டென்று நினைவுக்கு வருபால் செங்கை ஆழியானாகத்தான் இருக்க முடியும். அந்த அளவுக்கு அவர் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் எழுத்து இலக்கிய உலகில் தடம்பதித்துள்ளார். அத்தோடு ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே ஈழத்து இலக்கிய உலகைச் செழுமைப் படுத்தவல்ல பல செயற்பாடுகளிலும் அவர் ஈடுபட்டுவந்துள்ளார். இவ்வாண்டு “சாஹித்திய இராத்தினம்” என்ற அரசு உயர் விருதினை அவர் பெற்றிருப்பது ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்குப் பெரும் மகிழ்ச்சிதரும் விடயமாகும்.

க. குணராசா என்ற இயற்பெயர் கொண்ட செங்கை ஆழியான் 25.01.1941ல் வண்ணார் பண்ணையில் கந்தையா - அன்னம்மா தம்பதியினருக்கு எட்டாவது மகனாகப் பிறந்தார். இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை யாழ். இந்து ஆரம்பப் பாடசாலையிலும், இடைநிலைக் கல்வியை யாழ் இந்துக் கல்லூரியிலும், உயர்கல்வியை பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் பெற்றார். புவியியல் சிறப்புப் பட்டதாரியான இவர், பின்னர் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும் கலாநிதிப் பட்டத்தையும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலுங்காலத்தில் செங்கை ஆழியான் சிறுகதைத் துறையிலேயே கவனஞ்சு செலுத்திவந்தார். சமகாலச் சமுதாயப் பிரச்சனைகள் பலவற்றிற்கு எழுத்தில் வடிவம் தந்தார். தாம் எழுதியதோடு பிறரையும் எழுதத் தூண்டி நின்றார். செம்பியன் செல்வனோடு இணைந்து பல இலக்கியச் செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டு வந்தார். இதனால் இவரும் செம்பியன் செல்வனும் இலக்கிய இரட்டையர்கள் என அக்காலத்தில் போற்றப்பட்டனர். பல்கலைக்கழகச் சூழலில் நூல் வெளியீட்டுக்கென ஓர் அமைப்பை செம்பியன் செல்வனுடனும் நவஜோதியுடனும் இணைந்து இவர் உருவாக்கினார். பல்கலைக்கழக வெளியீடு என்ற பெயரில் அமைந்த இந்த அமைப்பின் மூலம் கதைப்பூங்கா, விண்ணும் மண்ணும், காலத்தின் குரல்கள் ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்தன. இத்தொகுதிகள் மூலம் பல புதிய எழுத்தாளர்கள் ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமானார்கள். இவ்வாறு அன்றைய காலகட்டத்தில் பலர் தமது ஆற்றல்களை இனங்கண்டு வெளிக்கொணர செங்கை ஆழியான் ஓர் உந்து சக்தியாகச் செயற்பட்டார். இத்தகைய செயற்பாட்டினை அவர் தொடர்ந்தும் தனது எழுத்துலக வாழ்க்கை முழுவதிலும் ஆற்றிவந்துள்ளார். ஞானம் சஞ்சிகையில் ‘எழுத்து இலக்கிய நம்பிக்கைகள்’ என்ற மகுடத்தில் சிலகாலம் புதிய எழுத்தாளர்களை அவர் அறிமுகம் செய்தமையையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் சான்றாகும்.

தனது பல்கலைக்கழக வாழ்க்கைக்குப் பின்னர் யாழ் இலக்கிய வட்டத்துடன் இணைந்து பல்வேறு இலக்கியச் செயற்பாடுகளை ஆற்றியதுடன் புதிய தலைமுறைகள் இலக்கிய உலகில் அடியெடுத்து வைப்பதற்குத் தூண்டு கோலாக அமைந்தார்.

சிறுகதைத் துறையில் செங்கை ஆழியான் சுமார் 160 கதைகள் வரை எழுதியள்ளார். இவரது கதைகள் இலங்கையின் சுகல பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. தமிழக சஞ்சிகைகளான உமா, தாமரை, கணையாழி, குழுதம், சுபமங்களா, கலைக்கதிர், கலைமகள், ஆனந்தவிகடன் முதலான தமிழகச் சஞ்சிகைகளிலும் கணடா, பிரான்ஸ், லண்டன் முதலான புலம்பெயர் நாட்டுச் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன.

சிங்களப் பத்திரிகைகளான ராவய, சிலுமின, வங்காதீப முதலிய பத்திரிகைகளில் இவரது சிறுகதைகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன. இதுவரை இவரது ஐந்து சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் ‘இரவுநேரப்பயணிகள்’ என்ற தொகுதி வடக்கு கிழக்கு மாகாணச் சிறுகதைப் பரிசினைப், பெற்றது. ‘யாழ்ப்பாண இராத்திரிகள்’ என்ற தொகுதி இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பரிசினையும் தமிழ்நாடு வில்லி தேவநாயகம் நினைவு சிறப்பு பரிசினைப் பெற்றன. இரவு நேரப் பயணிகள் என்ற தொகுதி “ராத்திரி நொன் சாய்” எனச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவருடைய பத்துக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள் பல்வேறு சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசில்களை வென்றுள்ளன. பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள் பல்வேறு சிறுகதைத் தொகுதிகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஞானம் பதிப்பகமும் மித்ராவும் இணைந்து வெளியிட்ட ‘போர்க்காலக் கதைகள்’ என்ற கதைத் தொகுப்பில் இவரது ‘அலைகடல் தாண்டி’ என்ற சிறுகதை இடம்பெற்றுள்ளது.

எழுத்து நாவல் வரலாற்றில் செங்கை ஆழியானுக்கு ஓர் உன்னத இடமுண்டு. இவரது நாவல்கள் பெரும்பாலும் களத்திலிருந்து நேரடியாகப் பெற்ற அனுபவத்தின் மூலம் எழுந்தவை. இதனால் இவை உயிர்த்துடிப்பு உள்ளவையாக அமைந்துவிடுகின்றன. இதுவரை இவர் நாற்பதற்கும் மேற்பட்ட நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இவற்றில் யானை என்ற நாவல் The Best என்ற மகுடத்தில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. காட்டாறு நாவல் ‘வன மத கங்க’ என சிங்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பு நாவலாக வெளிவந்துள்ளது. பிரளையம் (1976) காட்டாறு (1977) மரணங்கள் மலிந்த பூமி (2000) என்பன தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைச் சுவீகரித்துக் கொண்டன. இவருடைய நாவல்களிற் சில பல்வேறு போட்டிகளில் முதற் பரிசினை வென்றுள்ளன. பல

பல்வேறு நிறுவனங்களின் பரிசில்களைப் பெற்றுள்ளன. இவரது வாட்டக்காற்று நாவல் திரைவடிவம் பெற்றது. இவரது குறுநாவல்கள் சிலவும் பல்வேறு பரிசில்களை வென்றுள்ளன. பத்துக் குறுநாவல்கள் அடங்கிய தொகுதி “ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள்” என்று முகடுத்தில் வெளியாகியுள்ளது. செங்கை ஆழியான் பல்வேறு பிரதேச சமூகங்களை ஸமுத்து நாவல் இலக்கியத்துக்கு அறிமுகம் செய்துள்ளார். மீனவர்கள், சலவைத் தொழிலாளர்கள் சுருட்டுத் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள் ஆசியோரது சமூகப் பிரச்சினைகளை அணுகியுள்ள அவர் படைப்புகளில் சமூகப் பார்வை சிறப்பு அமைவதை அவதானிக்கலாம். ஈழத்து எழுத்தாளர்களுள் போர்க்கால நிகழ்வுகளை அதிகளவில் இலக்கியமாக்கியவர் செங்கை ஆழியான் என்பதும் குறிப்பிடக் கூடியதாகும்.

செங்கை ஆழியான் ஜம்பதுக்கும் மேற்ற வாணொலி நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். இவரது புனைகதை சாராப் படைப்புகளாக ‘இருபத்து நான்கு மணிநேரம், மீண்டும் யாழிப்பாணம் எரிகிறது, களம் பல கண்ட கோட்டை’, ‘கனாமி’ ஆகியவை வெளிவந்துள்ளன.

செங்கை ஆழியான் பல தொகுப்பு நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். சம்பந்தன் சிறுகதைகள், மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள், முன்னோடிச் சிறுகதைகள், சிரித்திரான் சுந்தரின் நானும் எனது கார்ட்டுன்களும், ஈமகேசரிச் சிறுகதைகள், முனியப்பதாசன் சிறுகதைகள், புதுமைலோலன் சிறுகதைகள், மல்லிகைச் சிறுகதைகள், சிங்களச் சிறுகதைகள் என்பன இவற்றுள் அடங்கும்.

போராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் ஞானம் சஞ்சிகைக்கு வழங்கிய நேர்காணலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“...செங்கை ஆழியான் தான் நாவல் எழுதுகின்ற அந்த வேகத்தோடு அல்லது அந்த வேகத்துக்கு சமமான ஓர் கடப்பாட்டு உணர்வோடு இந்த மறுமலர்ச்சிக் கதைகள் என்கிறவற்றை வெளியிலே கொணர்ந்தார். அவற்றை வாசித்து பொழுது நான் ஒரு புதிய உலகத்துக்குள் போகக்கூடியதாக இருந்தது.

“...இந்த முற்போக்கு இயக்கம் இவ்வளவு மிகச் செழிப்பாகத் தொடங்கி வளர்வதற்குக் காரணமாக இருந்தது என்னவென்றால், ஏற்கனவே இருந்த ஒரு குழல். அந்தச் குழல் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்டது... இதுதான் முக்கியம்”

“...இந்த மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையின் வருகையும் மறுமலர்ச்சியின் போக்கும் எனக்கு ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான காலகட்டமாப் படுகிறது. இதனை நாங்கள் முன்னர் அழுத்திச் சொல்லவில்லை. ஆனால் இப்போதுள்ள நிலையில் பல்கலைக்கழகத்தில் செய்ய வேண்டிய ஒரு ஆராய்ச்சிக்கான முழுத்தளத்தையும் செங்கை ஆழியான் செய்திருக்கிறார்.”

மேற்குறிப்பிட்ட பகுதிகள் செங்கை ஆழியானின் சில தொகுப்பு முயற்சிகள் எத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்பதை எடுத்தியம்புகின்றன. எமது ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பங்களித்த பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் செய்த பணிகளையும் படைப்பாளிகளின் படைப்பாக்க முயற்சிகளையும் இலக்கியச் செல்நெறியில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிப்போக்குகளையும் அறிந்துகொள்ள இத்தொகுப்புகள் உதவுவதோடு வரலாற்றுத் தவறுகளைச் சரிசெய்வதற்கும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன.

செங்கை ஆழியான் ஆய்வு நூல்களாக ஈழத்தவர் வரலாறு, நல்லைநகர் நூல், யாழிப்பாண அரசு பரம்பரை, Jaffna Dynasty,

ஸழத்துச் சிறுகதை வரலாறு, சுருட்டுக் கைத்தொழில் என்பன வெளிவந்துள்ளன. மகாவம்சத்தை தமிழில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்துள்ளார். யாழிப்பாணதேசம், பூதத்தம்பி என்னும் சிறிய நூல்களும் இவரால் எழுதப்பட்டுள்ளன.

செங்கை ஆழியான் பல பதவிகளை வகித்தவர் 1964 – 1971 வரை ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். 1971ல் இலங்கை நிர்வாக சேவை பாட்சையில் சித்திபெற்று 2001இல் ஓய்வு பெறும்வரை உயர் நிர்வாக சேவை அதிகாரியாகப் பல பதவிகள் வகித்தவர். காரியாதிகாரி, உதவி அரசாங்க அதிபர், பிரதிக் காணி ஆணையாளர், பிரதேசச் செயலாளர், யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பதிவாளர், வட பிராந்திய ஆணையாளர், மாநகர ஆணையாளர் என அவர் வகித்த பதவிகள் அவரால் பெருமையற்றன.

இலக்கியத்துறையில், யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் ஆரம்பகால உறுப்பினராகவும், இன்று அதன் தலைவராகவும் உள்ளார். இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் தலைவராகவும் விளங்குகிறார். தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் தலைவராகவும் பதவி வகித்துள்ளார். இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதமணி க. கணபதிப்பிள்ளையின் நினைவாக வழங்கப்படும் சம்பந்தர் விருதுக்குமுனின் இணைப்பாளர், கணக செந்தி கதாவிருது அமைப்பின் பணிப்பாளர் இவ்வாறு கலை இலக்கிய இயக்க சக்தியாக இயங்கிவரும் செங்கை ஆழியான் எழுத்தாளர் சகலரோடும் அன்பாகவும் பண்பாகவும் பழகுவார்.

செங்கை ஆழியான் ஓர் புவியியற்பட்டதாரி என்ற வகையில் போராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பயிற்சியாளராகவும், கொழும்புப் பல்கலைக்கழக உதவி விரிவுரையாளராகவும் பின்னர் ஆறு ஆண்டுகள் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். அக்காலத்தில் கொழும்புத்துறை ஆசிரியபயிற்சிக்கலாசாலை வருகை விரிவுரையாளராகவும் இருந்து நூற்றுக்கணக்கான புவியியலாளர்களை உருவாக்கியுள்ளார். ஜம்பதுக்கும் மேற்பட்ட புவியியல் நூல்களை மாணவர்களுக்கென எழுதியுள்ளார்.

செங்கை ஆழியானின் பணிகளைப் பாராட்டி பல நிறுவனங்கள் அவருக்குப் பட்டங்கள் வழங்கிக் கொரிவித்துள்ளன. ‘இலக்கியச் செம்மல்’, ‘புனைகதைப் புரவலர்’, ‘ஆளுநர் விருது’, ‘கம்பன் கழக விருது’ என்பன இவற்றுட் சிலவாகும்.

செங்கை ஆழியானின் படைப்புகளை ஆய்வு செய்து இதுவரை ஐந்து மாணவர்கள் தமது பல்கலைக்கழகப் பட்டப்படிப்பை நிறைவு செய்துள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

செங்கை ஆழியானின் மனைவி கமலாம்பிகை ஓர் ஓய்வுபெற்ற பாடசாலை அதிபர், இவர்களுக்கு ரேணுகா, பிரியா என இரு பெண்பிள்ளைகள், ரேணுகா ஒரு வைத்தியகலாநிதி. இவரின் கணவர் பிரதீப்குமாரும் ஒரு வைத்தியகலாநிதி. இந்த வைத்திய தம்பதிகளின் பின்னைகள் யதுர்சன், பிரணவி, விதூர்சன் ஆகிய முவரும் செங்கை ஆழியான் தம்பதியினரின் போக்குநிதைகள். இளைய மகள் பிரியா ஒரு புவியியற் சிறப்புப் பட்டதாரி செங்கை ஆழியானின் குடும்பம் சிறியது; சந்தோஷமானது.

எழுத்து எழுத்தாளர்களில் அதிக படைப்புகளைத் தந்தவர், அதிக இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டவர், அதிக உயர் பதவிகளை வகித்தவர், அதிக கல்விச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டவர் செங்கை ஆழியான். இவ்வாண்டு இலக்கியத்திற் கான அரசு உயர் கெளரவும் பெறும் செங்கை ஆழியானை ஞானமும் வாழ்த்தி மகிழ்கிறது.

மைற்ற செம்பியன் செல்வன் டி. இராஜகோபால்
நூபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டியில் முன்றாம் பாரிசு பெற்ற கதை

குடாக்கடல் இடையிடையே தீவுக்கூட்டநகளை விழுங்கியபடி காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. பொங்கி வழியும் அலைகள் அடிக்கடி வந்து துப்புவாக்க முயற்சித்தாலும் கடற்சாதனங்கள் நடுவே சேர்ந்து கிடந்த குப்பை கூளங்கள் அழுகி ஒருவித நாற்றம் கிளம்பிப் பரவியது. அந்தக் கெட்ட மணத்தை உள்ளெடுக்க சிரமப்பட்டோ என்னவோ கடற்சாற்று வீசுவதும் ஒய்வுதமாகத் திணைறிக் கொண்டிருந்தது.

நீண்டு பிறை வடிவமான வளைந்து தெரிந்த கரையின்
ஒரு கோடியில் மணவில் ஏற்றிவிடப்பட்டிருந்த
தோணியொன்றின் விளிம்பில் அமர்ந்தபடி கடலை வெறித்தபடி
இருந்துான் செம்பியன்.

கலைந்த தலை, நாலைந்து நாள் வயதான தாடி, ஓளியிழந்து கலக்கத்தை நன்றாக அப்பிக்கொண்ட கண்கள், வாயில் எப்போதோ இறந்து போன பீடி.

இவை தான் அவனுடைய இன்றைய அறிமுக வாக்கம். புறத்தோற்றுத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு ஒருவருடைய மன ஆழத்தை அறிந்து விடலாம் என்று பொதுவாகக் கூறப்பட்டாலும் கூட, அவ்வாறு ஊகிக்கப்படுவை சிலவேளை தவறாக அமைந்து விடக்கூடும். என்றாலும், செம்பியனைப் பார்ப்பவர்களுக்கு அவன் தன் மனதில் ஏதோ துயரை அடைத்து வைத்துள்ளான் என்பது பலப்படும்.

இங்குக் கடல்!

தாய்க்கு அடுத்தபடியாக அவன் கண் விழித்தது இதில் தான். தவழும் பருவத்தைத் தாண்டிய பின்னால் தத்தியடித்துத் திரிந்தது இந்த உப்புத் தண்ணீரிலேதான். கரையிலே முக்குளித்து அட்டை பிடிப்பது முதல் தூண்டில் போடுவது வரை ஆற்றே வயதிலேயே கற்றுத் தேறிவிட்டான் செம்பியன். பதினெண்ந்து வயதான பின்புதான் நடுக்கடலுக்கு வர அவனுடைய தந்தை அனுமதித்தார்.

நடுக்கடலில் மீன் பிடிப்பது ஒரு சுகமான அனுபவம். மனித சஞ்சாரமே இல்லாமல் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை பரந்து விரிந்திருக்கும் கடலையும், காற்றிலே சுறுக்கும்

விதவிதமான பறவைகளையும், இடையிடையே துள்ளிப் பாயும் மீன்களையும் தவிர வேற்றுவும் துணையிருக்காது. இரவில் படகின் தள்ளாட்டத்திலேயே ஆனந்தமாகத் தூங்கி விடலாம்.

அந்தக் கால நினைவுகளால் நிமிண்டப்பட்ட செம்பியன் மெல்லப் பெருமச்சு விட்டான்.

“என்ன செம்பியன்னை கடும் யோசனையிலே நிக்கிறாய்?” குறுக்கே புகுந்த குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தான் செம்பியன். உக்கிப் போன தன்னுடைய சைக்கிளிலே பெட்டியைக் கட்டிக்கொண்டு நின்றிருந்தான் இராசன். வழக்கம் போல கடை வாயில் நிறைந்திருந்த வெற்றிலையை ‘புளிச்’ சென்று துப்பியவன், காதிலிருந்த குறை பீடியை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன கேட்டாய் இராசன்?”

இருமுறை பலமாக இருமிலிட்டுத் திரும்பக் கேட்டான் இராசன். தான் கொலவிலிட்ட பாஸை மீனுடன் ஆரவாரமாகப் பறந்து சென்ற கடல் நாளரயை அது போய் மறையும் வரை பார்த்திருந்து விட்டு செமியன் சொன்னான்.

‘நாங்கள் நெடுக உப்பிடியிருந்து என்ன செய்யப் போரோம்?’

அவனுடைய விரல்கள் கலைந்திருந்த தலையை அளைங்கன. இராசனாக்கு உன் றும் புரியவில்லை.

“என் அண்ணை உங்கடபகுதிக்க எதும் குத்துப்பாடே?”
 “அவனுடைய விரல்கள் தாடியைத் தடவியபடி “அப்படி ஒன்னுமில்ல இராசன். நாங்கள் எத்தின நாளைக்குத்தான் இப்பிடிக் கரையிலே சூழனறிச்கிறது? எப்ப கடவுக்க போகப் போறும். இந்தச் சின்ன இடத்துக்க எத்தினை பேரெண்டு வள்ளத்தை வச்சுக்கொண்டு நிற்கிறது? என்றைக்கு வயிறார் சாப்பிடப் போறும்? ஆ! இன்னைக்கு விடிய விடிய வலிச்சும் ரெண்டே ரெண்டு கலைவாய்க்குட்டியள் தான் ஆப்பிட்டது. தொட்டு நக்கவும் காணாது”.

செம்பியனின் வார்த்தைகளில் அப்பட்டமாக வெளிப்பட்ட நியாயம் இராசனை மெளனியாக்கியது.

செம்பியன் நகத்தைக் கடித்துக் கொண்டான். அவனுடைய மனத்தினரையில் நேற்றைய சம்பவங்கள் யாவும் பட்டென்று விரிந்தன.

அந்தச் சிறு வளவிலிருந்து ஒரேயோரு தென்னெமரம் தனது சிறுகுளை விரித்து ஓரளவு நிழலையாவது ஏற்படுத்த முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது. அதன் ஒருபறும் ஒதுங்கி அமர்ந்தபடி அறுந்து போன வலையை இணைத்துக் கொண்டிருந்தான் செம்பியன். தென்னை மரத்தினருகே கொட்டிலிலிருந்து கரும்புகையுடன் கலந்து வீசிய இறால் குழம்பின் வாசனை அவனை வேலையில் மன ஒருமைப்பாட்டுடன் ஈடுபட விடாமல் செய்தாலும், வலையைத் தொத்து முடிக்க வேண்டும் என்ற உறுதியில் விரைவாகத் தைக்கத் தொடங்கினான்.

செம்பியன் மணம் முடித்துச் சரியாக எட்டு மாதங்கள் ஆகின்றன. மனைவி செல்லத்தாயி பரந்தனைச் சேர்ந்தவன். கடற்றொழில் கூட்டுறவுச் சங்கத் தலைவர் சிமியாம் பிள்ளைதான் கொண்டு வந்து பொருத்தி வைத்தார். ஒலைக் குடிலில் அந்த இரு உள்ளங்களும் ஒன்றிணைந்து நடாத்தும் வாழ்வு பலருக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தாலும் ஒரு சிலரின் கண்களை உறுத்தாமல் விடவில்லை. நாக்கில் நஞ்சைத் தடவிக் கொண்டு இழிவாகப் பேசுவதையே பொழுதுபோக்காகக் கொள்வோரும் அந்த ஊரில் இருந்தார்கள். வார்த்தைகளின் நெருக்குதல்களில் இருந்து நமுவி வாழப் பழகிக் கொண்டதாலேயே அவர்களால் சச்சாவுகளுக்கு அப்பாற பட்டவர்களாக இருக்க முடிந்தது.

“முகத்தைக் கழுவிப் போட்டுச் சாப்பிட வாங்களேன்”

செல்லத்தாயியின் குரலைக் கேட்டுக் குடிசையை நோக்கித் திரும்பிப் பார்த்தான் செம்பியன். முன்புறம் குடிசையைத் தாங்கிப் பிடித்த கப்பைப் பிடித்தபடி சரிந்து நின்றிருந்தாள் அவன். இலேசாக மேட்டிருந்த வயிறு அவனை நேராக நிற்கவிடாமல் செய்திருந்தாலும், சரிந்து நின்ற விதம் அவனுக்கு அழகை அள்ளிக் கொடுத்திருந்தது. உப்புத் தண்ணீரைக் குடித்த மதப்புடன் வீசிய காற்று அவனுடைய நீண்ட கூந்தலை அங்குமிங்கும் அலைத்துக் கொண்டிருந்தது.

மெல்ல அடியெடுத்து அவனை நோக்கி வந்தாள் செல்லத்தாயி. அவள் நடக்கும்போது கொலுசொலி கேட்காதது செம்பியனின் மனதைப் பிடைந்தது. கொலுசுகளின் மெல்லிய ஒலி கேட்கும்போதெல்லாம் செல்லத்தாயி செல்லமாய்ச் சினுங்கும் அழகும் நளினமும் அவனுக்கு நினைவு வரும். அவனிடிமிருந்த கடைசி நடைபான அதையும் பத்து நாட்களுக்கு முன்னரே விற்றுவிட்டான். அந்தப் பணமும் கிட்டத்தட்ட கரைந்து விட்டது. பத்து நாட்களாக அந்தப் பணத்தைச் சமாளித்த செல்லத்தாயியின் கெட்டித்தனத்தை மனதுக்குள் மெச்சினாலும், இனி என்ன செய்வது என்ற கவலை செம்பியனை ஆட்கொண்டு விட்டது.

அருகில் வந்துவிட்ட செல்லத்தாயியின் பாதங்களைப் பார்த்தபடி மொள்ளாக அமர்ந்திருந்தான் செம்பியன்.

“இவனுடைய பாதங்கள் எவ்வளவு அழகு! எத்தனை ஆசையாக அணிந்திருந்தாள். எவ்வளவு மனவேதனையைச் சுமந்தபடி கழற்றித் தந்திருப்பாளோ? பாவும் செல்லத்தாயி” என எண்ணி வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன யோசனை. நான் அப்போதையிலிருந்து பார்க்கிறன். வலையைக் கட்டுறதும் வானத்தைப்

பார்க்கிறதுமா இருந்தீங்க. இப்பள்ள காலைப் பார்க்கிறீங்க?” தலையைச் சாய்த்தபடி கேட்டாள் செல்லத்தாயி.

“விரால் மீன் மாதிரித் துள்ளிக் குதிக்கத் தெரிந்த உமக்கு ஆண்டவர் அநியாயம் பிடிச்ச வாழ்க்கையை அமைச்சிட்டார். போதாக்குறைக்குப் பிள்ளை ஒன்றும் பிறக்கப் போகுது. இந்த நேரத்தில் எப்பிடியெல்லாம் உம்மைக் கவனிக்க வேண்டும். நான் ஒரு தரித்திரம் பிடிச்சவன்...!”

செம்பியனின் குரலில் விரக்தி தெரிந்தது.

“உந்தக் கதையை விட்டுப் போட்டுச் சாப்பிட வாங்கோ.”

“இல்ல செல்லத்தாயி எனக்குப் பசிக்கேல்ல” தென்னை வேரை உடைக்க முயற்சித்துக் கொண்டே கூறினான் செம்பியன்.

“அப்ப எனக்கும் வேண்டாம்” என்றவள் மெதுவாக அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“செல்லத்தாயி”

“பின்ன என்னெண்டு கேட்கிறன். எனக்கு மனக்கள்ரம் என்று எப்பவாவது சொன்னேனா? நான் சந்தோசமாகத்தான் இருக்கிறன்.”

ஒன்றுடன் ஒன்று முட்டி மோதிக் கொண்டு பறந்த கொக்குகள் இரண்டையும் அவனுடைய விழிகள் மலர்வுடன் பார்த்தன.

அது அப்பட்டமான பொய் என்பதை உணர்ந்தாலும், எதையும் காட்டிக் கொள்ளாத செம்பியன் ஏதோ ஒன்றை நினைத்துக் கொண்டு கேட்டான்.

“செல்லா இன்னும் எவ்வளவு காச மிச்சமிருக்கு?”

“இன்னைக்குச் செலவு போக முப்பத்தி எட்டு ரூபா இருந்தது... அதுக்க இவ மேரியக்கா வந்து பிள்ளைக்குச்

சுகமில்ல என்று கேட்டவ. அதுதான் நான் இருபத்தைந்து ரூபாவைக் குடுத்திட்டன். பாவம் மனிசி! அந்தாளும் கடலுக்கை செத்துப் போச்சு. தனியாகக் கிடந்து கஸ்ரப்படுது...”

செம்பியன் ஓன்றும் பேசவில்லை. அவனுடைய மொனம் அவனை உறுத்தியது.

“நான் செய்தது பிழையோ?” கண்களில் நீரோடு பயந்தவாறு செல்லத்தாயிகேட்கவே அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“நீர் செய்தது சரியப்பா. ஆர் சொன்னது பிழையென்டு? சரி வாரும் சாப்பிடுவெம். எனக்குப் பசிக்கிறது” என்றவாறு எழுந்து நீர்க் குட்டதை நோக்கி நடந்தான் செம்பியன். முகத்தைக் கழுவிவிட்டு உள்ளே நுழைய செல்லத்தாயி அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

அந்தச் சிறிய குடிசையில் எல்லாம் அமைந்திருந்தன. ஒரு மூலை குசினியாகப் பயன்பட்டது. நடுப்பக்கம் சாப்பாட்டறை. அதுவே படுக்கையறையும் கூட!

வெறும் நிலத்தில் சம்மணமிட்டு அமர்ந்தான் செம்பியன். இறால் குழம்புச் சட்டியில் சோற்றைப் போட்டுக் குழமுத்து அவனிடம் நீட்டினாள் செல்லத்தாயி.

அடுத்த நாளைப் பற்றிய கவலைகள் எதுவும் இல்லாமல் இன்றைய பொழுதை ஒருவாறு போக்கிவிட்ட மகிழ்ச்சி இருவர் முகங்களிலும் விரவிக் கிடந்தது.

இரவு

நிலவு அள்ளிச் சிந்திய வியர்வைத் துளிகளில் நனைந்தபடி தன் உள்ளத்தில் இருந்ததை எல்லாம் செல்லத்தாயியிற்கு மெல்ல மெல்லச் சொல்லத் தொடங்கினான் செம்பியன்.

“அண்ணே! செம்பியனன்னை!” இராசனின் திடீஸ் உலுப்புதலில் உணர்வுக்கு வந்தாள் செம்பியன்.

“என்ன செம்பியனன்னை! துளிலிப் பாஞ்சாய். அதுக்கிடையில் எங்கேயோ போட்டாய்?”

“இல்லையடாப்பா. நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டன். அதைப்பற்றி யோசிச்சனான்” தாடியை ‘கிறீச், கிறீச்’ என்று விறாண்டியபடி சொன்னான் செம்பியன்.

என்ன என்பது போலப் பார்த்தான் இராசன்.

செம்பியன் தோணியை விட்டுக் குதித்தான். காதலியின் மிருதுவான வார்த்தை போலக் காலைத் தடவிச் சென்ற அலையைப் பார்த்தவன் உறுதியாகக் கூறினான். “இது எங்கட கடலடா இராசன். அதுக்கு அங்கால போகாத இதுக்கு இங்கால போகாத. கோவணத்தோட போ. குறுக்குக்கட்டோட வா! என்டு சொல்ல இவங்கள் ஆர்? நான் இண்டைக்கு இரவு கடவுக்க அதுவும் நடுக்கடவுக்க வள்ளத்தை விடுறதென்டு முடிவு செய்திட்டன்... மக்களுக்கு நான் ஆரென்டதைக் காட்டுறன்.”

“அண்ணை இதென்ன பேப்க்கதை கதைக்கிறாய். அவன் என்டு நிற்கிறான். உனக்கு உண்மையாய் பனிதான் பிழச்சிருக்கு... தங்கச்சிக்கு இது தெரியுமோ?” இராசனின் குரலில் அதிகமான பயம் நிரம்பியிருந்தது.

“தெரியும். நேற்று அவனைத் தேற்றப் பட்ட பாடு...! பாரன் ராசன் நாளைக்கு விடிய வள்ளம் நிறைய மீனோட வாறனோ இல்லையோ என்டு. உனக்குப் பெட்டி நிறைய சும்மாவேபுகாறன். அதுவரையும் இதை ரகசியமாகவே வைத்திரு என்ன?” என்று கூறிவிட்டு நடந்தான் செம்பியன். அவனுடைய நடையில் என்றுமில்லாதவாறு கம்பீரம் கலந்திருந்தது.

கடற்காற்று ரீங்காரமிட்டபடி எதையோ சொல்லிக் கொண்டு போனது.

இரவின் பயணம் மெல்ல ஆரம்பித்திருந்த வேளையில் செம்பியன் வள்ளத்தைக் கடலில் இறக்கினான்.

சத்தம் போட்டு அழவும் முடியாமல் அவனைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணேர மட்டும் செல்லத்தாயியினால் பெருக்க முடிந்தது.

“இந்தக் கழுத்துக்கு வடிவான நகை, இந்தக் காதுக்கு நல்ல தோடு, காலுக்கு வெள்ளிக் கொலுகு எல்லாம் இனி உமக்குக் கிடைக்கும். இந்த இரவோட எங்களுக்கு ஒரு விடுவு கட்டாயம் ஏற்படப் போகுது செல்லத்தாயி! நான் போட்டு வாறன்!”

அவனுடைய காதுக்குள்ளே காற்றால் மிக மென்மையாக உரசிவிட்டுப் போனான் செம்பியன்.

வள்ளம் மிக மெதுவாக நகர்ந்தது. தீராத பசியுடன் காத்திருந்த இருள் செம்பியனை முழுமையாக விழுங்கிவிட்டது.

செல்லத்தாயி அந்த ஒற்றைத் தென்னையின் ஆடியிலேயே சிலையாக இருந்தாள். ஒளிக்கத்திர்கள் கரையை எட்டித் தடவ முயற்சித்தன. கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த செல்லத்தாயி இராசன் வந்து உரத்து அழைத்ததும் விழிகளை விலக்கினாள்.

“தங்கக்சி ஓடியா பிள்ளை!”

எழுந்து இரண்டெட்டில் இராசனை அடைந்தாள்.

“செம்பியன் அண்ணை இன்னும் வரல்லையே?”

“இல்லை... அவர்...” அவனுக்குத் தொண்டை அடைத்தது.

“கருக்கலுக்கை தொழில் செய்யப் போனவங்கள் அண்ணையினர் போட் (Boat) காத்து வளத்திற்கு அள்ளுப்பட்டு வாறதைக் கண்டுட்டுக் கரைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறாங்கள். ஆளில்லப் பிள்ளை.

“ஐயோ!” என்று குழுறிக் கொண்டு ஓடனாள் செல்லத்தாயி.

வெகு தொலைவில் தோணிகள் புறப்படும் இடத்திலே சனங்கள் கூடி இருந்தார்கள். நாறல் மீனில் மொய்க்கும் இலையான்கள் போலக் குவிந்திருந்த கூட்டத்தைப் பிள்ளது எட்டிப் பார்த்த செல்லத்தாயி ஒன்று ஒலமிட்டபடி மயங்கி விழுந்தாள்.

உள்ளே படகில் பெரும் பகுதியை மீன்கள் நிரப்பியிருந்தன. பல காலம் வலைப்படுத்தப்படாமல் விட்டிருந்ததால் அவை நன்கு முற்றி முறுக்கேறிக் கிடந்தன. இன்னும் உயிரை விட மனமில்லாத பாரை மீன் ஒன்று பூ முடியை மெல்ல மெல்ல அசைத்து உள்வாங்கிக் கொண்டிருந்தது.

படகில் பக்கப் புறச் சட்டங்களிலும், மீன்களிலும் ஒட்டிக் கிடந்த தசைத் துணுக்குகள் செம்பியன் இனித் திரும்பி வரமாட்டான் என்பதை எல்லோருக்கும் உணர்த்தின.

நடுக்கடலிலே துப்பாக்கிச் சன்னங்களால் குதறப்பட்ட அவனுடைய உடல் நாளை யாழ்ப்பாணக் கரையின் ஏதோ ஒரு ஒழுக்கைச் சென்றதையலாம். எத்தனையோ பேரின் சடலங்களைக் கரைசேர்த்த கடலன்னை, இங்கேயே பிறந்த வளர்ந்த அவனுக்கு இந்த உதவியைச் செய்யாமலா விடப் போகின்றாள்?

இக்கதை கற்பனையல்ல.
மாறாக யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் விடுவுக்கான ஏக்கத் தழும்புகள்.

KUMARAN ADD

வெந்தியக்குல்

ருசி பேதம்

- முருகப்புறி

அவஸ்திரேவியாவில் ஒரு அம்மணி என்னிடம், “குழுதம் ஆனந்தவிகடனுக்கு எப்படி சந்தா செலுத்தி வரவழைப்பது” எனக்கேட்டார்.

“என் என்னிடம் கேட்கிறீர்கள்?”

“நீங்கள் ஒரு எழுத்தாளர் என்பதனால் கேட்டேன்” என்றார்.

“இங்குள்ள சில பலசரக்குக்கடைகளுக்கு வருகிறதே... அங்கு வாங்கலாம் தானே?”

“அப்படியே?”

இத்தனைக்கும் அந்த அம்மா இலங்கையைச் சேர்ந்தவர். பல வருடங்களுக்கு முன்பே இந்த நாட்டுக்கு புலம்பெயர்ந்துவிட்டவர். இலங்கையிலிருந்து நாற்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக மஸ்லிகை என்றொரு மாத இதழ் வருவதோ... ஞானம் என்றொரு இதழ் நூறு இதழ்களையும் கடந்து தொடர்ந்து வெளிவருவதோ அவர்களுக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருக்கவும் நியாயம் இல்லை. அதனால் அவர்களது குழுதம், ஆனந்த விகடன் பற்றிய விசாரிப்பு என்ன ஆச்சரியப்படுத்தவில்லை.

ஙங்களைப்போன்ற எழுத்தாளர்களுக்கு அவை வணிக சஞ்சிகைகள்தான். ஆனால் அந்த அம்மா போன்ற வாசகர்களுக்கு அவைதான் தமிழ் சஞ்சிகைகள்.

உணவில் ருசி பேதம் இருப்பது போன்றுதான் இலக்கியத்திலிருக்கும் ருசிபேதம். எழுத்தாளர்களிடமும் வாசகர்களிடமும் இந்த ருசிபேதம் இருப்பதை அவதானிக்குமிடும்.

வாசகர்கள் பெரும்பாலும் விமர்சகர்களாக இருப்பதில்லை. ஆகையால் பிழித்த பிழிக்காத எழுத்து என்று வகைப்படுத்திக்கொண்டு படிப்பார்கள். மற்பார்கள்.

ஆனால் எழுத்தாளர்கள் ஆக்குக இலக்கியகாரர்களாகவே விமர்சகர்களாகவோ இருப்பின் தத்தமக்கென அளவுகோல்களை வைத்துக்கொண்டு முன்தீர்மானமாகவே முடிவு கூறிவிடுகிறார்கள்.

எனது அம்மாவுக்கு ஒரு சின்னம்மா இருந்தார்கள். நாங்கள் அவர்களை பெத்தாச்சி என்று அழைப்போம். சுமார் முப்பத்தியைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமது தொண்ணூறு வயதில் இறந்தார். கல்கியின் சிவகாமியின் சபதம், பொன்னியின் செல்வன், பார்த்திபன் கனவு உட்பட பல நாவல்களை நான் சிறு பராயத்திலிருந்த காலத்திலேயே படித்து முடித்தவர்கள். அவர்கள் அதனைப்படிக்கும்போது அருகிறுந்து பார்த்திருக்கிறேன். அவர் கல்கியின் தலை வாசகர்.

நான் கதைகள் எழுதத்தொடங்கியவேளையில் அவர்கள் இறந்துவிட்டார்கள். நான் எழுதத்தொடங்கியவேளையில் “சரித்தீர் நாவல்களைவிட அம்புலிமாமா கதைகளையே தான் விரும்பியிட்டிருந்ததாக” ஜெயகாந்தன் எழுதியிருந்த ஒரு குறிப்பும் படித்தேன். நானும் அம்புலிமாமா கதைகள் கிடைத்தால் இப்பொழுதும் விரும்பிப்படிப்பேன். ஆனால் இன்னும் கல்கியின் ஒரு நாவலைத்தானும் படித்ததில்லை. என்மனவிக்கு கல்கியின் எழுத்துக்களைத் தெரிந்த அளவுக்கு எழுத்து எழுத்தாளர்களின் பெரும்பாலான படைப்புகள் தெரியாது.

ஜெயமோகன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்துசென்ற பின்னர் அவரது வலைப்பதிவை தினமும் பார்க்கிறான். ஆனால் அவரது புத்தகங்களை நான்தான் படிக்கின்றேன்.

சந்தரராமசாமியின் ஜேஜே. சில குறிப்புகள் நாவலில் பாரதி, புதுமைப்பித்தன், மு. தளையசிங்கம் ஆகியோரின் மேதாவிலாசம் சிலாகித்து சொல்லப்படும் ஆனால் கல்கி...?

அவரது சிவகாமி தனது சபதத்தை முடித்துக் கொண்டாளா? என்று அங்கதுமாக கேட்கப்படும்.

எங்களில் பல எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் தி. ஜான்கிராமனை இன்றும் உயரத்தில் வைத்துக் கொண்டாடுகிறோம். அவரை சௌந்தர்ய உபாசகர் என்று வர்ணிப்பவர்களும் உண்டு.

அவரது நளபாகம் நாவலுக்கு சென்னை இலக்கியச்சிந்தனையின் பரிசு கிடைத்தபோது நான் சென்னையில் (1984) அந்த விழாவுக்குச் சென்றிருந்தேன். அச்சமயம் தி.ஜா. உயிருடன் இல்லை. அவரது மனவிதான் அந்தப்பரிசைப்பெற்றுக்கொண்டு. மேடையில் இப்படி இரத்தினச்சுருக்கமாகச் சொன்னார். “எனக்கு அந்தரங்கமாக வாழுந்த எனது கணவர் உங்கள் அனைவர் மத்தியிலும் இப்படி அம்பலமாகியிருக்கிறார்.

அவ்வளவுதான் அவரது ஏற்புரை, சபை மண்டபத்தில் கருகோசம் சில கணங்கள் நீடித்தது.

1983இல் இலங்கை வந்திருந்த ராஜம்கிருஷ்ணனுக்கு யாழிப்பாணத்தில் நண்பர் டானியல் தமது இல்லத்தில் மதியவிருந்து கொடுத்தபோது நானும் புதுவை ரத்தினதுரையும் கலந்துகொண்டோம். ராஜம்கிருஷ்ணனுக்கு தி.ஜா. வின் எழுத்துக்களில் அவ்வளவாக உடன்பாடிருக்கவில்லை. கடுமையான விமர்சனங்களை முன்வைத்தார். அந்த இடத்தில் அவருடன் வாதிட்ட புதுவை வெளியே வந்தபின்பு, வீதியில் நடக்கும்போது ராஜம் கிருஷ்ணனின் கருத்துக்கள் குறித்தே என்னுடன் விவாதித்துக்கொண்டுவந்தார்.

காய்த்திரி மந்திரத்தைக்கூட அழகியலுடன் சித்தரித்தவர் தி.ஜா. என்று சொன்ன புதுவை. சீனாசார்பு கம்யூனிஸத்திலும் பின்பு தமிழ்தேசியத்திலும் நம்பிக்கை கொண்டவர்.

ஒரு சமயம் எங்கள் ரசிகமணி கனகசெந்திநாதனுடன் (1975) அவரது குரும்பசிட்டி இல்லத்தில் உரையாடுக் கொண்டிருந்தபோது அவர் தி.ஜா.வின் ‘அம்மா வந்தாள்’ நாவலை சிலாகித்துச் சொல்லிவிட்டு இப்படியும் சொன்னார் : - “எங்கட எஸ்.பொ. அம்மாவந்தாள் கருவை எடுத்து நாவல் எழுதியிருந்தால் அசிங்கம் பண்ணியிருப்பானா...”

கனகசெந்திக்கு எஸ்.பொ.வின் ‘தீ’ - சடங்கு நாவல்களைப்படித்த அருட்டுணர்வு.

தனது மகனை எழுத்தாளனாகப்பார்க்கவேண்டும் என்று நினைத்த ஜெயமோகனின் தாயார் விசாலாட்சி அவர்களும் ஒரு தீவிர வாசகிதான். “சரஸ்வதிதேவிக்கு காதல் கடிதம் எழுதும் விடலைப்பையன்தான் இந்த தி.ஜானகிராமன்” என்பதுதான் அவரது கணிப்பு.

கவிஞர் கண்ணதாஸனை, கைலாசபதி யோ சுந்தரராமசாமியோ சீரியலாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

ஆனால், அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் எழுத்தாளர் அருண். விஜயாணி நீண்டகாலமாக கண்ணதாஸனின் பாடல்களுக்கு (இன்றுவரையில்) பொழுப்புரை எழுதி வானொலிகளில் சிலாகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

“தன் கால்களில் ரத்தம் கசியக்கசிய பழைய முட்பாதைகளில் முன்னேறி, முதலில் புதுக்கவிதை உலகுக்கு புதுப்பாதை அமைத்தவர். நா. காமராசன்தான் என்பதை மூர்ச்சை அடைந்தவன் கூட மறந்துவிடக்கூடாது” என்று தமது வைவரவிகளில் (?) புகழாராம் குட்டுகிறார் வைவரமுத்து.

ஆனால் காமராசனோ, “வேண்டாம் வாயைக் கிளறாதீர்கள். வைவரமுத்துவை நான் ஒரு கவிஞராக ஒரு போதும் நினைப்பதில்லை.” என்று சொல்லி தூக்கி ஏறிகிறார் அந்த வைரத்தை.

கரிசல்காட்டு இலக்கியவாதி கி. ராஜநாராயணன் அவரது மனைவியின் வற்புறத்தவினால் ஆனந்த விகடன் சிறுக்கைப்போட்டிக்கு ஒரு சிறுக்கை எழுதி அனுப்பினாராம். ஆனால் அந்தக்கைத்தக்கு ஆறுதல் பரிசுகூட கிடைக்கவில்லையாம். எனினும் தாமரையில் அச்சிறுக்கை பின்னர் பிரசரமானதும் தமிழக இலக்கிய உலகமே அவரது எழுத்தை விழியுயர்த்தி பார்த்திருக்கிறது. இன்றும் தமிழ் நாட்டில் அயாமல் எழுதும் ஒரு முன்னணி எழுத்தாளர் கி. ராஜநாராயணன். அன்று அவரது சிறுக்கையை நிராகரித்த ஆனந்தவிகடன் சிறுக்கைப்போட்டியின் நடுவெர்களின் இலக்கிய ரூசிபேதம் குறித்து கி.ரா. கவலைப்படாமல் தொடர்ந்தும் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்.

புதுமைப்பித்தனை சாருநிவேதிதா இன்னமும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதற்காக அவரது படைப்புகள் மறக்கப்பட்டுவிட்டனவா?

செங்கை ஆழியானின் வாடைக்காற்று சிறந்த நாவல் அல்ல. ஆனால் வாடைக்காற்று திரைப்படம் சிறந்த படம் என்று எழுதப்பட்ட விமர்சனத்தையும் முன்பு படித்திருக்கின்றேன்.

அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் டொக்டர் நடேசனின் ‘வண்ணாத்திக்குளம்’ நாவலில் அப்படி என்ன பெரிதாக

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு யாழ்ப்பானத் தமிழனை ஒரு சிங்களப்பெண் காதலித்து திருமணம் முடித்தாள் என்ற செய்தியைச் சொல்வதற்காகவு ஒரு நாவல் என்று கண்டாவில் ஒரு முன்னணிக்கவிஞர் என்னிடம் விமர்சித்தார். அதேநாவல் ‘Butterfly Lake’ என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு கொழும்பில் விஜித்தயாப்பா என்ற பிரபல பதிப்பகத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நாவலைப்படித்த தமிழ்நாட்டு இயக்குநர் மகேந்திரன் (நெஞ்சத்தைக்கிள்ளாதே, உதிரிப்புக்கள், மூன்றாம் மலரும் முதலான தரமான படங்களுக்கு வசனம் எழுதி இயக்கியவர்) அதனை திரைப்படமாக்குவதற்காக திரைக்கதைவசனம் எழுதினார். இலங்கையில் அரசியல் சூழ்நிலையால் அந்த திரைப்படமுயற்சி கைவிடப்பட்டது.

இப்படியாக ரூசிபேதம் கருத்துக்களை பல்வேறுசம்பவங்களின் மூலமும் கருத்துக்களினாலும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கலாம்.

ஒருவருக்குப்பிடித்தமானது இன்னுமொருவருக்கு பிடித்தமில்லை. சில தமிழ் இலக்கியப்படைப்புக்களை குறிப்பாக நாவல்களை படித்து, அதில்வரும் தமக்கு பிடித்தமான பாத்திரங்களின் பெயர்களை தமக்கு பிறக்கும் குழந்தைக்கு சூட்டி அகம் மகிழ்ந்தவர்களையும் பார்த்திருக்கின்றோம்.

ஊவில் ரூசிபேதம் இருப்பதுபோன்றே இலக்கியத்திலும் ரூசிபேதம் தவிர்க்கமுடியாது. வாசிப்பின் தீவிரத்திலும் இந்த இலக்கிய ரூசிபேதம் மாறுவதற்கான வாய்ப்புண்டு.

இயந்திரமாக மக்கள் இயங்கிக்கொண்டிருப்பதனாலும் தொலைக்காட்சி சீரியல்களினாலும் வாசிக்கும் பழக்கம் தமிழர்சமுதாயத்தில் குறைந்துவருகிறது என்ற ஆதங்கம் பரவலாகியுள்ள யுகத்தில் வாழ்கின்றோம். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களோ இணையத்தளங்களினாடக பத்திரிகை இதழ்களை படித்துவிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு புத்தகம் வாசிக்க நேரம் இல்லை.

ஓய்வுதியம் பெற்று வீட்டிலிருப்பவர்களுக்கு 24 மணிநேர வானொலிகளும் பல டிஸ்க் அன்றான பொருத்தப்பட்ட தமிழக தொலைக்காட்சி சேவைகளும் இருக்கவே இருக்கின்றன. எனவே, எஞ்சியுள்ள நேரத்தில் படிப்பதற்கு அந்த அம்மணி குழுதமும் ஆனந்தவிகடனும் கேட்டதில் தப்பில்லை அல்லவா?

சரி போகட்டுமோ...

தமிழ் எழுத்தாளர்கள்தான் வாசகர்களில் சிறுபான்மையினராக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் சந்திக்கும்போது சுகம் விசாரிப்பார்கள். அடுத்து... நாட்டுப்பிரச்சினையைப்பற்றி பேசுவார்கள்... கடைசியாக என்ன புத்தகம் படித்தீர் என்று எத்தனைபேர் பரஸ்பரம் கேட்டுக்கொள்கின்றோம்...?

விருந்துக்குச் சென்றால் மரக்கறியா... மச்சமா... என்பதை அறிவதிலும், அதிலும் எது எது உடல் நலத்துக்கு நல்லது எது எது கெடுதியானது என்ற தெரிவிலும் ஓடுபடுவதுபோன்றே இலக்கியத்திலும் தேர்வுகள் இருப்பதனால் ரூசிபேதம் இலக்கியத்துக்கும் பொருந்துகிறதா?

இதுபற்றி யோசிப்பவர்கள் ஞானத்துக்கு எழுதுங்களேன். படிக்க ஆவலாக இருக்கின்றேன்.

நின்றவுதூர் உண்ணோமேஷா? அடிதி குந்திரா

அமுகாட்டும் நாள் முதலா
அனந்தி ஆனந்தியென
அன்பு உறைக்க விழித்ததும்,
அண்டுகள் பலவாக
அழுதித்த குடிமனையின்
சுவாசக் காற்றானதும்,
தேனில் விழுந்த ஏறுப்பாக
விட்டகலா நேசமும்
மறக்கவொன்னாது.

அன்பில் தோய்த்து
பட்ச (ண)த்தில் தினைடித்த
உங்கள் நினைவுகள்
உடற்கிளையைங்கும் துளிராகும்.
வாடா மலராய் மலர்ந்திருக்கும்.
காலமெல்லாம் மனம் பரப்பும்
தாளம் புவாய்
என்றிருந்தேன்.

காலநதியின் ஓட்டத்தில்
நினைவழிவு உங்களுக்குமானதோ
மாதவிமாரு முறை
தீணாதுக்கும் பெளர்ணயியில்
இரண்டாம் பிறையானீர்.

இனி
நதியுலரும் காலமதில்
வருடமொரு முறை
புனாலிட்டு சம்மனம் கட்டி
தேவமொழியின்
வேதப் போதை அருட்டுணர்வில்
தீதி, பெயர், பாட்டி பீட்டி யெய்க்கஞ்சன்
நின் முகமும் தோன்றி மறைவதுடன்
என்கடமை அழிந்திடுமோ?
அன்றிப் புனால் சடங்கும்
புறமுதுகிட்டு ஓடிடுமோ?

உற்றார், உறவு, சுற்றம்
நட்பு, தொழில்,
முகம் முன் போற்றும்
புகழ் தேடும் வாழ்வென
நிதம் தொடரும் நெருக்கீட்டில்
நின்னை நினைக்க நேரமெது!
கேட்காமலே மன்னிப்பாய்
அம்மா.

அறிவற்றக்கண நீலாகாத

- கவிஞர் ஏ. இக்பால்

உழைக்காமல் வருமிதி பத்தால்
உயர் நின்று பள்ளத்தைப் பார்ப்பர்
தெளிவான பார்வை யற்றோரே
தினையே குநுட்ரா யலைவர்
தலைக்கேறும் தடு மாற்றத்தாலே
தன்னிலை யுணராது புரள்வர்
நிலைக்காது அக்கங்கள் செய்து
நிறைவேறா ஆசையால் தூடிப்பர்!

மூளீல்லாப் பாழ்வீடு போல
அவராக்கம் வாசப்போ ரில்லை
தாழ்வினால் தன்மானம் வீழுத்
தறுகலைக் கூட்டத்துள் ளாழ்வார்
பேரில்லா திருப்பதா ளாடும்
பேய்க்கூத்து யாரிதைப் பார்ப்பர்
நீரில்லாப் பஞ்சத்தால் வாடும்
நீர்க்கோழி நிலையிவர் கோலம்!

அவரைப்போல் இவர் எழுவாரா?
அவரிடம் சிஷ்யர்க ளில்லை
தவறுகள் திருத்திட முனையும்
தவகரு அவருக்கே யில்லை
நவயுல கின்றிங்கே நாடும்
நல்லவை செய்திட முனையார்
இவற்றையே சேர்த்திங்கே நின்று
எதையுமே சாதிக்க மாட்டார்!

இயல்பான கவித்துவ மற்றோர்
எழுத்தெண்ணும் கணக்கீலே முயல்வர்
அயலாரைப் பார்க்காத அற்பர்
அளப்பதற் கில்லா தலைவர்
சுயமாக இவற்றையே அடக்கிச்
சுவர்க்கத்துள் ளிருப்பதாய் நினைப்பர்!
அயராது இவர் செய்த உழைப்போ
அறிவற்ற சாதனைப் புதர்கள்!

திருக்குடலூர் திட்டம்

புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளீகள் அற்முகம்:- 38

1989.08.15^ஆ திகதி கொற்றாவத்தை, மலையந்தோட்டத்தில் பிறந்த செல்வி. விஷ்ணுவர்த்தினி அரியரத்தினம் பருத்தித்துறை மெதடிஸ்ற் பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலையில் கல்வி கற்று, க.பொ.த. உயர்தரத்தில் 3A சித்தி பெற்று யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப்பிரிவிற்கு தெரிவாகியுள்ளார்.

இவருடைய சிறுக்கைத்தகள் யாழ். தினக்குரல், செங்கதிர், மல்லி போன்ற முன்னணிப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. இவருடைய எழுத்துக்களில் குடும்ப உறவுகள், பெண்ணியம், சாதியம் என்பன நன்கே சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

இலக்கியத் துறையை பொறுத்தமட்டில் சிறுக்கைத் துறையிலேயே முனைப்புக் காட்டி வருகிறார். இவருடைய சிறுக்கைத் தொகுதி பிரைவில் வெளிவரவுள்ளது.

இவரது தொடர்பு முகவரி :- மலையந்தோட்டம், கரணவாய் வட-மேற்கு, வல்வெட்டித்துறை.

அன்று மாலை ஆறு மணியளவில் மீரா மிகவும் பரபரப்புடன், நூலகத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வந்தாள். அவருடைய முகம் அச்சத்தால் இருண்டிருந்தது. எதையோ மிக ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பது போலக் காணப்பட்டாள். இதுவரை காலமும் இவள் இவ்வாறு இருந்ததேயில்லை. இதை அவதானித்த அவளது தாய் “மீரா... மீரா... ஏன் இண்டைக்கு இவ்வளவு ‘ரெண்சன்’ ஆக இருக்கிறாய்? நூலகத்திற்கு போன்னி பேப்பர் பாத்தனியே. ஏதும் புதினம் கிடக்குதோ?” என்றாள்.

அதற்கு மீரா “அம்மா இண்டைக்கு எங்கடA/L ‘ரிசல்ட்’ அவுட் ஆகுதாம் என்னுடைய பேப்பரில் கிடக்கு. ரிசல்ட் இப்ப அவுட்டாயிடுத்தோ, இல்லையோ தெரியல, எனக்கு ஒரே ரெண்சனாக கிடக்கணை. என்ற செல்போனை ஒருக்கா கொண்டாணை, மெசேஜ் அனுப்பிப் பார்ப்பம்”

மீரா, மூன்றாம் ஆண்டு படிக்கும்போதே தகப்பன் வேலைக்குப் போன இடத்திலே மரத்தால் தவறி விழுந்து அந்த இடத்திலேயே மாண்டு போனார். மீராவுக்கு எல்லாமே அவள் தாய்தான். அவளின் தாய்மான் வெளிநாட்டிலை. அவர்தான் அவருக்கு வேண்டிய பொருட்களை அனுப்பறவர். அவர்தான் செல்போனும் அனுப்பினார். மீராவின் தாய் சட்டை தைத்து வாற பணம் இருவரின் சாப்பாட்டுக்கு மட்டுமே போதுமாயிருந்தது. மீரா நிற்த்தில் தகப்பனைப் போல கொஞ்சம் குறையத்தான். சின்ன வயசிலேயே படுகட்டி. ஜந்தாம் தா ‘ஸ்கொலஸிப்பில் நாலு மாக்ஸால் பெயில் விட்டவள். ஆனால் தாய் கொடுத்த ஊக்கத்தால் O/L லிலை ஆறு ‘A’யும் நாலு ‘B’யும் எடுத்தவள். A/L படிக்கும்போது நல்ல ஊக்கமாத்தான் படிச்சவள்.

மீராவின் தாய் ‘இந்தா பிள்ளை செல்போன்’ என அவள் கையில் கொடுத்தாள்.

மிகவும் ஆவலாக செல்போனை வாங்கிப் பார்த்தாள். அதில் ‘கவரேஜ்’ இல்லை. சினாங்கொண்டவளாய் “இந்த யாழ்ப்பாணத்தில் ‘கறண்டு’ம் ‘கவரேஜ்’ சும் எப்ப வரும், எப்ப நிக்கும் எண்டு ஒருவருக்கும் தெரியாது. இந்தா பிடியணை கொண்டு போய் அங்க வை”.

“பிள்ளை, நீ ஏன்டா பயப்படுறாய். நான் கும்பிடுகிற என்ற ‘வயிரவன்’ உன்னைக் கைவிடான். உனக்கு கம்பசக்குப் போகக்கூடிய ‘ரிசல்ட்’ வந்தால் கானும்” என்று கூறியவாறு தலைக்கு மேல் கையைக் கூப்பி கிழக்க பாத்து “என்ற வயிரவா, என்ற பிள்ளையைக் கைவிட்டுடாதே! என்ற தாலியைத் தான் இள்ளீலேயே அறுத்துப் போட்டாய், என்ற பிள்ளையாவது சந்தோசமா இருக்க வேணும்”

மீராவால் நிம்மதியாக ஒரு இடத்தில் இருக்க முடியவில்லை. செல்போனில் கவரேஜ் வந்து விட்டதா எனப் பார்ப்பதும் சினாங்கொள்வதுமாகக் காணப்பட்டாள்.

இரவு எட்டு மணியிருக்கும். பக்கத்து வீட்டு மாலாக்கா “அடியே மீரா கவரேஜ் வந்துட்டுது ரிசல்ட் பார்த்திட்டியே” என்று கூவியமைத்தாள். “இல்லையைக்கா” எனக் கூறிக் கொண்டு ஒடிச் சென்று செல்போனை எடுத்து தன் சுட்டெண்ணை செல்போனில் பதிவு செய்து ‘மெசேஜ்’ அனுப்புகின்றாள். ஒரு நிமிட இடைவெளிக்குப் பின் ‘டிங் டிங்’ என்ற ஓசையுடன் அவள் வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்கப் போகும் ‘ரிசல்ட்’ வந்தது. செல்போனின் திரையில் மூன்று பாடங்களும் ‘A’ சித்தி எனக்கு காட்டுகின்றது. உலகமே தன்

கையிலடங்கியதைப் போல மீரா மகிழ்ச்சியின் உச்சக் கட்டத்திற்குச் சென்றாள். அவளால் நம்பமுடியவில்லை. ஆனந்தத்தில் தானையக் கட்டுக்கொண்டு அழுகின்றாள். தாயும் தன் பிரச்சினை யெல்லாம் தீர்ந்து விட்டதாக ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்கின்றாள்.

ஒரு கிழமையின் பின் பாடசாலைக்குத் தன் நண்பிகளுடன் ‘கன்டோஸ்’ கொடுக்கச் சென்றாள். பாடசாலையில் நுழையும் போதே அவளுக்குள் ஒரு இனம்புரியாத மகிழ்ச்சி தோன்றியது. றிசல்ட் வந்து மூன்றாம் நாளே மீராவின் பேட்டு பத்திரிகையில் வெளியாகியிருந்தது. அதுவும் அவளுக்குப் பெரிய சந்தோசத்தைக் கொடுத்தது.

முதலில் அதிபரின் அறைக்குள், அதிபருக்குக் கன்டோஸ் கொடுக்கச் செல்கின்றாள்.

“அட நீரே இங்க வாரும். உம்மைப் பற்றித்தான் இவ்வளவும் கதைச்சக் கொண்டிருந்தனாங்கள். உமக்கு என்ன தெரியம். அப்படி ஒரு பேட்டு கொடுப்பீர். 3A எடுத்த உடனே பெரிய ஜனாதிபதி எண்டு நினைப்போ. பவானி ரீச்சரும், றஞ்சி ரீச்சரும் வரட்டுமே” என அதிபர் மனோகாரி அவளைக் கடிந்து கொண்டார். “கன்டோஸ் கொடுப்பதெல்லாம் இருக்கட்டும். அதில் போய் இரும். மற்ற ரீச்சர்மார் வரட்டும். அவை வந்து உம்மை விளங்கட்டும்.

மீரா வகுப்பில் மிகவும் கெட்டுக்காரி. அவளுக்குத்தான் எல்லா ‘மாக்கும் கூட வரவேணும். ஆனால் சங்கீதம், தமிழ், சமயம், சுகாதாரம் போன்ற பாடங்களில் கட்டுரைப் பகுதிகளில் மாக்கைக் குறைத்து விடுவார்கள். ஏனெனில் அவள் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன். இவளைக் கண்டாலே சில ரீச்சர்மாருக்கு எரிச்சல் வந்துவிடும். இவையள் எல்லாம் எங்கட பள்ளிக்கூடத்துக்குப் படிக்க வந்திட்டனம்” என மீராவின் காதுபடவே கூறியிருக்கிறார்கள். நல்லதைக் கற்பிக்க வேண்டிய ஆசிரியர்களே மாணவர்களை சாதி, பேதம் காட்டி வேறுபடுத்தியது, மீராவுக்கு மிகவும் வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. பேசுக்கிறன், கவிதையியற்றும் திறன் எனப் பல திறன்கள் நிறைந்தவள் மீரா. ஆனால் பாடசாலை நாட்களில் மீரா ஒரு போட்டுக்கும் அனுப்பப்பட்டில்லை. உளவியல் ரீதியாக, மன ரீதியாக அவளுக்கு அந்திகள் இழைக்கப்பட்டன. மீராவின் பாடசாலையில் O/L இல் ஐந்து Aற்கு மேற்பட்டவர்களுக்குத்தான் மாணவ தலைவர் பதவி கொடுக்கப்படும். மீராவுக்குப் பாடசாலையில் இரண்டாவது கூடிய றிசல்ட். ஆனால் அவளுக்கு மாணவ தலைவர் பதவி வழங்கப்படவில்லை. ஆனால் அவளிலும் பார்க்க றிசல்ட் குறைந்த பன்னிரண்டு மாணவியருக்கு மாணவ தலைவர் பதவி வழங்கப்பட்டது. இதனால் மீரா மிகவும் நொந்தாள். பாடசாலைக்குச் செல்ல மறுத்து வீட்டில் சண்டை போட்டு நின்றிருக்கிறாள். தாயின் புத்திமதியால் ஒருவித விரக்கியடினும் கல்வியில் வெற்றி பெற்று அவர்கள் எல்லோருக்கும் சாட்டையடி கொடுக்க வேண்டுமென எண்ணித்தான் படித்திருந்தாள்.

இந்த மனத்தாங்கல்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ஆறுதல் கொடுப்பதாக அவளது றிசல்ட் அமைந்தது. அதனால் அவளைப் பத்திரிகை ஒன்றில் பேட்டு கண்டு பிரசுரித்திருந்தனார். அந்தப் பேட்டிலில், “நான் வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ கள்ளப்பட்டு இந்த நிலைமை அடைந்திருக்கிறேன். நான் கற்ற பாடசாலையில் மாணவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டிய ஆசிரியர்களே சாதி பேதம், ஏழை பணக்காரர் எனப் பாகுபடுத்திப் பல மனத்தாக்கங்களை எனக்குக் கொடுத்திருந்தனர். எனவே, நான் இப்பாடசாலையில்

கற்றதால் பல இடையூறுகளை அனுபவித்தேன். இதனால் இவர்களை எல்லாம் உளவியல் ரீதியாக ஆற்றுப்படுத்தத்தக்க வகையில் ‘கவன் செலவு’ ஆக வரவிரும்புகின்றேன்.” இவ்வாறு மீரா கூறியிருந்ததே பாடசாலையைச் சார்ந்தவர்களுக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்தது.

அரைமணி நேரத்தின் பின்னார் அதிபர் அறையில் மீராவின் பேட்டு கருத்துக்கள் தொடர்பான விளக்கம் அதிபர், பவானி ரீச்சர், றஞ்சி ரீச்சர் ஆகியோரால் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. மீரா பயந்து வெருண்டு விமிக்கொண்டு அவர்களின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்க முடியாதவாறு இருந்தாள். அந்நேரம் பார்த்து அதிபரைச் சந்திக்க எனப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் ஒருவர் வருகின்றார். அவர் ஒரு கவன் செலவு.

அதிபரை நோக்கிப் பேராசிரியர் “என்ன ரீச்சர் பிரச்சினை” என்று வினாவு, அதிபர் மீராவின் பேட்டு பற்றிக் கூறி, “இவளை என்ன செய்யலாம் சேர்” எனக் கேட்டார்.

அதற்கு அவர் “அந்தப் பின்னையில் முற்றுமுழுதாகக் குற்றத்தை நாம் சுமத்திவிட முடியாது. இங்கு, ஏதோ பல மனத்தாங்கல்கள் ஏற்பட்ட காரணத்தால் தான் இவ்வாறு கூறியிருக்கின்றா போல இருக்குது. அவவை விசாரிப்பதை விட்டுவிட்டு, மேற்கொண்டு இவ்வாறான மனத்தாக்கங்கள் மாணவர் மத்தியில் ஏற்படாமல் கவனித்துக் கொள்ளுங்கோ” எனக்கிறார்.

“நிங்கள் சொல்லது சரிதான் சேர்” மீராவை நோக்கி “சரி நீர் போட்டு வாரும்மா” என்கின்றார் அதிபர்.

மீரா பேராசிரியருக்கும் சொக்கேலேட் கொடுத்துவிட்டு அதிபர் அறையை விட்டு வெளியேறுகின்றாள்.

இவ்வளவுற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பவானி ரீச்சர், றஞ்சி ரீச்சர் நோக்கி “உவர் என்ன ஆக்கள் என கேட்கின்றா றஞ்சி ரீச்சர், “உவரும் மீராவினர் ஆக்கள்தான்...”

19ஆம் நூற்றாண்டு

சமூக நோக்குடைய

இலக்கியங்கள்

- கலாபூரிசனம் முல்லைமணி

புராம்பத்தின் கவிதை மரபினை நோக்கும் போது ஆரம்பத்தில் அவை பெரும்பாலும் சமய நிலைப்பட்டவையாகவே திகழ்கின்றன. கிறிஸ்த மதப்பிரசார இயக்கத்தின் தாக்கமும் அதனை முகங் கொடுத்த சைவசமய எழுச்சியும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சமயம் சார்ந்த இலக்கியங்களுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தன. சமய வளர்ச்சி, சமயப் பாதுகாப்பு, அனுட்டானங்கள் என்பன பெரும்பாலும் பேசப்பட்டன.

சமயம் சார் இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் புராணம் என்றே அழைக்கப்பட்டன. புராணம் உலகத் தோற்ற ஒடுக்கங்களையும், மனுவன்தரமும், முனிவர் வரலாறும், அரசர்மரபும், அவர் சரிதமும் கூறும் ஒரு இலக்கியவடிவமாகவே ஆரம்பத்தில் கருதப்பட்டது. புராணம் என்னும் சொல் ஈழத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டபோது அது தலமான்மியம், தெய்வ அடியார்கள் வரலாறு, விரதமகிழை போன்றவற்றை குறிப்பதாக அமைந்து விட்டது.

சமய நிலைப்பட்ட இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் முக்கியத்துவம் பெற்ற 19ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த உலகியல் சார்ந்த நூல்களும் புராணம் என்ற பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டன. ஈழத்துப் புலவர் மூவர் புராணம் என்னும் இலக்கிய வடிவத்தின் பொருளை மாற்றியமைத்துவிட்டனர். அச்சுவேலி நீ. காசிநாதப் புலவர், கோப்பாய் வே. இராமலிங்கம், வண்ணார் பண்ணைச் சுப்பையனார் என்போரே இவர்கள்.

தால புராணம் அல்லது பனாங்காய்ம் பாரதம்

இந்த நூல் அச்சுவேலி நீ. காசிநாதப் புலவரால் இயற்றப்பட்டது. இவர் ஒரு சோதிடராகவும் இலக்கிய ஆற்றலுடையவராகவும் திகழ்ந்தார். இந்த நூல் தற்போது கிடைக்கவில்லை. பாவலர் சரித்திர தீபக (1886) ஆசிரியர் ஆர்ணல் சதாசிவம் பிள்ளை இதிலுள்ள விருத்தங்கள் சிலவற்றை தாம் பார்த்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனினும் உதாரணத்துக்கேனும் ஒரு விருத்தத்தைத் தமது நூலில் தரவில்லை. “கற்பக விருட்சம் எனப் பெயரிய தெய்வ விருட்சத்துக்கு இலக்காய் எம்முரிலிருக்கும் பணமரப் பெருமையும் அவற்றின் பிரயோசன நயங்களுமே அப்பாடற் பொருளாகத் துணிகிறோம். பணப்பெருமை கூறினும் ஓர்போது ஒருவகைக் கேலிப்பாடலாகவும் இருக்கலாம்” எனப் பாவலர் சரித்திர தீபக ஆசிரியர் கூறுகின்றார். 20ஆம் நூற்றாண்டில் நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர் தாலவிலாசம் என்னும் காவியத்தைப் பாடியுள்ளார். கும்போணம் காசிநாதப் புலவர் கலிவெண்பா யாப்பில் தால புராணம் என்னும் நூலை இயற்றியுள்ளதாகவும் அறியப்படுகின்றது.

கோட்டுப் புராணம்

கோப்பாய் வே. இராமலிங்கம் கோட்டுப் புராணத்தை இயற்றினார். நீதிமன்றத்தைக் குறிக்கும் Court என்னும் சொல் தமிழில் பேச்கவுக்கில் கோடு என அழைக்கப்படும். சட்டவாக்கம், சட்ட அமுலாக்கம், நீதிபரிபாலனம் என்னும் மூவகை அதிகாரங்களை பிரித்து நோக்குவது பிரித்தானிய அரசின் சிறப்பம்சமாகும். நீதிமன்றத்தை சட்டத்தை அமுலாக்கும் நிர்வாகிகளோ, சட்டத்தை ஆக்கும் பாரானுமன்றமோ கட்டுப்படுத்த முடியாது. இதனால் நீதிமன்றங்கள் கயமாக இயங்கும் நடுநிலைபில் நின்று நீதிவழங்கும் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகின்றது. ஆனால் இலங்கையில் ‘கோட்டுக்குப் போறியோ கேட்டுக்குப் போறியோ’ என்ற முதுமொழி பிறந்துவிட்டது. வழக்காளியும் எதிரியும் பெருந்தொகைப் பணத்தைச் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. வழக்கு நெடுங்காலம் இழுத்தடிக்கப்படுகின்றது. சட்டத்தரணிகள் பணங்கறப்பதையே நோக்காகக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இதனைக் கண்ணுற்ற புலவர் கோட்டைக் கேலி செய்யும் முறையில் கோட்டுப் புராணத்தை இயற்றியுள்ளார். கோட்டைனே ஒரு கூத்துக் களாகிக்கு ஒப்பிடுகின்றார் புலவர். நீதிபதி கூத்துப் பார்க்கும் முதியவர்; வழக்காளியும் எதிரியும் கூத்தாடும் குரங்குகள்; அவர்கள் ஆட்டுவிக்கின்ற கயிறுதான் வழக்கு; நட்டுவாங்கம் செய்வர்கள் சட்டத்தரணிகள் அவர்கள் வயிறுவளர்ப்பதற்காகவே இந்த வேடத்தைத் தரிக்கின்றனர் என்னும் பொருளுடைய பாடல் :

கோடொரு களரி யதிலுனுந் துரையோ

கூத்துப்பார்த்திருந்திடு மூப்பு

ஆடுறு குரங்கோ வழக்கர்கள் ஆவர்

அவையிடை அவர்களைக் கொண்டு

நாடொறும் ஆட்டுங் கயிறுதான் வழக்கு

நட்டுவைப் பணிக்களோ தரணி

வாடிறு வயறு வளர்ப்பதற் கெடுத்த

வஞ்சனை வேடமென் றுணரே

அங்கதச் சுவை வாய்ந்த கோட்டுப்புராணத்தில் ஒரு சில பாடல்களே கிடைத்துள்ளன.

கனகி புராணம்

கனகி புராணம் வண்ணார்பண்ணை நட்டுவச் சுப்பையனாரால் பாடப்பட்டது. இதன் பாட்டுடைத் தலைவி கனகி. இப்புலவர் வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்த கண்ணைக் காலதாவாள்.

கனகி சயமரம், கனகிசயம்வரம் என்னும் பெயராலும் இந்நால் வழங்கப்படுகின்றது. ஏறக்குறைய நானுறு விருத்தப் பாவாலானது இப்பனுவல். ஆனால் தற்போது சில பாடல்களே கிடைத்துள்ளன. 1937 ஆம் ஆண்டில் நவாவியூர் ந.சி. கந்தையாபிள்ளை அவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த பாடல்களை கனகிபுராணம் (தெரிகவிகள்) எனும் நூலாக வெளியிட்டார். நீர்வேலி சி. சிற்சபேசன் என்பவர் தேடிப்பெற்று வைத்திருந்த பாடல்களையே ந.சி. கந்தையாபிள்ளை அவர்கள் சென்னை தியாகராய நகர் ஒற்றுமை ஆபீசில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இவர் பதிப்பித்த நூலில் 29 பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன. பிள்ளையார் காப்பு, நாட்டுப்படலம், சயம்வரப் படலம், வெட்டைகாண் படலம் என்னும் பிரிவுகளையுடையது இப்புராணம். இப்பிரிவுப் பகுப்பு நூலாசிரியருடையதா பதிப்பாசிரியருடையதா எனத் தெரியவில்லை. இந்நாற் பிரதிகள் கிடைத்தற்கிறதாகிப்பொல வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம் அவர்கள் மீண்டும் பதிப்பிக்கும் முறைசியில் ஈடுபட்டு எட்டுப் பிரதிகளைத் தேடினார். வெளியா நகரசபைத் தலைவர் திரு. பி. தர்மலிங்கம் அவர்களிடம் கையெழுத்துப் பிரதியாக இருந்த பாடல்களையும் பெற்றுப் புதிய பதிப்பொன்றைச் செய்தார். இவரது பதிப்பு புலவர். சிவங். கருணாலய பாண்டியனாரின் பொழிப்புரையுடன் கூடியது. தர்மலிங்கம் அவர்களிடம் பெற்ற கையெழுத்துப் பிரதியில் 25 பாடல்களே காணப்பட்டன. இராமலிங்கம் அவர்கள் பதிப்பில் 25 பாடல்களே உள்ளன. அநுபந்தத்தில் 10 பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன.

சயம்வரம் என்பது ஒரு இராசகுமாரி பலதேசத்து இராசகுமார்களில் ஒருவரைத் தனது கணவராக வரித்துக் கொள்வதாகும். பலதேசத்து அரசர்களையும் தோழி இராசகுமாரிக்கு அறிமுகப்படுத்துவாள். கனகிபுராணத்தில் தலைவியோ கணிகைமாது. தனது இலாவண்யத்தாலும் கலையாற்றலாலும் இலங்கை இந்திய ஆடவர் பலரைத் தன் காமவலைக்குள் சிக்கவைத்தவர். கனகியிடம் வரும் ஆடவரைத் தோழி அறிமுகப்படுத்துவது போல புராணத்தின் சயம்வரப்பலம் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. நாட்டுப்படலப் பாடல்களும் கவிச்சுவை நிரம்பியவை. கனகி புராணம் அங்கத்சு சுவை (நெயாண்டி) பொதிந்தது. புராணம், சயம்வரம் என்னும் பதங்களே அங்கத்சு சுவையுடையவை. சாதாரணமாக புராணம் கடவுள் மீது அல்லது அடியார்கள் மீது பாடப்படுவது புராணத்தில் பக்திச் சுவையே மிகுந்து நிற்கும். இங்கே காமச் சுவையுடையதாய் கணிகைமீது பாடப்பட்டதையும் புராணம் என்று குறிப்பிலுள்ள நெயாண்டித்தன்மை நோக்கத்தக்கது.

கனகி புராணத்தின் நெயாண்டிப் பண்ணை வகை மாதிரிக்குக் காட்டும் பாடலெலான்றை நோக்குவோம்.

பனம் பழமொன்று பழுத்துக் கணிந்து நிலத்தில் விழுகின்றது. இந்தப்பழத்தை கைப்பற்றிக் கொள்வதற்குப் பலர் போட்டி போடுகிறார்கள். வெறும் போட்டியல்ல; வேலும் கத்தியும்

கொண்டு போரிட்டுக் கொள்ளும் போட்டி. இப்படிப் பனம் பழத்திற்காக யுத்தம் செய்யும் வளநாட்டையுடையவன் சுயம்வரத்திற்கு வந்திருக்கும் நியூட்டன் என்பவன் எனத் தோழி அறிமுகப்படுத்துகிறான். வளமில்லாத நாட்டை வளநாடு என கூறுவது அங்கத்சு சுவை பயப்படு. நியூட்டன் கனகிமீது மயக்கம் கொண்டு அவனை எப்படியும் அடைந்துதான் தீரவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வந்திருக்கிறான். நியூட்டன் என்றவுடன் புவியீர்ப்பைக் கண்டு பிடித்த வெள்ளைக்கார விஞ்ஞானி சேர் ஜசாக் நியூட்டன் நினைவு வரலாம். இவன் வெள்ளைக்காரன் அல்லன். இவன் ஒரு கறுப்பன். நீலக் கருங்கார் மேகநிற நியூட்டன்.

தாலக் கணியோன் றினுக்காகத்

தரரமேல் மாந்தர் பலர்திரன்டு

வெல்கத் திகழ்கொண் டெறிந்து மிக

விசயம் பொருதும் வளநாடன்

மால்பற் றிய நெஞ் சினனாகி

வந்தான் கனகே மன்றலுக்கு

நீலக் கருங்கார் மேக நிற

நியூட்டன் இவன் காண் நேரிமையே

தாலக்கணி - பனம்பழம், மால் - மயக்கம்

கனகி புராணத்தின் நாட்டுப் படலத்தில் உள்ள பாடலை எற்ற க.ச. அருள்நந்தி அவர்கள் இலங்கை வாளெனாலியில் அறிமுகஞ் செய்தார்.

பெண்னம் பெரிய நுழைபிட்ட கல்லிலே பசுக்கன்றொன்று மேய்வதற்கு கட்டப்பட்டிருந்தது. ஒருவர் குடையுடன் அந்த வழியால் வந்தார் அதனைக் கண்டு வெருண்டு கல்லையும் இழுத்துக் கொண்டு அக்கன்று ஓடியதாம்.

பல்லை மேய்ந் தங்கு நின்று திமிர்புரி இடபக் கண்று மூல்லை சார்வழியதாக முடிமிசை குடையைக் கொண்டு செல்லுவார் தம்மைக் கண்டு சினந்துவால் எடுத்து முசி கல்லையும் கயிற்றினோடு காட்டிடை இழுத்துச் செல்லும் இந்த அழகொழுகு பாடல் கூப்பையனாரால் இயற்றப்பட்டதன்று. இதனை இயற்றிக் கணகி புராணத்தில் செருகியவர் நீர்வேலி சிற்சபேசன் எனப் பின்பு தெரியவந்ததாக அருள்நந்தி அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

தாலபுராணமும், கோட்டுப்புராணமும் அழிந்துபோக கனகிபுராணத்தின் சில செய்யுள்களாவது தொகுக்கப்பட்டு நூலாக வெளிவந்துள்ளதைக் கண்டு நாம் மகிழ் வெய்தலாம். இந்த நூல்கள் எழுந்த காலத்தில் நடைமுறையிலிருந்து இறுக்கமான சமய நோக்கே இவற்றின் புறக்கணிப்புக்கும் மறைவுக்கும் காரணமாக அமைந்திருந்தது போலும்.

விவாதங்கள், வாசகர் கழுதங்கள், படைப்புக்கள்

விவாதங்கள் 500 சொற்களுக்கு மேற்படாமல் இருத்தல் வேண்டும். ‘வாசகர் பேசுகிறார்’ பகுதிக்கான கடிதங்கள் 200 சொற்களுக்குள் அடங்குதல் வேண்டும். ஒவ்வொரு மாதமும் 20 ஆம் திகதிக்கு முன்னர் எமக்குக் கிடைக்கும் மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்கள் தொடர்ந்துவரும் இதழில் இடம் பெறும். புனைபெயரில் எழுதுபவர்கள், தமது சொந்தப் பெயர் முகவரியை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும். படைப்புக்கள் பிரசரத்துக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படின் ஒரு மாதத்திற்குள் அறிவிக்கப்படும்.

ஆசிரியர்

மெல்லிய காற்றின் அசைவுகளில் அரசமர இலைகளில் அப்பி நின்ற நிலாக்ருக்களின் ஓளிவெள்ளம் சிதறிக்கொட்டாமல் அற்புதம் காட்டும் போயா நிகழ்வு அன்று!

சிதம்பரம் நேரகாலத்தோடு எழும்பிக் குளித்து, மகன் கடைசியாக வாங்கிக்கொடுத்த வேட்டியைக் கட்டிக்கொண்டார்.

மகனின் நினைவுகளை அவரால் விரட்ட முடியவில்லை!

அவர் மேட்டு
வயத்தில் இருந்து
மெல்ல இறங்கி
நார்.

பள்ளத்தை கண்டு குதூ
கலித்து ஒடும்
ரப்பர்ப் பந்தைப்
போல அவர்
இந்தப் படிக்கட்டு
களில் எத்தனை
தரம் ஒடியிருப்
பார்? இளமைக்

காலத்து சங்கீத பாலைகளில் அதுவும் ஒன்று.

அவரின் கண்டங்கால் சதை வலித்தது. தோள்பட்டை விண்விண் என தெறித்தது.

இந்தக் தள்ளாத வயதில் சிதம்பரம் காய்ந்த தேயிலை இலைகளாக மாறிவிட்டிருந்தார்.

தனது வாழ்க்கையே இப்போது அவருக்கு பெரியகேள்விப் குறியாகிவிட்டிருந்தது. யாருக்காக வாழ்கின்றேன் என்பதை அவரால் உணர முடியவில்லை. இருட்டறையைத் தேடு வந்த நீலாக்ருக்களைப்போல அவருக்கு மகனின் நினைவுகள் உரமுடின. அவனை எப்படியாவது கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்கிற வேட்கை ஆழ்மனதில் எங்கோயோ ஒரு மூலையில் ஒளிந்து கொண்டிருந்தது. பொலீஸ், ரெட்குரோஸ், அரசியல்வாதிகள் என்று சந்திக்கும் பட்டியல் தினமும் நீண்டுகொண்டே போகிறது! நாலுமாதத்துக்கு முன்பு அவரின் முத்தமகள் வாங்கிக் கொடுத்த காலசெருப்பு விரைவாக தேய்ந்து வருகிறது.

பால்வார்க்க யாருமே இல்லை!

படிகளைக் கடந்து மண்பாதைக்கு வந்தவர் மேலே தலையைர்த்தி ஒருமுறை அண்ணாந்து பார்த்தார். உயரே தேயிலைச் செடிகளின் பச்சை கம்பள விரிப்புக்களின் இடையில் பழுப்பு நிறத்தில் வயத்தின் கூரை தெரிந்தது. வவுனியாவில் இப்படியொரு காட்சியைப் பார்க்க முடியாது. கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை மரங்களின் அடர்த்தியும் சமதரையும் விரியும்.

அவருக்கு மேட்டு நிலத்திலும் இடமில்லை. சமதரையிலும் இடமில்லை.

சோகங்களின் குவியலில் அவருக்கு சிரிப்பு வந்தது. “தான் ஒரு புதுமையான அகதி” என்று அவர் தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டார்.

மெல்ல நடந்து மாடசாமிகோவில் வயத்தை அடைந்த போது வயத்தின் முன்னால் சின்ன அறைக்குள் அடங்கிப் போயிருந்த மாடசாமி தெய்வத்துக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டார்.

“இன்னைக்காவது எனக்கு ஏதாவது நல்லது செய்யமாட்டியா” என்று இறைஞ்சிக்கொண்டார்.

மாடசாமி எப்போதும் போல பேசாது இருந்தார்.

“என்னா... சிதம்பரம் ஜயா... காரக்டா டைம்முக்கு வந்திட்டிங்களே. சரி போவோமா” என்று கூறிக்கொண்டே வயத்தில் இருந்து வெளிப்பட்ட கார்மேகம், சிதம்பரத்துக்கு அருகில் வந்து நின்றார். மாடசாமி தெய்வத்தையும் சிதம்பரத் தையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார். அவரின் முகத் தில் சிரிப்புத் தெரிந்தது.

கூரை இல்லை பெற்றியூர்கள்

துறை சென்றதிராஜர்

“ஜயா
நல்லா கும்ப
நெங்க. எண்பத்து
மூனு ஜீலை
கொழுப்பத் துல
நீங்க எல்லாம்
வவுனியா பக்கம்
ஒடி போயிட்டிங்க.
நாங்க காடு,
நகரமுனுகொஞ்ச
நானு ஒளிஞ்சிக்
கிட்டு கெடந்
தோம். பெறகு
வழி யில் வாம

திரும்பியும் இங்க வந்து பார்த்தா மாரியம்மன் கோவில் கூரை இல்லாம் வாழுதாறு வெட்டின மரத்தபோல இருந்திச்சி. இந்த மாடசாமி மட்டும் தப்பி பொழுச்சது. ரொம்ப ரொம்ப சக்தி உள்ளது தெரியுமா” சிதம்பரம் இப்போது பேசாமல் நின்றார்.

ஜயா நாம போவோம். இன்னைக்கி புத்துமணிக்கு அந்த ஏக்கநாயக்க ஜயா இருப்பாங்க. முன்னமே சொல்லிப்புட்டதாலா ஒண்ணும் பெரிசா கதைக்க தேவ வராது” என்று கூறிக்கொண்டே கார்மேகம் அந்த மண் சாலையில் இறங்கி நடந்தார்.

அவருடன் சிதம்பரம் ஒரே ஒரு கனவுடன் நடந்தார்.

அந்த கனவுதான் எத்தனை பாரம் அவருக்கு!

“கார்மேகம் மெகன் கெடைச்சிருவானா? அவேன தேடிப் பார்த்து களச்சிப் போயிட்டேன். எங்கெங்க போகனுமா அங்கெல்லாம் ஏறி எறங்கிட்டேன். இந்த வயகல எனக்கு இப்படியொரு சோதன. மெகன் கடசியா பாத்துப்புதோமுனு நெனப்பலதான் எம்பட்டு உசறு ஒட்டிக்கிட்டு இருக்குது” என்ற சிதம்பரத்தின் குழிவிழுந்து மஞ்சல் நிறமித்த கண்களில் கண்ணர் திரண்டது.

“கவலைப்பாடாதீங்க ஜயா. கடவுள் ஒருதர் இருக்காரு.” என்றார் கார்மேகம் அவருக்கு ஆறுதல் கூறுவதைப்போல.

“கார்மேகம் எங்கெல்லாமோ போயி தேடிட்டேன். கடசியா நீ கூட்டிக்கிட்டு போன நம் மந்திரிக்கிட்டப்பும் போயிட்டோம். ஆனா அவங்களுக்கு எங்கட விஷயம் புரியலயா இல்லாட்டி புரிஞ்சும் பேசாம் இருக்கிருங்களானு தெரியல. வவுனியானா ஏதோ பேயாத்தமாதிரி யப்புறூங்க” என்று ஆதங்கப்பட்டார் சிதம்பரம்.

“அத என் கேக்கிறீங்க சிதம்பரம் ஜயா! இப்ப எத்தன மொற சம்பள விஷயமா எங்கள எமாத்திகிட்டு வாறாங்க. இந்த நெலமைக்கு இந்த பெரச்சனய எங்க கண்டுகிறபோறாங்க. ஏதோ நாம இருக்குமட்டும் இவங்க பொழுப்பு நடத்தலாம். பொழுப்பு ஜோரா போரதால மத்த பெரச்சன இவங்களுக்கு ரெண்டாப்பட்சமா போயிருக்கி” என்று வேண்டாவெறுப்பாய் பதிலளித்தார் கார்மேகம். இருவரும் சலசலத்து ஒடும் அருவியைக் கடந்து வழனுக்கு போகும் தார்பாதைக்கு வந்து விட்டனர்.

மரணித்துப்போன இராணுவவீரர் ஒருவரின் நினைவாக கட்டப்பட்ட பஸ்தரிபில் இருந்த சீமென்ட் பெஞ்சில் அவர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். இந்தப் பாதை வழியாக வரும் வசனங்களுக்கு சரியான நேரம் கிடையாது. எப்போதும் வரலாம்!

“ஆமா... ஜயா... அண்ணெனக்கி யாரோ ஒருத்தர் ஒங்கடமகென் வவுனியாவுக்கு வந்துட்டானு தகவல் அனுப்பியதா சொன்னீங்களே, எங்க இருக்கானு கண்டு பிடிச்சிட்டிங்களா” என்று சந்தேகமாக கேட்டார் கார்மேகம்.

சீமென்டு பெஞ்சில் உக்காந்திருந்த சிதம்பரம் மௌனமாக இருந்தார்.

“என்னயா... பேசாம இருக்கிறீங்க” என்று கார்மேகம் சிதம்பரத்தைப் பார்த்து வினாவினார். சில நிமிடங்கள் மௌனமாக இருந்த சிதம்பரம் மெல்ல தொண்டையைக் கணைத்துக் கொண்டே காகாத்த குரலில் சொன்னார். “கார்மேகம் எந்த விதத்திலாவது நல்ல செய்தி ஏதாவது வருமானு பாத்து பாத்து ஏம்பட்டு கண்ணு பூத்து போயிருக்கி. அடுக்குக்கா சோதன வந்தா எப்பிடி தாங்க முடியும் கார்மேகம்? பத்து மாசத்துக்கு முன்னாடி நாங்க எடம் பெயர்ந்து போனதில்ல ஏம்பட்டு சம்சாரம் மலேரியா காச்சலுள்ள எறந்து போயிட்டா. அப்புறம் என்னடானா ஏம்பட்டு மூத்த மகஞுட்டு புருஷனுக்கு சீனி வருக்கத்தில கால வெட்டி எடுத்துட்டாங்கனு இங்க பாக்க வந்தேன். அந்த நேரத்துல எவனோ என்ன புலின்னு புடுச்சிக் கொடுத்திட்டான். நா வவுனியாவில் இருந்து வாறேனாம். பொலிகல மூனு நானு இருந்தேன். நா மட்டுமில்ல எத்தனையோ ஆயிரம்பேரு ஜீலை கலவரத்துல அங்க போயிட்டாங்க. இப்ப அங்கேயும் நாம நிம்மதியா இருக்கமுடியல. சரி இங்க வாரோமுனு நெனைச்சா இப்பிடி புதுசா பெரச்சன கெளம்புதுனு நா அவங்களுக்கு சொன்னேன். அப்புறம் நா வெளியில வந்ததுதான் ஒனக்கு தெரியுமே? வெளியில வந்துப்போடாமுனு கொஞ்சம் சந்தோஷப்படுறதுக்கு முன்னாடி ஏம்பட்டு மூத்த மகென் காணாம போயிட்டானு செய்தி அங்கிருந்து வந்திருக்கி. இப்ப அவனதேடி ஆலையிரேன். கேம்புல தேடி பார்த்தா இல்லேனு பதில் வருது என்று கூறி நிறுத்திய சிதம்பரம் எங்கேயோ வெறிக்கப் பார்த்தார். “ஒங்களமாதிரி எத்தனைபெரு இங்க இருந்து போயி அங்க கஸ்டப்படறாங்க அவுங்கள பத்தி நும்மட மந்திரிமாருக கொஞ்சம் கரிசன காட்டினா ரொம்ப நல்லாயிருக்கும். “ம... என்ன செய்யிறது. செவிடன் காதுல சங்கு ஊதின மாதிரியில்ல அவுங்க நடந்துக்கிறாங்க. சரி சரி இந்த ஒலகத்துல

இவங்களவுட்டா ஆளா இல்லாம போயிட்டாங்க. கவலய விடுங்க. இன்னெனக்கு ஏக்கநாயக்க மாத்தியா ஏதாவது எங்களுக்கு செஞ்சி தருவாரு” என்றார் கார்மேகம். அவரின் குரல் அருவியில் ஒடும் நீராய் சலசலத்து.

உறுமிக் கொண்டு வந்த வச வண்டி அவர்களையும் சுமந்து கொண்டு அவ்வாறே சென்றது. இருவரும் அமைதியாக வந்து டவுனில் இறங்கிக் கொண்டார்கள்.

* * * *

“கார்மேகம் வாரது எப்பிடி சொகம்” அவர்களை ஏக்கநாயக்கா வரவேற்றார். நாற்காலியில் உட்காரச் சொன்னார். அவரின் கண்களிலும் முகத்திலும் கனிவும் பரிவும்

தெரிந்தன.

சிதம்பரத்தை அறிமுகப்படுத்தினார் கார்மேகம்.

பத்து நிமிடம் அவர்களுடன் ஏக்கநாயக்க கதைத்துவிட்டு கடைசியாக சொன்னார். “ரொம்ப கஸ்டப்பட்டு லயத்து பக்கம் இருந்து வந்திருக்கு. கூலிங்ஸ் குடிங்க. நாங்க வெனிஸ்டே வவுனியா போறது. நாங்க கெல்லட்க பண்ணி இருக்க சாமான்க அங்க அகுதிக்கு கொண்டு போறது. அப் நீங்க ரெண்டுபேரும் என்னோட வாரது. எங்கட ரிலேஷன் ஆமிபோஸ்கல பெரிய வேல பாக்கிறது. அவருக்கிட்ட புரோபுளத்த சொல்லுறது. டெப்னிட்டா சிதம்பரத்தின் சன்ன கண்டுபுடிச்சி தாரது. வெளிய எடுக்கயும் றை பண்ணுறது” அவர் சொல்லிமுடிக்க கார்மேகம் விருட்டென்று எழுந்து கைகள் இரண்டையும் கூப்பி,

“ஏக்கநாயக்க மாத்தியா ஸ்தாத்தி ஸ்தாத்தி” என்றார் மிக மகிழ்ச்சியோடு.

சிதம்பரம் அப்படியே இருக்கையில் இருந்தார்.

பேசி முச்சி இல்லை.

எப்படி இருந்தாரோ அப்படியே இருந்தார்.

“கார்மேகம் மேயாட்ட மோனதா வேனோ... ” என்று அதிர்ச்சி யடைந்த ஏக்கநாயக்க செய்வதறியாவது அப்படியே நின்றார்.

கார்மேகம் தன்னை ஆகவாசப்படுத்திக்கொண்டு தன்கைகளை சிதம்பரத்தின் தோள்களில் வைத்து அழுத்திப் பித்துக் கொண்டே, “சிதம்பரம் ஜயா கண்ண தொறங்க. ஒங்களுக்கு ஏதாச்சும் நடந்திருச்சா” என்று பத்தமான தொனியில் வினாவினார்.

மெல்ல கண்களை திறந்த சிதம்பரம் தன் முன்னால் இருந்த இருவரையும் தீர்க்கமாகப் பார்த்தார். அவரின் நமத்துப்போன கண்கள் வழியாக கண்ணீர் உடைப்பெடுத்து சுருங்கிப்போன முகத்தின் வழியாக வழிந்தது.

சிதம்பரம் பேசத்தொடங்கினார்;

“ஜயா ஏக்கநாயக்க... இந்த வார்த்தைக்கு தான் நாலுமாசமா தவம் கெடந்தேன். தாகத்துல கெடந்தவனுக்கு ஒரு சொட்டு தன்னீர் கெடச்சதப்போல எனக்கு இப்போ இருக்குது. ரொம்ப சந்தோஷமா இப்ப இருக்கேன். மகென் கெடைக்காட்டி கூட பாவாயில்ல. இந்த வார்த்த ஒன்னு போதும் ஜயா... ” அவர் தொடர்ந்து கதைக்க முடியாமல் விக்கி விக்கி அழுதார். இடையில் அந்த அறை மௌனமானது.

அருகில் இருந்த பன்களையில் இருந்து “புத்தங்சரணங்கச்சாமி” கீர்த்தனை அந்த அறைக்குள் நிலாக்கற்றுகளாய் வந்து விழுந்தன.

யාට්පාණම් ගන්නුම් පෙයර්ස්සාල්

- වාකරු බාණස්

இலங்கையின் வடபாகம் - குறிப்பாக குடாநாடு 15ம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டது. மணிபல்லவம் (இதனை இன்றைய நயினாதீவு என்பார்) நாகநாடு (சிலப்பதிகாரம் - மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்) நாகதுவீபம் மணற்றி, மணல்திடர் என்பன அவற்றுட் சிலவாகும்.

இன்று யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு என்று அழைக்கப்படும் இந்தப் பழந்தமிழ் மண்ணிற்கு யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் எப்படி வந்து சேர்ந்தது என்னும் வினாவிற்கு அறிஞர் சிலர் பல்வேறு விளக்கங்களை அளித்துள்ளார். அவற்றில் பன்மொழிப் புலவர் நல்லூர் கவாமி ஞானப்பிரகாசரின் கருத்து இங்கு முதலில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

இடப்பெயர்வு சொற்பிறப்பு ஆய்வில் தம் வாழ்நாளில் பெரும் பகுதியைச் செலவிட்ட கவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் கி.பி. 13ம் நூற்றாண்டின் பிறபகுதியில் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் என்போர் நல்லூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த இப்பழந்தமிழ் மண்ணை சிங்கள மக்கள் யாப்பா (நல்ல) பட்டுணா (ஊர்) என்று அழைத்ததாகக் குறிப்பிடுவார். கவாமியவர்களின் கருத்துப்படி 'யாப்பா பட்டுணா' என்பதே யாழ்ப்பாணம் என்று மாற்றம் பெற்றது. (யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் பார்க்குக)

ஆயினும் கவாமி அவர்களைப் போல, சொற்பிறப்பு ஆய்வில் சிறந்து விளங்கிய மற்றுமொரு கத்தோலிக்கத் தமிழ்த் துறவியான தாவீது அடிகளார் யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயர் தொடர்பாக சற்று மாறுபட்ட கருத்தை முன்வைப்பார்.

அடிகளாரின் கருத்துப்படி இலங்கை மக்களின் பண்டைய மொழியாகிய எழு (இதனைப் பழந்தமிழ்மொழி என்று குறிப்பிடும் பேராசிரியர் சி.க. சிற்றம்பலம் அவர்கள், இம்மொழியுடன் பிராகிருதம், பாளி, வடமொழி ஆகிய மொழிகள் கலந்தமையால் தான் சிங்கள மொழி உருவானது என்பார். ஈழத்தமிழர் - தொன்மை - பக்.21) என்னும் சொல்லில் இருந்தே எழில், யாழ், அழகு ஆகிய சொற்கள் பிறந்தன. இவற்றில் யாழ் என்னும் சொல்லுக்கு அழகு என்று பொருள் கூறும் அடிகளார் சங்க இலக்கியங்களான குறுந்தொகை, கலித்தொகை ஆகிய நூல்களில் இச் சொல் பயின்று வருவதைச் சுட்டிக் காட்டி, அச் சொல்லின் (யாழ்) பிற்கால உரையாசிரியர்கள் 'அசைந்தை' எனக்கொண்டது பிழை என்றும், அதன் உண்மையான பொருள் அழகியவளே (அழகியவனே) என்றும் குறிப்பிடுவார். உரையாசிரியர்கள் விட்ட அதே தவற்றையே நன்னால் ஆசிரியரும் செய்துள்ளார் என்பது அடிகளாரின் கருத்தாகும்.

தாவீதாரின் கருத்துப்படி யாழ் என்னும் சொல் சிங்களத்தில் யாளுவ (Yaaluswa) என வழங்கப்படும். இதற்கமைய யாழ்நகர் என்பது யஹுபத் பட்டினம் என ஆகி பின்னாளில் அது போர்த்துக்கேய மொழியில் Jaffna Pataon என வழங்கப்பட்டது, என்பார். யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயர்ச்சொல்

மேற்படிச் சொல்லில் இருந்து பிறந்தது என்பது அடிகளாரின் கருத்தாகும்.

தமிழரும் தமிழ் அறிஞர்களுமான கவாமி ஞானப்பிரகாசர், தாவீது அடிகளார் ஆகியோரின் கருத்துக்களை முற்றிலும் மறுத்துரைக்கும் விதத்தில் D.G.A. பெரேரோ என்னும் ஆய்வாளர் Sunday Times (10.01.1993) என்னும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரையில் யாழ்ப்பாணம் என்னும் சொல்லின் மூலங்களை அவரது சிந்தனைக்கேற்ப எடுத்துக்காட்டுவார். எனினும், அவரது ஆய்விற்கு முதலியார் திரு. சி. இராஜநாயகம் அவர்கள் எழுதிய பண்டைய யாழ்ப்பாணம் (1926) என்னும் நூலில் தம்பயன்னியில் (Tambapannai) அழைந்த பூராதன நகரம் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலும் இச்செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது.) என்னும் செவிவழிச் செய்தியே ஆதாரமாக அழையலாயிற்று.

இச்செய்தியின்படி, தற்போது கீரியலை என்று அழைக்கப்படும் கத்தீரமலையை அண்டிய பகுதியில் உள்ள ஒரு பாறையிலிருந்து கிளம்பும் நீர் ஊற்று கடலிற் சென்று கலக்கின்றது. இதனை அன்று கண்ணுற்ற கப்பல் ஓட்டிகள் அங்கு வந்து நீர் அருந்திச் சென்றதாகக் குறிப்பிடும் திரு. பெரேரா தம்பயன்னி (Tambapannai) என்னும் பாளிச் சொல்லின் மூலமாக விளங்குவது தாமரபார்னி (Tamaraparni) என்னும் சமஸ்கிருதச் சொல் என்று கூட்டிக் காட்டுவார். இச்சொல் (தாமரபார்னி) குடிபதற்குச் சிறந்த நீர் (தாமரா - நீர், பனியா - மிகச் சிறந்த) என்னும் பொருளையுடையது என்பது அவரது கூற்றாகும்.

மத்திய காலத்தில் Yapa Patuna என்று அழைக்கப்பட்ட இலங்கையில் வடபகுதி (குடாநாடு) பேர்த்துக்கீசர் நூலில் Jaffna Pataon என ஆயிற்று என்கிறார் ஆய்வாளர் பெரேரா. அவரது கருத்தின்படி Jaha என்னும் சிங்களச் சொல்லின் குறுக்கம் YA ஆகும் இதேபோல் Paa என்பது அம்மொழியில் குடிக்கும் நீரைக் குறிக்கும். சிங்களத்திலான இவ்விரு சொற்களும் இணைந்ததால் உருவான Yapanam என்னும் மற்றுமொரு சிங்களச் சொல் யாழ்ப்பாணம் என்று பொருள்படும்.

PA என்னும் பழைய சிங்களச் சொல், குடிக்கும் நீரைக் குறிக்கும் என்று கூறும் பெரேரா அவர்கள் Patuna என்னும் சொல் சமஸ்கிருதச் சொல்லென்றிலிருந்து பிறந்தது என்றும் அதற்குத் துறைமுகம் (Port) என்றும் அர்த்தம் என்பார்.

யானபானம் (Yanapanam) என்னும் சொல்லிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் என்னும் சொல் உருவானதாகக் காட்டும் பெரேரா, தம்பயன்னி என்னும் சொல்லின் பொருளையே அச்சொற்கள் கொண்டுள்ளதாகக் கருதுகின்றார். அவரது கருத்தின்படி யானம் (ஆனம்) என்பது நாவாயையும், பானம் (Panam) என்பது குடிக்கும் நீரையும் குறிக்கும். மேலே தாரப்பட்ட இரண்டும் தமிழ்ச் சொற்களாயினும், அவை, சமஸ்கிருத மூலத்தைக் கொண்டது என்பது அவரது ஆய்வின் முடிவாகும்.

தொடர்ச்சி 23ஆம் பக்கம்

நேடியோப் ஸ்டி

அக்லீ

அப்பொழுதான் வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு வந்திருந்தேன். மாலதி சாப்பாடு பரிமாறிவிட்டு, குழந்தைக்குப் பம்பஸ் மாத்தவென்று உள்ளே புகுந்தவள் இன்னும் வெளியே வரவில்லை. அவள் மணக்க மணக்க சமைத்திருந்த மட்டன் கறியைச் சாப்பிட்டது, நெஞ்சுக்குளிக்குள் பந்தை இறுக்கியது போல ஓர் அழுக்க உணர்வு.

என்னதான் இருந்தாலும் மாதம் ஒருக்காவாவது மட்டன் சாப்பிடாமல் என்னால் இருக்க முடியாது.

“ஏப்ப...”

மாலை ஆறு மணி என்று சொல்ல முடியாமல் யன்னல் கண்ணாடிகளில் சூரிய ஒளிபட்டு கண்களைக் கூச்ச செய்தது. வெளியில் வெய்யில் அடித்தாலும் வீட்டுக்குள் லேசாகக் குளிர்ந்தது. மெல்லிய சேர்ட் ஒன்றை எடுத்து அணிந்து கொண்டு விறாந்தைக்கு வந்தேன். என் கைகள் இயல்பாக ரிமோட்டைத் தேடி பட்டனை அழுத்த தொலைக்காட்சி உயிர்பெற்றது.

“அப்பாடு...” என்றபடி சோபாவில் அமர்ந்து, கோப்பி டேபிலில் கால்களைத் தூக்கிப் போட்டதுதான் தாமதம். தொலைபேசி மணி கிணுகிணுத்தது. அலுத்துக்கொண்டே ரிசீவரைத் தூக்கிக் காதில் பொருத்தினேன்.

மறுமுனையில் பூரணம் மாயி.

“தம்பி எப்பி இருக்குறீங்க?”

பூரணம் மாயி ஏதாவது அலுவல் இல்லாமல் எனக்குப் போன் எடுக்கமாட்டா.

“இருக்கிறன். சொல்லுங்க மாயி.....”

மாயி நேரடியாக விசயத்துக்கு வந்தா.

“தம்பி நான் ஒருக்கா ரேடியோக் கடைக்குப் போக வேணும். என்ற ரேடியோ இன்றைக்கு விடிஞ்சத்தில் இருந்து வேல செய்யுதில்ல. திருத்தவேணும்... குறை நினைக்காமல்... ஒருக்கா வர எலுமே தம்பி...”

“சரி மாயி. நீங்க வெளிக்கிடுங்க. நான் இறங்கேக்க அடிக்கிறன். கீழ் புளோருக்கு வாங்க...” என்றபடி ரிசீவரை வைத்தேன். எதிரோ முகத்தில் சிடுசிடுப்புடன் மாலதி நின்றுகொண்டிருந்தாள்,

அவள் விசயத்தை ஊகித்திருப்பாள் போல.

“என்னப்பா வரட்டாமோ...” என்னமாக அவள் வார்த்தைகள் உதிர்ந்தன. வந்து என்னருகில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“ஓம். பாவம் மனுசி. தனிய இருக்கிறது. கூப்பிடுரா ஒருக்கா போயிற்றுவாறன். இப்பிடிப்பட்டவைக்கு உதவி செய்தால் எங்களுக்குப் புண்ணியம் தானே...” என்றேன்.

மாலதியை ஏதாவது சொல்லித் தேற்றவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவள் பறுப்புக்கத் தொடங்கிவிடுவாள்.

புநியதலைமுறைப் பலைப்பாளிகள் அற்முகம்:- 39

யாழ்ப்பாணம் சரவணையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அகிலேஸ்வரன் சாம்பசிவம் அகில் என்ற புனைபெயரில் தனது எழுத்துப் பணியைச் செய்து வருகிறார். இவர் கவிதை, சிறுக்கை, நாவல், ஆண்மீக்க கட்டுரை, நூலாய்வு ஆகிய துறைகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார். இவரது படைப்புக்கள் இலங்கை, இந்தியா, கனடா ஆகிய நாடுகளில் வெளிவரும் முன்னணிப் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. இவரது சில ஆங்கிலக் கவிதைகளுக்குப் பரிசுகள் கிடைத்துள்ளன. இவர் திசை மாறிய தென்றல் (நாவல் - 2002), நமது விரதங்களும் பலன்களும் (சமய நூல் - 2003), இந்துமதம் மறைபொருள் தத்துவ விளக்கம் (சமய நூல் - 2004) ஆகிய நூல்களை இதுவரை வெளியிட்டுள்ளார். உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பற்றிய விபரங்களை வெளியிடும் தமிழ் ஆதார்ஸ். கொம் (www.tamilauthors.com) என்ற இணையத் தளத்தை நடத்தி வருகிறார். தற்போது கனடாவில் வசிக்கிறார்.

தொடர்பு முகவரி :

S. Ahileswaran, 20 Tuxedo Court,
306, Scarborough, Ontario, M1G 3S5, Canada
தொலைபேசி இல : 001 416 822 6316

வேலைக்குப் போய்விட்டு வீட்டுக்கு வந்தால் குறைந்தது இரண்டு மணித்தியால்மாவது ஒய்வு எடுத்துவிட்டுத்தான் மறுவேலை செய்வேன். ஆனால் பூரணம் மாயி விசயத்தில் மட்டும் நான் விதிவிலக்கு.

ஊரில் பூரணம் மாயி எங்கட வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீடுதான். அதோட எனக்கு அப்பாவின்ர வழியில் தூரத்து சொந்தம் வேற.

நான்... விசாகன், வணஜா, கிருபாகரன்...

நாங்கள் எல்லாரும் ஒருதாய் பிள்ளையள் போலத்தான் பழகுவோம். பூரணம் மாயி வீட்ட போனால் அவா என்னைச் சாப்பிடாமல் போகவே விடமாட்டா. அம்மாவின்ட சமையலை விடவும் பூரணம் மாயிதான் நல்லாச் சமைப்பா. அங்க குழும்பு கொதிக்கிற வாசனையைப் பிடிச்சே எனக்குப் பசி வந்திடும். ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லிவிட்டுப் பூரணம் மாயி வீட்டுக்கு ஒடிருவன்.

இரவு, பகல் எந்த நேரமும் நான் அங்கதான்.

வணஜா அக்கா எனக்கும், கிருபாவுக்கும் கணக்குப் பாடமும், விஞ்ஞானமும் சொல்லித் தருவா. படிச்சுக்கொண்டு இருக்கேக்க பூரணம் மாயி தேத்தண்ணி போட்டுக்கொண்டு வந்து தருவா. அதோட பனங்காப் பணியாரமோ, முறக்கோ, வடையோ ஏதாவது ஒண்டு இருக்கும். அதுக்காகவே நான் நாள் தவறாமல் படிக்கப்போவன். வளர்ந்த பிறகும் மனுசி என்னைத் தன்ற பிள்ளையளைக் கவனிக்கிற மாதிரித்தான் கவனிச்சா.

நாங்கள் அளவெட்டியில் இருந்து இடம்பெயர்ந்த பிறகு அவை யாழ்ப்பாணத்தில் சொந்தக்காரர் வீட்ட இருந்தவை. நாங்க எங்களுக்குத் தெரிஞ்ச ஆட்கள் கோண்டாவில்ல இருந்தவை. அவையளோட தங்கீட்டம். அப்பவும் ஏ.வெவல் படிக்க யாழ்ப்பாணத்துக்கு டியூசனுக்கு வரேக்க கிருபா தன்னோட என்னையும் வீட்டுக்கு இழுத்துக்கொண்டு போவான். அங்கதான் சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமையள் மத்தியானச் சாப்பாடு.

அவ்வளவு கஸ்டத்திலயும் மனுசி முகம் கோணாமல் எனக்கும் சாப்பாடு தரும்.

இடம்பெயர்ந்த நேரம் வீட்டில ஷெல் விழுந்தப்போ அப்பாவும் இறந்ததினால எங்களுக்குக் கொஞ்சம் கஸ்டம்தான். சில நேரங்களில் டியூசன் காச கட்டவும் வசதியிருக்காது. பூரணம் மாமி இரண்டொரு தடவை எனக்கு டியூசன் பீஸ் கட்ட காச தந்திருக்கிறா.

பழைய நினைவுகளுடன் பூரணம் மாமியை ஏற்றிக்கொண்டு என் கார் ரேடியோக்கடையை நோக்கிப் பறந்துகொண்டிருந்தது.

எனக்கு வலப்புமாக அமர்ந்திருந்த பூரணம் மாமி ஒரு குழந்தையை அணைத்திருப்பது போல ரேடியோவை மடியில் வைத்திருந்தார். என் முகத்தில் லோசாக புன்னைக் குரும்பியது.

‘வயது போகப் போக பூரணம் மாமி குழந்தையாகவே மாறிவிட்டா’

“அதைத் தாங்களேன் மாமி. பின் சீட்டில வைக்கிறன்” என்றபடி ரேடியோவுக்காக கையை நீட்டினேன்.

“வேண்டாம் தமிழி நான் வைச்சிருக்கிறன்” என்றபடி முன்னிலும் அதிகமாக ரேடியோவை அணைத்துக்கொண்டா.

ஒரு பிள்ளையை வருடுவது போல அந்த ரேடியோவைத் தன் மெல்லிய விரல்களால் தடவிக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தா.

‘தனிய இருக்கிற மனுசிக்கு இந்த ரேடியோ தானே பொழுதுபோக்கு...’ என்னுள் நினைத்துக்கொண்டேன்!

பூரணம் மாமியின் முகத்தில் ஏதோ ஒருவித சோகம் அபிக் கிடந்தது!..

பாவும் அவைம். மூன்று பிள்ளைகளை கஷ்டப்பட்டு, பெத்து வளர்த்தும் இண்டைக்கு ஆரும் இல்லாத அநாதை போல தனியக் கிடந்து கஸ்டப்படுகிறா.

கார் ரேடியோக் கடை இருக்கும் பக்கமாக வேகமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பூரணம் மாமியின் மூன்று பிள்ளையரும் கண்டாவில தான் இருக்கீனம். ஆனால் அவையளுக்கு தாயைக் கவனிக்க நேரமில்ல.

திருமணம் முடித்துக் கொடுத்த பின்னர் பெத்த பிள்ளைகள் எல்லாம் மூன்றாம் மனிதர்களாகிப் போனார்கள். அவர்களும், அவர்களது தேவைகளுமே பிள்ளைகளுக்குப் பெரிதாகப் பட்டது. பெற்றவர்களைக் கவனிக்க அவர்களுக்கு நேரம் போதவில்லை. கடைசி மகன் கிருபாவுடன் அவர்களால் தொடர்ந்து வசிக்கமுடியவில்லை. அவ்வப்போது வீட்டுக்குக் காவலாளியாகவும், பிள்ளைகளை பராமரிக்கும் ஆயாவாகவும் மட்டுமே அவர்களுக்குப் பெற்றோர் பயன்பட்டனர்.

அங்கிலால் பொறுக்க முடியவில்லை.

அதுவும் அவர் ஆஸ்துமா வந்து இழுத்துக்கொண்டு கிடக்கும்போதும், பூரணம் மாமி காய்ச்சல் வந்து இருமி,

வாந்தியெடுக்கும்போதும் பிள்ளைகளும், பேரப்பிள்ளைகளும் அவர்களை வேண்டாப் பொருளாகவே பார்த்தனர்.

‘பிள்ளைகளுக்கு எங்களால எந்த இடைஞ்சலும் வரக்கூடாது’ என்றபடி அவர்கள் மனங்கோணாமல் அங்கிள் பூரணம் மாமியையும் கூட்டிக்கொண்டு தனிக்குடித்தனம் வந்துவிட்டார்.

பெற்றோர்கள் தாங்களாகவே விலகிக்கொண்டதில் பிள்ளைகளுக்கும் திருப்திதான்.

எப்போதாவது பெற்றோரின் நினைவு வரும்போது வந்து பார்த்துவிட்டு போவதோடு அவர்கள் உறவு முடிந்துவிடும்.

அங்கிள் இருக்கும் வரை பூரணம் மாமிக்குத் தனிமை பெரிதாகத் தெரியவில்லை. போன வருஷம்தான் அங்கிள் திடீரென்று நெஞ்சை வலிக்கிறதென்று படுக்கையில் சாய்ந்தவர் அந்த சில நிமிடங்களிலேயே உயிர் பிரிந்துவிட்டது.

தகப்பனின் காரியங்கள் முடிந்திருப்பாடு பிள்ளைகள் அடியோடு தாயை மறந்துவிட்டார்கள். பூரணம் மாமியும் திடீரென்று பத்து வருடங்களைக் கடந்து விட்டவ போல தளர்ந்துபோனா.

வயதின் முதிர்ச்சியைவிட பிள்ளைகளால் ஒதுக்கப்பட்ட தனிமை வாழ்வே அவை இன்னும் ஒடுக்கி விட்டது.

நானும் கிருபாவிடம் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தேன். இப்போதெல்லாம் அவன் என்னைக் கண்டாலே ஒடி ஒளித்துக் கொள்கிறான்.

ஏதோ என்னால் முடிந்து என்று அப்பப்போ பூரணம் மாமி கூப்பிடும் குரலுக்கு உதவியாய் இருக்கிறன்.

ஒரு மணி நேரமாகியும் ரேடியோ திருத்திய பாடில்லை. கடைக்காரர் எவ்வளவோ சொல்லியும் பூரணம் மாமியும் கேட்பதாக இல்லை.

“அம்மா இந்த ரேடியோ பழசாய் போட்டுது. திருத்தறது கஸ்டம். பேசாமல் புதுசா ஒரு ரேடியோ வாங்குங்களேன்” என்ற கடைக்காரரைக் கெஞ்சுவது போல பார்த்தாள் பூரணம் மாமி.

“இல்ல தமிழி, இந்த ரேடியோவை எப்பிடியாவது திருத்தித் தாங்க. இது அவ்வளவு பழைய ரேடியோ இல்ல. இப்பத்தான் வாங்கி ஒரு வருஷமாகுது”

“அம்மா போன வருஷம் திருத்த வரேக்கயும் இதையேதான் சொன்னேங்க” என்று கடைக்காரர் சொன்னது காதில் விழாதவன் போல தலையைத் திருப்பிக்கொண்டாள்.

“வேறு கடையில் குடுத்திருக்கலாம் தம்பி...” என்னருகே வந்து காதில் கிச்கிசுத்தாள்.

“இல்ல மாமி, அவர் சொல்லுறந்து உண்மைதான். உதைத் திருத்திற் காக்கு வேறு புது ரேடியோவே வாங்கீரலாம். அதுவும் அவர் திருத்த ஏலாது என்டு புறுபறுத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்.”

நான் இரண்டாவது தடவையாக சொல்லிவிட்டேன். மாமியும் அதைவதாக இல்லை. எனக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

‘பழைய ரேடியோவைத் தூக்கி எறிஞ்சுட்டு ஒரு புது ரேடியோ வாங்கக் கூடாதா...?’ பெண்சன் காச நல்லா வருகுது தானே. கிருபா சொல்லுறந்தும் சரி போலத்தான் இருக்கிறது. வயது போகப் போக மனுசிக்கு பிடிவாதமும் கூடிக்கொண்டு போகுது. மனுசி இனி காசை மிச்சம் பிடிச்ச ஆருக்குக் குடுக்கப் போகுதோ....’

என் சிந்தனையைக் கலைத்தது மாமியின் கனிவான குரல்.

“தமிழ் நீங்கள் அந்த ரிம்கொட்டனில் ஏதாவது சாப்பிட்டுட்டு, கோப்பி குடிச்சுட்டு வாங்களேன். அதுக்கிடையில் அவர் ரேடியோவை திருத்தீருவார்.”

பூரணம் மாமி என்ற முகத்தில் இருந்து என் மன்னிலையை ஊகித்திருப்பாவோ’

சங்கடத்துடன் மோவாயைத் தடவினேன்.

“மாமி உங்களுக்கு ஏதாவது...”

“எனக்கு ஒண்டும் வேண்டாம் தமிழ். இந்த ரேடியோ பாடும் வரைக்கும் என்ற வாயில் பச்சைத் தண்ணியும் படாது” ஏதோ விரதம் பூண்டவள் போல பூரணம் மாமி சொன்னது மேலும் எரிச்சலைத் தர எழுந்து ரிம்கொட்டனை நோக்கி நடந்தேன்.

நான் திரும்பி வந்தபோது பூரணம் மாமி ஒரு ஓரமாகக் கிடந்த கதிரையில் அமர்ந்து நிலத்தையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தா. கடைக்காரர் என்னைக் கண்டதும் புன்னகைத்தார். அவர் கைகள் வேறு ஒரு ரேடியோவை சரிபார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

“தமிழ் நீங்களாவது அந்த அம்மாவுக்குச் சொல்லக்கூடாதா. நான் ஏற்கனவே ரெண்டு மூன்று தடவை இந்த ரேடியோவைத் திருத்திப் போட்டன். போன்முறை அந்த அம்மாட்ட சொன்னான். இனி உதைத் திருத்த எலாது. புதுசா ஒரு ரேடியோவை வாங்குங்கோ.”

எங்கள் சந்திட கேட்டு பூரணம் மாமி எழுந்து என்னருகில் வந்து விட்டா. எனக்கு அவவைப் பார்க்கப் பார்க்க எரிச்சலாக வந்தது.

‘வேலைக் களைப்போட பாவம் மனுசியென்டு நான் பார்த்தால்... மனுசி காச செலவழிக்க இந்தப் பாடுபடுகிறது.

இதுக்கு நானே பேசாமல் ஒரு புது ரேடியோவை வாங்கிக் குடுத்திலாம் போல இருக்குது’.

“மாமி இந்தப் பழைய ரேடியோவைத் தூக்கிப் போட்டுட்டு, ஒரு புது ரேடியோவை வாங்குங்களேன். வேணுமென்டால் நானே ஒரு நல்ல ரேடியோவொன்டு உங்களுக்கு வாங்கித் தாறன்”.

நான் இப்படிக் கேட்பேன் என்று மாமி கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை போலும். சில நிமிடங்கள் மெளன்மாக என் முகத்தைப் பார்த்தா. பின்னர் புன்னகைத்தபடியே பதில் சொன்னார்.

“நோ. உனக்கு என்ன தெரியும் இந்த ரேடியோவைப் பற்றி” என்ற பூரணம் மாமி, கடைக்காரரைப் பார்த்து,

“தமிழ் இந்த ரேடியோவை எப்பிடியென்டாலும் திருத்தித் தாங்க. நான் காச எவ்வளவு என்டாலும் தாறன்” என்றாள்.

என்ன அர்த்தபஷ்டியடின் பார்த்த கடைக்காரர், “அம்மா, இப்போயிற்று நாளைக்கு வாங்க. நான் நாளைக்கு ஏதாவது திருத்த ஏவுமா என்று பார்க்கிறேன்” என்றார் கடைக்காரர்.

வழிநெடுக பூரணம் மாமி அமைதியாகவே வந்தா. நானும் அவவை தொல்லைப்படுத்த விரும்பவில்லை. அவவின் குழந்தைத்தனமான செய்கைக்காக கோபப்படுவதா, சிரிப்பதா என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

மறுநாள் காலை நான் வேலைக்குப் போய்விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தேன். கேன்போன் தன் அதிர்வலைகளை எழுப்பியது. அப்போதுதான் எனக்குப் பூரணம் மாமியின் ரூபகம் வந்தது. வேலை இடைவேளையின் போது பார்த்தேன். நான்கைந்து மிஸ்கோல்கள். எல்லாம் பூரணம் மாமிதான். “மாமிக்கு அந்த ரேடியோ இல்லாமல் இருக்கேலாது போல...” என் உதடுகள் முன்முனுத்தன.

இப்பவும் அவதான். என்னுள் சிரித்துக்கொண்டேன்.

“மன்னிக்க வேணும் தமிழ் உங்களுக்கு கரைச்சல் குடுக்கிறதுக்கு. அந்த ரேடியோவை எனக்கு ஒருக்கா கடைபில் இருந்து எடுத்துவந்து தாங்க தமிழி. அந்த ரேடியோ இல்லாதது எனக்கு என்னவோ போல இருக்குது. அந்த ரேடியோவை திருத்த ஏலாட்டியும் பரவாயில்ல. அதையொருக்கா வாங்கிக்கொண்டு வந்து தாங்க தமிழி” என்ற மாமி திரும்பவும் சொல்லத் தொடங்கினா.

“அந்த ரேடியோ எனக்கு வேணும் தமிழி. அது வேலை செய்யாட்டிலும் பரவாயில்ல. அவர் உயிரோட இருக்கேக்க எனக்கு வாங்கித்தந்த ரேடியோ அது. ரேடியோவை கட்டில் தலையாட்டில வைக்க கேட்டுக்கொண்டிருந்தால் அவரே என்ற பக்கத்தில் இருந்து பேசுகிறாப்போல ஆறுதலா இருக்கும். எனக்கு இருக்கிற ஒரே ஆறுதல் அதுதான் தமிழி” என்றபடி தொடர்பைத் துண்டித்துவிட்டா மாமி.

அப்போதுதான் மாமியின் தவிப்பின் காரணம் புரிந்தது. என்னுள் இனம்புரியாத வேதனை. வீட்டை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த காரை ரேடியோ திருத்தும் கடையை நோக்கித் திருப்பினேன்.

மாமி முதல்நாள் சொன்ன வார்த்தைகள் என் காதில் மறுபடி வந்து ஒலித்தன.

“இந்த ரேடியோ பாடும் வரைக்கும் என்ற வாயில் பச்சைத் தண்ணியும் படாது”

மாமியின் குரல் ஈனஸ்வரத்தில் என் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. இதயத்தின் ஆழத்தில் இருந்து

எழுந்து ஒலித்த வேதனைக் குரலாகவே அது எனக்குத் தோன்றியது.

என்ன ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த கடைக்காரர், என் கைகளில் அந்த ரேடியோவைத் திணித்தார்.

“தமிழி இனி இதைத் தூக்கி கொபேஜீக்க போட்டுட்டு, அந்த அம்மாவை புதுசா ஒரு ரேடியோ வாங்கச் சொல்லுங்க. மனுசிக்கு எத்தினை தரம் சொன்னாலும் விளங்காது...”

பறுப்புத்தார் கடைக்காரர்.

ரேடியோவை அணைத்தபடி என் கால்கள் காரை விட்டு இறங்கின. ஒரு குழந்தையைத் தூக்குவது போல அந்த ரேடியோவை இறுக அணைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு எலிவேட்டருக்குன் நுழைந்தேன்.

‘இந்த ரேடியோ வேலை செய்யாவிட்டாலும் இது பூரணம் மாமிக்கு எவ்வளவு ஆறுதலைக் கொடுக்கும்’ அந்த உண்மை எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

அந்த சீனியர் கோமில் நான்காவது புளோரின் மூன்றாவது அறைதான் பூரணம் மாமியின் வசந்த மாளிகை.

என் கால்கள் அறையை நெருங்கியதும் தயங்கி நிற்கின்றன. அறைக்கதவுகள் ஏற்கனவே திறக்கப்பட்டிருக்க உள்ளேயிருந்து வனஜாவின் விசும்பல் ஒலி மெல்ல எழுகிறது.

என் மனதில் ஒரு செய்தி ஆழமாக உறைக்க சுடார் என்று கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைகிறேன்.

பூரணம் மாமி கட்டிலில் சாய்ந்து படுத்தபடி... கண்கள் விரிந்தபடி... சொருகிக் கிடந்தன.

‘ஜேயோ...’ என் மனம் ஓலமிடுகிறது.

மாமியின் கண்கள் தலைமாட்டுப் பக்கமாகவே சரிந்திருக்கிறது.

“இந்த ரேடியோ பாடும்வரைக்கும் என்ற வாயில் பச்சைத் தண்ணியும் படாது” மாமியின் குரல் மறுபடி என் காதுகளில் வந்து மோதுகிறது.

என் கைகள் நடுங்க ரேடியோவை இறுக அணைத்துக்கொள்கிறேன்.

கிருபா ஓடிவந்து என் கையைப் பற்றினான். “அம்மா எங்கள் விட்டுட்டு போயிட்டா” என்றான் கண் கலங்கியபடி.

விசாகன், வனஜா, கிருபா...

எல்லோரும்

பெருங்குரலெடுத்து

அழுதுகொண்டிருந்தார்கள்.

என்னையும் மறந்து என் விரல்கள் ரேடியோப் பெட்டியின் பட்டனை அழுத்துகின்றன.

ரேடியோப் பெட்டியும் பூரணம் மாமியைப் போலவே அமைதியில் ஆழந்து விட்டிருந்தது.

பூரணம் மாமியின் தலைமாட்டில் அந்த ரேடியோப் பெட்டியை வைத்துவிட்டு சொருகிப் போயிருந்த பூரணம் மாமியின் கண் இமைகளை மெல்ல அழுத்தி மூடிவிட்டு என் கால்கள் வாசல்பக்கம் விரைகின்றன. ஒரு பெருமூச்சுடன் என் இதயம் வெடித்து கண்ணோர் ததும்ப காரை ஸ்டாட் செய்தேன்.

19ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி

‘யாழ்ப்பாணம்’ என்னும் பெயர்ச்சொல் பிறப்புத்தொடர்பாக அறிஞர் மூவரினும் கருத்துக்கள் எவ்வாறு அமையினும் அச்சொல் (யாழ்ப்பாணம்) இரண்டு பழந்தமிழ்ச் சொற்களின் (யாழ், பாணர்) இணைவு என்பதற்குச் சங்ககால இலக்கியங்களே தக்க சான்றாகும். எனினும், சங்ககாலத்திற்கு முந்திய தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே (கி.மு. 3ம் நூற்றாண்டு) பாணர், கூத்தார், விற்ளியர் என்னும் கலைஞர்கள் வாழ்ந்தமையை தொல்காப்பியம் (பொருளாதிகாரம் – கற்பியல்) எடுத்துக்காட்டும்.

தமிழகத்தின் பழந்தமிழ் மக்களாகிய இவர்களில் பாணர் என்போர் இசைக் கலைஞர்களாவர். (பாண் – பண் அடியாகப் பிறந்த பெயர்) இசையையே தம் வாழ்வாகக் கொண்டிருந்த இக் கலைக் குடும்பத்தினரிடமிருந்து யாழ் எனும் இசைக் கருவியையாராலும் பிரித்து வைக்க முடியவில்லை. எனவேதான், பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் சிறி யாழ்ப்பாணன் (புறம் – 285) பாணன் கையது பண்புடைச் சிறி யாழ் (நற்றினை 30,) நல்லியாழ்ப்பாணர் (சிலப்பதிகாரம் – வேட்டுவரி) என்று இக்கலைக்குடும்பத்தை உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தின. இது போதாதென்று சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை எனும் பெயரில் இம் மக்களைப் பற்றி புலவர்கள் பாடல் இயற்றி மகிழ்ந்தனர்.

இத்தகைய சிறப்புக்குரிய பாணர், இலங்கையில் குடியேறிய ஓர் இடமே இன்று யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயரைக் கொண்டுள்ளதாக நாம் கொள்ள வேண்டும். இது தொடர்பாக

பேராசிரியர் மு. வரதராசன் அவர்கள் முன் வைத்துள்ள கருத்து இது.

தமிழகத்தில், பழங்குடிமக்களின் ஒரு வகுப்பினரான பாணர் – யாழ், குழல், மழுவு ஆகிய இசைக் கருவிகளைக் கொண்டு பாடி இன்புற்ற கலைஞர்களாவர். இதன் பொருட்டு இவர்கள் யாழ்ப்பாணர் என்றே அழைக்கப்பட்டனர். கி.மு. 5ம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 9ம் நூற்றாண்டு வரை, இசைக் கலையை வளர்க்கும் அரும்பணியில் ஈடுபட்டிருந்த யாழ்ப்பாணர்களை நினைவு கூரும் வகையில் தமிழ் நாட்டில் பல ஊர்கள் உண்டு. இலங்கையில் உள்ள யாழ்ப்பாணமும் அத்தகைய ஊர்களில் ஒன்று ஆகும். (பேராசிரியரின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பார்க்கு)

அறிஞர் மூவு அவர்களின் இவ்வாழ்மான கருத்து யாழ் மீட்டும் பாணர் இலங்கையில் குடியேறிய இடமே யாழ்ப்பாணம் என அழைக்கப்படலாயிற்று என்பதனை உறுதி செய்யும். எனவே, 17ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அந்தக்கக்கவி வீரராகவனுக்கு அவனது இசைத்திறமையை பாராட்டி செங்கடகநகர் (இதனை சிங்கை நகர் என்பர் இன்றைய வரலாற்றாய்வாளர்) அராசன், தலைநகருக்கு (சிங்கை நகர்) வடக்கில் உள்ள மணற்றிடலைப் பரிசாக அளித்தான் என்னும் கதையை (யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையில்) பாணர் குடியேற்றத்தின் ஓர் அடையாளமாகவே நாம் பார்க்க வேண்டும். ஏனெனில் அக்காலப்பகுதியில் (16ம் 17ம் நூற்றாண்டில்) யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு, மக்கள் நிரம்பிய மாநிலமாகவே விளங்கியமையை வரலாறு எடுத்துக்காட்டும்.

ஆதிவாசிகளின் வாய்மொழிப் பாடல்கள்

- உமரகாயத்திற் தீயாகரங்கள்

விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

**“ஆதிவாசி கவிதைகள்: கடவுளுக்கு முன்
மிறந்தவர்கள்” - இந்திரனின் மொழிபெயர்ப்புத்
தொகுதியை முன்வைத்து சில குறிப்புகள்**

ஆதிவாசிகள் என்போர் ஒரு நாட்டினுடைய பழங்குடி மக்கள். காடுகளையும் மலைகளையும் உறைவிடமாகக் கொண்டவர்கள். இவர்களது பண்பாடு இயற்கைக்கும் முதாதையர் வணக்கத்திற்கும் சுதந்திர வாழ்க்கைக்கும் முதன்மை அளிக்கிறது. இவர்களது வாழ்வியல் அமசங்களை நெறிகளை பண்பாடு என்ற பெயரில் அடையாளப்படுத்துவதை பலர் விரும்புவதில்லை. நாகரிகமயமாக்கலுக்கு உள்ளான சமூகத்தை மட்டுமே பண்பட்ட சமூகமாகப் பார்க்கும் வழக்கத்தால் ஆதிவாசிகள், “காட்டுமிராண்டிகள்”, “நாகரிகம் தெரியாதவர்கள்” “பண்பாடு அறியாதவர்கள்” என்று கூறிவிடுகின்றனர். மானுடவியலாளர்கள் ஆதிவாசிகளின் சமூகத்திற்கு முதன்மை அளித்து தமது ஆய்வுகளில் அவர்களின் பண்பாட்டம்சங்களை உள்வாங்கிக் கொள்கின்றனர். மொழியியலாளர்கள் தமது மொழிபற்றிய ஆராய்ச்சிகளுக்கும் நாட்டுப்புறவியல் தொடர்பான ஆய்வுகளில் ஈடுபெயர்கள் வாய்மொழி பாடல்மரபு பற்றிய ஆய்வுகளுக்கும் ஆதிவாசிகளைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். ஆதிவாசிகள் மத்தியில் வாய்மொழியாகப் பேணப்பட்டுவரும் பாடல்கள் சில (இந்தியாவைச் சேர்ந்த ஆதிவாசிகள்) தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ‘ஆதிவாசி கவிதைகள்’ என்னும் தலைப்பில் நூல்வடிவில் வெளிவந்துள்ளன. இந்திரனால் தொகுக்கப்பட்ட இக்கவிதைத் தொகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆதிவாசிகளின் பண்பாட்டம்சங்கள், அவை மொழியில் வெளிப்படும் விதம், சமூகத்திலும் இலக்கியத்திலும் அவர்களுக்கான இடம் பற்றிய விடயங்கள் இக்கட்டுரையில் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

நகரமயமாக்கலுக்குட்பாமல் தமக்கெனத் தனித்துவமான அடையாளங்களையும் பொதுப்பண்புகளையும் கொண்ட குழுவை நாட்டார் என்றும் அவர்கள் மத்தியில் பழக்கத்தில் இருக்கும் வாய்மொழிப்பாடல்களை நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் என்றும் கூறுவர். தமக்கெனத் தனித்துவமான பண்புகளுடன் பொதுப் பண்புகளையும் ‘நாடோடி’களின் சமூகம், நிலையான இருப்பிடத்தைக் கொண்டிராததன் காரணமாக நாட்டாரிலிருந்து பிரித்தறியப்படுகிறது. அவர்களின் வாய்மொழிப்பாடல்கள் ‘நாடோடி’ப் பாடல்கள்’ என அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. ‘பாமர இலக்கியம்’ என்ற பிரிவில் நாட்டுப்புறப் பாடல்களையும் ‘நாடோடி’ப் பாடல்களையும் உள்ளடக்க முடியுமா என்பதுக்

ஆராயப்படவேண்டிய ஒரு விடயமாகும். நாட்டுப்புறப் பாடல்களிலும் நாடோடி’ப் பாடல்களிலும் காணப்படும் சந்தம் மற்றும் தாளக்கட்டு, திரும்ப திரும்ப வரும் பாடல் அடிகள், ஒருவித வாய்ப்பாடுகளுக்கு உள்ளடங்கல் முதலான பண்புகளை ஆதிவாசிகளின் பாடல்களில் காணமுடியாதுள்ளது. ‘ஆதிவாசி கவிதைகள்’ - என இந்திரனால் குறிப்பிடப்படும் போதும், ஓவ்வொரு பாடலையும் கவிதையாக கருதி - தலைப்புகள் இடப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கும் போதும், ‘கவிதை’ என்ற இலக்கிய வடிவிற்குள் நுழைய முற்படுபவையாக ஆதிவாசிகளின் பாடல்களை கருதவேண்டியுள்ளது. எனவே, செவ்வியல் இலக்கியத்திற்குள் நுழைய முற்படுபவையாக, அதேவேளை முழுமையான செவ்வியல் இலக்கிய வடிவத்தைப் பெறாதவையாக, பாமர இலக்கியத்திற்குரிய வாய் மொழி மரபைப் பேணுபவையாக - அதேவேளை முற்றிலும் பாமர இலக்கியத்திற்குரிய அமசங்களைப் பெறாதவையாக தனித்து நிற்கின்றன ஆதிவாசிகளின் பாடல்கள். எனவே, ஆதிவாசிகளை தனித்த ஒரு சமூகமாக அடையாளப்படுத்தி, அவர்களுக்குரிய வாய்மொழிப்பாடல்களை ‘ஆதிவாசிப் பாடல்கள்’ என தனித்துவப்படுத்துவதே ஏற்படுத்தைக் கிருக்கலாம்.

ஆதிவாசி மக்கள் மொழியறியாதவர்களாக இருந்த நிலைமை இப்போது மாறியுள்ளது. சமூக இடைவினைகள் காரணமாக அவர்கள் அண்மைக் காலங்களில் மொழிக்குப் பரிச்சயமாகி வருகின்றனர். காடு, மலை முதலான அவர்களின் உறைவிடங்கள் அழிக்கப்பட்டு நாகரிகமயமாக்கலுக்கு அவர்களை உள்ளாக்கும் போது, அவர்கள் ஏனைய சமூகக் குழுமங்களோடு இடைவினைகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. இந்திலையில், அவர்கள் ‘மொழிக்கு’ அறிமுகமாகிறார்கள், அவர்களைச் சுற்றி பழக்கத்தில் உள்ள மொழி அவர்களுக்கும் அறிமுகமாகிறது. அவர்களது மனச்சுமைகள் மொழிவழி வெளிவருகின்றன. வாய் மொழிப் பாடல்களாகின்றன. மொழியில் கட்டுடைப்புகளை ஏற்படுத்துவதும், வார்த்தைக்கு புதிய அர்த்தங்களைத் தருவதும், சொற்களுக்கு இசையூட்டுவதும் கவிதை. ஆதிவாசிகள் மொழியில் விழுத்திய மன உளைச்சல்கள் சொற்களுக்கு புதிய அர்த்தங்களைத் தருவதனால் போலும், இந்திரன் அவற்றை கவிதைகளாக இனக்காணுகின்றார்.

“தான் கவிஞன், தான் கவிதைகளைப் படைக்கும் ஒரு கடவுள் என்கிற அதிகாரத்தை ஆதிவாசி கவிஞர் நிறுவுவதில்லை.... ஆதிவாசி கவிஞரோ அல்லது ஒரு கதை சொல்லியோ தான் சொல்கிற கதையில் அல்லது கவிதையில் தன்னைக் கரைத்துக் கொள்வதினால் அவன் சமூகத்தின் ஒரு குரலாக மாறிவிடுகிறான்”

என்பார் இந்திரன். வாழ்கையுடன் கலந்து – தன் சமூகத்தின் குரலாக ஆதிவாசி கவிஞர் பேசும் போது, நவீனம், முற்போக்கு என கவிதை படைக்கும் நவீன கவிதையாளர்களதும் புதுக் கவிதையாளர்களதும் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிவிடுகிறான். ஆதிவாசிகளின் வாய்மொழிப் பாடல்கள் எந்தக்கட்டுக்குள்ளும் உள்ளடங்காதவை என்பதை எல்லோ கண்டோம். எனவே அவற்றை எவ்வாறு கவிதைகள் அல்லது பாடல்கள் என்று கூறியுடும் என்ற வினா எழாலும். வெறும் சொற்கூட்டங்களை எவ்வாறு கவிதைகளாக அடையாளப்படுத்தலாம் என்ற குழப்பம் தோன்றலாம். முன்பு குறிப்பிட்டதன்படி ஆதிவாசிகள் அண்மைக்காலமாகத் தான் மொழிக்குப் பரிச்சயமாகிறார்கள். மொழி அவர்களிடம் செழுமைப்பெறும் போது, அவர்கள் நாடோடி - நாட்டார் - நகரத்தார் என்ற குழுமத்திற்குள் வந்து விடலாம். தற்போது அவர்கள் மத்தியில் தவழ் நிலையில் இருக்கும் மொழி, அவர்களின் மன உளைச்சல்களை ஏற்று வாய்மொழியாக வெளிவரும் போது எத்தகைய வடிவத்திற்குள் வருகிறது என்பதும் ஆதிவாசிகளின் பண்பாட்டம் சங்களை தனித்துவமான முறையில், எவ்வாறு அடையாளப்படுத்து கின்றது என்பதுமே கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

“மனம் பிறபொருட்களை உள் ஏற்று (Perceive) பின் மொழியாகும் போது சில தடுப்புகள் (Archaic) நிலைகள், வரம்புகள், மரபுகள் என்பனவற்றுள் சிக்கவேண்டி இருக்கிறது. இங்கு ஒரு விஷயம் தெளிவு. எல்லாவித எழுத்து வெளிப்பாடுகளும், ஒரு வரம்புக்குள் நின்று இயங்குவதே என்பது. இதை “Literature is the cancer of the words” என்று Satre வருணிக்கிறார். வரம்புக்குள் நிற்பது கவிதை விஷயத்தில் அதிகமாக நிகழ்கிறது”

ஆனால் வாய்மொழி வெளிப்பாடுகளுக்கு வரம்புகள் தேவையற்றவை. இருப்பினும், மனதிலிருந்து நகரும் வார்த்தைகள் – தமக்கென இயல்பான வடிவம் பெற்றே வாய்வழி விழுகின்றன. இந்த இயல்புதன்மை ஏற்படுத்தப்பட்டதன்று தானாகவே ஏற்பட்டதொன்று. இவ்வியல்புநிலையை நாட்டார் பாடல்களிலும் நாடோடிப் பாடல்களிலும் அதிகமாக காணமுடியும் என்றால், அதைவிட அதிகமாக ஆதிவாசிகளினுடைய பாடல்களில் உணரமுடியும். “நவீன கவிஞர்கள் ஆதிவாசிகளின் வளராநிலைக் கலைத்தன்மைகளை உபயோகப்படுத்துவதுண்டு. இதில் முற்போக்கான மனச்சாய்வு உள்ளவர்கள் மனிதனின் சமூகப்பற்று அறாத ஆதிவாசிக்கலை வடிவங்களை, சமூகப்புருத்தாரணத்திற்காகப் பயணப்படுத்துவதில் தபில்லை” என்பார் துமிழவன். எனவே இவ்வளராநிலைக் கலைத்தன்மை இன்றைய கவிஞர்களால் விரும்பப்படுகிறது என்னாம். இத்தன்மை – ஆதிவாசிகளின் பாடல்களில் தொனிப்பதால் அவை குழந்தையின் மழைலைச் சொற்களாக மினர்களின்றன. மழைலையின் இனிமை அவற்றில் இருப்பதால் – பாடல்களாக அறியப்படுகின்றன. சிற்சில இடங்களில் மழைலை மொழி செழுமைப் பெறுகையில் கவிதைகளாக அடையாளம் பெறுகின்றன.

இனி ஆதிவாசிகளின் கவிதைகளிற்கு வருவோம். ஆதிவாசிகள் முதாதையார்களின் ஆவிகளுக்கு, அதீத முக்கியத்துவம் தருகின்றனர். அவ் ஆவிகளே தம்முடைய சமூகத்தை வழிநடத்துவதாக நம்புகின்றனர்.

“நமது முன்னோர்கள் நமது உணவுகளில் கவாசித்திருக்கிறார்கள்” என்றும்

“முன்னோர்களின் புதைகுழிகளையும் சாம்பல்களையும் கொண்டு வாழ்க்கையைக் கொண்டாடுகிறோம். காடு எங்களது கோயில் வியர்வையும் காமமும் கொண்ட கருவறையும் விங்கமும் கொண்டு வாழ்க்கையைக் கொண்டாடுகிறோம்” என்றுப் பாடுகிறார்கள் – காடு-விங்கம் என்பன ஆதிவாசிகளின் வாழ்க்கையில் வேறுபட்ட அர்த்தங்களைப் பெறுகின்றன. முன்னோர்களின் ஆவிகளுடன் உரையாடிக் கொண்டு அவர்கள் விரும்பும் சடங்குகளை செய்தவண்ணம் வாழும் ஆதிவாசிகள் ‘காலம்’ என்பதன் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துபவர்களாக உள்ளனர். “காலம் என்கிற மனித உலகின் அடிப்படையைத் தகர்ப்பதும் அனுசரிப்பதும் இலக்கிய சிருஷ்டியில் ஓர் ஆதாரமான விஷயம்.... சரித்திர நாவல் எழுதி, காலமுற்ற காலத்துக்குத் திரும்பிவிடச் செய்யப்படுகிற முயற்சியல்ல இது. இன்றைய தேவை என்று எண்ணிச் செயல்படுகிற காரியமும் அல்ல இது. ஒரு வாழ்க்கைத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் தோன்றுகிற ஒரு தவிர்க்கமுடியாத நோக்கு இது. இது இருக்கிற இடத்தில் இலக்கிய சிருஷ்டிக்கே தனியாக ஓர் அர்த்தம், ஆழம், அனுபூதி கூடுவது போல் இருக்கிறது”

என்பார் க.நா. சுப்பிரமணியம் ஆதிவாசிகளின் வாழ்க்கைத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் தோன்றுகிற, முன்னோர்கள் பற்றிய பிரக்கணு, காலம் என்கிற அடிப்படையைத் தகர்க்கிறது. இலக்கிய சிருஷ்டிக்கு புதிய அர்த்தங்கள் கிடைக்கின்றன.

நாகரிகமயமாக்கலுக்கு ஆதிவாசிகளை உட்படுத்தும் போதும், இயற்கையுடனான அவர்களது தொடர்பு அறுபடுகிறது. இயற்கையுடன் இணைந்து முன்னோர்களுக்கு அவர்கள் செய்யும் சடங்குகள் தடைப்படுகின்றன. மரணத்திற்கு பின் எதிர்கால சந்ததியினருக்கு தம்மை மூதாதையார்களாக அடையாளப்படுத்த முடியாமல் போய்விடுமோ என அஞ்சகிறார்கள்.

“எங்களின் மரணத்திற்குப் பிறகு மூதாதையார்களாக நாங்கள் வாழுமாட்டோம்” என துயரமடையும்

ஆதிவாசிகள், வாய்மொழிப் பாடல்களில் தொன்மையைக் கூறுவதனுடாக, தமது பிறப்பு பற்றிய பெருமிதத்தைப் பேசுகிறார்கள். அதன் மூலம், தமது சமூகத்தின் இருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள முயல்கிறார்கள். ஒரு சாரார் கடவுளுக்கு முன் பிறந்தவர்களாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்துகிறார்கள். இன்னொரு சாரார் கடவுள் படைத்த முதல் சமூகக் குழுமமாக தம்மை கருதுகிறார்கள் அவர்கள்.

“கடவுள் முதலில் வானத்தையும் பூமியையும் படைத்தார். பிறகு பெண் மயிலைப் படைத்தார் அது ஒரு முட்டை இட்டது. அந்த முட்டை உடைந்தது முட்டை ஓட்டிலிருந்து கெரியா மலைவாழ் ஆதிகெரியாக்கள் தோன்றினார்கள்”

என்கிறார்கள். தம்மையும் இயற்கையையும் பிரிக்கக் கூடாத விடயங்களாக காட்டுகிறார்கள்.

“பிரபஞ்சத்தின் ரகசியங்களை ஒன்றிணைக்கிற இயற்கையின் விஞ்ஞானிகள்”

என தம் சமூகத்திற்கும் இயற்கைக்குமிடையிலான நெருக்கமான பினணப்பை கூறுகிறார்கள். அவர்களது வாய்மொழிப் பாடல்களில் தொன்மங்கள் கலந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது.

“நாங்கள் பிறந்து
ரொம்பகாலத்திற்குப் பிறகுதான்
கடவுள்கள் பிறந்தார்கள்
நாங்கள்
கடவுள்களுக்கு
முன் பிறந்தவர்கள்”

என தமது சமூகத்தினுடைய இருப்பு கடவுளிற்கும் மற்பட்ட தொன்மை வாய்ந்ததென்று கூறுகிறார்கள். இவ்வாறான தொன்மை பொருந்திய சமூகத்தை எவ்வாறு நீங்கள் அழிக்க முயலலாம் அல்லது அழிக்க முடியும் என்ற வினா அவர்களில் பாடல்களில் தொக்கி நிற்கிறது.

“நமது நிலத்தை
மற்றவர்கள் எடுத்துக்கொள்ள அனுமதிப்பதை
நமது ஆவிகள் விரும்புவதில்லை”

என்று தம் சமூகத்தினுடைய இருப்பு கேள்விக் குறியாக்கப்படும் போது, அவர்கள் மத்தியில் ஏழுப்பப்படும் எதிர்ப்புக் குரல் தொன்மங்களைச் சமந்து வருகிறது.

“தொன்மம் (Myth) தான் உயிர்பூட்டும் மையசக்தியாக விளங்குகிறது. அதுதான் சடங்குகளுக்குத் தொல்படிவக் கருத்தையும் வாய்மொழிப் பாடல்களுக்குத் தொல்படிவ எடுத்துரைத்தலையும் அளிக்கிறது” என்ற க. பஞ்சாங்கத்தினுடைய கூற்று இவ்விடத்தில் நோக்கத்தக்கது. இவ்வாறு தொன்மங்களினாடு தமது எதிர்ப்பை வெளிக்காட்டியவர்கள் தமது சமூகத்தினுடைய பண்பாட்டின் உயர்வையும் புரியவைக்க முயல்கிறார்கள்.

“இயற்கையோடு சேர்ந்து வாழுவும்
நகாரிகம் என்றும்
வளர்ச்சி என்றும்
சொல்லப்படுவற்றால் களங்கப்படாத
கண்ணோரோடும் புன்னகையோடும்
சாவதற்கு
நாங்கள் – எங்கள் மனத்திட்டத்தை
இரும்பாக்கிக் கொள்கிறோம்”

எனும் போது – ஆதிவாசிகளின் சமூகம், ‘நாகரிகம்’ என்பதை அநாகரிகமாகக் கருதுவதை உணரமுடிகிறது. பரிசுத்தம் என்பதும் களங்கம் என்பதும் வெவ்வேறுபட்ட சமூகக் குழுமங்களில் வெவ்வேறு வகையான அர்த்தங்களைப் பெறுகின்றன.

“அவர்களது
அரண்மனை போன்ற வீடுகளை
அலங்கரிக்க
நமது தலைகளைக்
கேட்கிறார்கள்
அவர்கள் அதைக் கேட்பது
வெறும் வாழ்தலுக்காகத்தான் என்றிருந்தால்
அதையும் கொடுத்திருப்போம்
பலியிடுதலின் மரியாதை தெரிந்தவர்கள் நாங்கள்
என்ற வகையில்,
அவர்களது உல்லாசத்துக்கு

நாங்கள் எங்கள்
உயிரைக் கொடுக்க மாட்டோம்.”

இது ஆந்திர பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஆதிவாசியின் பாடல். தமது இருப்பு இன்னொருவரின் வாழ்தலுக்காகப் பயன்படுமாயின், அது இழக்கப்படுவது பற்றி தமக்கு கவலை இல்லை – “பலியிடுதலின் மரியாதை தெரிந்தவர்கள் நாங்கள்” என்று ஆதிவாசி ஒருவன் கூறும் போது, நாகரிகமானவர்கள் நாங்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் மனிதர்களிடம் காணமுடியாத மனிதத்தை அங்கு உணரமுடிகிறது. பலியிடுதல் என்பது இரக்கமற்ற, மனிதாபிமானமற்ற செயலாய் ஒரு சமூகத்திடம் அர்த்தம் பெற, ஆதிவாசிகளினுடைய சமூகத்தில் ‘அப்பணிப்பு’ என்ற அர்த்தத்தைப் பெறுகிறது. பலியிடுதல் என்ற சொல்லாட்சிக்கு கனதியான அர்த்தம் கிடைக்கிறது.

“வாழ்வை இலக்கியமாக மறு உருவாக்கம் செய்யும் பொழுதே அதற்குள் பொதிந்திருக்கும் ஒரு நல்ல கருத்து சொல்லாமல் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்” என்பர் – ஆதிவாசிகளின் வாய்மொழி இலக்கியமாக மாறும் போது அராபணிப்பு பற்றிய அவர்களின் உயரிய சிந்தனை அங்கே சொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. எமக்கான உரிமைகளை பிறின் உல்லாசத்திற்காக இழக்கமாட்டோம் என்னும் போது, ஆதிவாசிகளிடம் உரமேறுகிற எதிர்ப்புக்குரல், உரிமை என்பதை அவர்கள் வரையறுக்கும் போது ஏனைய சமூகத்தினருக்கு சாட்டையை கொடுப்பதாக அமைகிறது.

“எங்களது ஆடுகள்
கானகங்களில் மேயப்போய்
மான்களோடு கலக்கின்றன
புலிகள் சிலவற்றை
எடுத்துக் கொண்டு போய்விட
இதற்காக நாங்கள்
புலிகளை வேட்டையாடுவதில்லை
ஏனெனில்

அவற்றிற்கு என்றும்
உரிமைகள் உள்ளன” என்கிறார்கள் ஆதிவாசிகள்.

கற்கை நெறி ஒன்றினாடு ‘உரிமைகள்’ என்பதற்கு விளக்கமளித்து அவற்றைப் பாதுகாக்க நிலையங்களையும், முறைப்பீடுகளைப் பெற்றுக் கொள்ளும் அமைப்புகளையும் உருவாக்குகின்ற சமூகத்தினருக்கு கல்வி அறிவு பெறா ஆதிவாசிகள் கூறும் ‘உரிமை’ பற்றிய விளக்கம் புதியதாக அமையலாம். “மரபுசார் மதிப்பீடுகளைக் கண்டு பிடித்து உரக்கக் கூறுவதன் மூலம், ஒரு புறம் புதிய இலக்கியம் வரலாற்றுப் போக்கில் உரிய இடத்தில் வைக்கப்பட்டுப் புரிந்து கொள்ளப்படும் மேலும் நல்ல முறையில் போற்றப்படும். மறுபுறம் வேர்களை இழக்காமல் பிற சிந்தனைகளை அவணைத்து ஏற்றுக் கொள்ள உதவியாக அமையும்” என்பர்.

இங்கே ஆதிவாசிகளின் வாய்மொழிப்பாடல்களில் மூலமாக அறியப்படும் மரபுசார் மதீப்பீடுகள், இலக்கியத்திற்குமட்டுமன்றி, சமூகத்திற்கும் புதிய வேர்களை உருவாக்கலாம். மேலும், இயற்கையுடனும் தொன்மங்களுடனும் இருகிய பினணப்பைக் கொண்டுள்ள ஆதிவாசிகளின் வாய்மொழிப் பாடல்களை குழ்நிலைத் திறனாய்வு மூலம் ஆராயும் போது அவற்றுள் பொதிந்துள்ள மரபுசார் மதிப்பீடுகளை முழுமையாக வெளிக்கொண்டுவர முடியும்.

தோ காண்ணல்

சுந்தரப்பு : த. சூனைசேகரன்

(8)

தெளிவுத்தை ஜோசப்

16.02.2009ல் அகவை எழுபத்தைந்தை நிறைவு செய்து பவள விழா ஆண்டில் தடம்பதித்துள்ள தெளிவுத்தை ஜோசப் அவர்களின் இலக்கியப் பணிகளைக் கொரவிக்கும் முகமாக இந்த நேர்காணல் தொடரை ஞானம் வழங்குகின்றது.

தி.ஞா :- தோட்டத்துப் பாதையில் பஸ் ஒடத் தொடங்கி விட்டு என்றதும் தான் உங்களை தமிழ் நாட்டிலிருந்து உங்கள் ஆஞா கூட்டி வந்ததாகக் கூறினார்கள்! தோட்டத்துப் பாதைகளில் பஸ் ஒடுவது என்பது ஒரு புதுமையான அனுபவம்! நீங்கள் பதுளைப் பாடசாலைக்குக் கல்வி கற்கச் சென்றமைக்குக் கூட இந்தப் பஸ் ஒட்டமும் ஒரு காரணமாக அமைகிறது... உங்கள் தோட்டத்துக்கு பஸ் ஒடத் தொடங்கிய அனுபவம் எப்படி இருந்தது.

தெ.ஜோ :- தோட்டத்துப் பாதைகளில் பஸ் ஒடுவது என்பது ஒரு மாயை போன்றது தான். தோட்டத்துப் பாதைகள் மிகவும் குறுகலானவை. துரையின் காருக்கும், தோட்டத்தில் கொழுந்தேற்றும் லொறிக்குமே அந்தப் பாதைகள் இடம் கொடுக்கும். பேருந்து என்று பெயர்கொண்ட பஸ்களுக் கெல்லாம் இடம் கொடுக்கும் வல்லமை இந்தப் பாதைகளுக்குக் கிடையாது.

தோட்டங்களை அண்மித்துள்ள மலையக நகரங்களை இணைக்கும் பாதைகளிலேயே பஸ் ஓட்டம் தொடங்கப் பட்டது.

கட்டவளைச் சந்தி என்பது ஒரு சிறுபட்டினம். சிறு பட்டினம் என்று சொல்லலாமா என்றும் தெரியவில்லை. அந்த நாற்பதுகளில் ஒரு தேநீர் கடையும் ஒரு பலசெலவுக் கடையும் தான் இருந்தன. இருந்திருந்து ரோட்டோரத்தில் ஒரு கார் நிற்கும். யாராவது ஹயர் தேடி வருவார்களா என்று காந்துக் கொண்டு. அது தான் கட்டவளைச் சந்தி.

கீழே நாராங்கொலையிலிருந்து ஒடிவரும் பாதையும், மேலே கந்தகெதரையிலிருந்து ஒடிவரும் பாதையும், ஹாலிஸலைக்கும், அதுதாண்டி பதுளைக்கும் ஒடும் பாதையும் ஒன்று சேரும் சந்தி இது - இந்த மூன்று பாதைகளையும் விட்டு நான்காவதாகப் போகும் சின்னப்பாதைத்தான் ஊவா கட்டவளைத் தோட்டத்துக்குப் போகும் பாதை.

சுட்டுவிரல் நீட்டி ஊவாக்ட்டவளை என்று ஆங்கிலத்தில் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெயர்ப்பலகை ரோட்டோரத்தில் நிற்கிறது.

பதுளையில் இருந்து நாராங்கொலை வரை பஸ் ஓடத் தொடங்கியிருந்தது. நாராங் கொல்லை என்ற பெயரில் ஒரு தேயிலைத் தோட்டமும் இருக்கிறது. அங்குதான் நண்பார் ஒரு

சுடைக்கொழுந்து என்.எஸ்.எம். ராமையா கணக்குப்பிள்ளை உத்தியோகம் பார்த்தார்.

கொங்கா தன்னை, சார்னியா, கந்தகெதர் என்று மற்றப்பக்கம் செல்வோர் கட்டவளைச்சந்தியில் பஸ் இறங்கி மூட்டை முடிச்சுகளுடன் நடைபோட வேண்டியதுதான். ஊவாக் கட்டவளைப்பக்கம் நாங்கள் நடப்பது மாதிரி.

கந்தகெதரயில் இருந்த தமிழ்ப்பாடசாலையில்தான் நண்பார் பெண்டிக்ட் பாலன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். அவருடைய மலையகச் சிறுகடைகள், மற்றும் சொந்தக்காரன் நாவலுக்கான பின்புலம் அந்த வாத்தியார் உத்தியோகம் தான்.

ஊவா மாகாணத்தின் தலை நகர் பதுளை. சுற்றி மலைகளும் மலைகளினடியில் ஒரு பேசின் வைத்தது போலவும் உருவாகியுள்ள நகரம் பதுளை.

ஜில்லென்று பதுளையைச் சுற்றியோடும் பதுளை ஓயா சிற்றாறு... சிலுசிலுவென்று வீகம் காற்று, பசுமரங்கள், பூந்தோட்டங்கள் என்று ஒரு அழகிய நகரம் பதுளை. பதுளை நகரத்தை கவர்க்கமாக்கியவர்களும் மனிதர்கள் தான். பிறகு பிறகு நாகமாக்கியவர்களும் மனிதர்கள்தான். தேவ மனிதர்களும், அசுர மனிதர்களும்!

பதுளையிலிருந்து ஒருபக்கம் பசறை. அந்தப்பக்கம்தான் தெளிவுத்தை இருக்கிறது.

மறுபக்கம் ஹாலிஸ்ல்.

ஹாலி எல்லையிலிருந்து ஒரு பாதை கட்டவளை, கந்தகெதர், நாராங்கொலை, இன்னொரு பாதை அட்டாம்பிட்டி, வெளிமடை, நுவரெலியா இன்னொரு பிரதானமான பாதை எல்லை, பண்டாரவளை, தியத்தலாவை கொழும்புவரை.

எனக்குத் தெரிய இரண்டு பஸ் கம்பெனிகள் பதுளையில் பஸ் ஓட்டின. ஒன்று பணக்காரர்க் கம்பெனி. P.M.T. என்று வட்டத்துக்குள் பொறித்துக்கொண்ட இளம்பச்சை நிறப் பஸ்கள் அவை. பஸ் ஒடும் அழகைப்பார்த்தாலே அவர்களது பொருளாதாரப் பலம் புரியும். ஹாலி எல்லையைக் கடந்து பண்டாரவளை ரோட்டில் கொழும்பு வரை பஸ் ஓட்டும் அதிகாரம் பெற்றிருந்த கம்பெனி அது. 'பாணதுறை மோட்டார் டிரான்ஸ்போர்ட்' என்பதன் சுருக்கமே அந்த பி.எம்.டி.

பதுளையில் படிக்கவந்த நாட்களில் எங்கள் மனதில் எழும் சின்னச் சின்ன ஆசைகளில் ஒன்றாக இருந்தது இந்த பச்சை

வண்ணப் பஸ்களில் ஒன்றில் ஒரு தடவையாவது ஏற்மாட்டோமா என்பது.

எங்கள் தோட்டப்பக்கம் ஓடாத பஸ்லில் நாங்கள் எப்படி ஏற்றாலும், ஹாவி எல்லைக்கு வந்ததும் அவர்கள் கொழுப்புப் பாதைக்குள் திரும்பி விடுவார்கள்.

இப்படிச் செய்தால் என்ன. ஹாவி எல்லையில் இறங்கி எங்கள் பாதை பஸ்ஸில் ஏறிக் கொள்வோம் என்று தீர்மானித்து ஒரு நாள் அந்த அழகிய பச்சை வண்ண பஸ்ஸின் மடியில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டோம். அமர்வும் சாய்வும் மெத்த மெத்தென்றிருந்தது. அப்படி ஒரு சுகம், அப்படி ஒரு சொகுசு. அத்தை மடி மெத்தையடி என்பது போல.

கண்டக்டர் வந்தான். எங்கே என்றான். ஹாவி எல்லைக்கெல்லாம் ஏத்தமாட்டோம், பண்டாரவளைக்கு அந்தப் பக்கம் மட்டும்தான் ஏறங்கு என்று எங்கள் ஏக்கத்தை வலுவாக்கி விட்டு ஒடிப்போனான்.

ஜி.ஓ.சி. (G.O.C) என்ற முன்னிலையிலிருந்து கட்டவளை ரோட்டிலும் வெளிமடை ரோட்டிலும் பஸ் ஓட்டியவர்கள் ஜெனரல் ஓம்னிபஸ் கம்பெனியார் (GENERAL OMNIBUS COMPANY) சிவப்புக் கலரடித்த இந்த பஸ்கள் ஒரு ஏழ்மைத் தண்மை கொண்டவை. ஏழைகளுக்கேற்ற எள்ளுருண்டை என்பதைப் போல! அதனால் தான் சிவப்பித்துக் கொண்டார்களோ தெரியவில்லை.

வண்ணங்களில் சிவப்பு வாலிபழும் வீரியழும் கொண்டது. அதனால் தான் உதிரம் அந்தக் கலரில் இருக்கிறது.

ஆனால் இவர்கள் இந்தப் பஸ்களுக்கு அடித்திருப்பதோ ஒரு மண்கலர் கலந்த சிவப்பு. கண்ணுக்கு ரம்ய மற்றது.

அந்த நாட்களில் அரசு பஸ் சேவை கிடையாது. தனியார் கம்பெனிகளை அரசு பதிவு செய்து அனுமதிப்பத்திற்கும் வழங்கும்.

அதற்கான சட்டமூலம் நாற்பதுக்களின் நடுப்பகுதியில் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்த சட்டத்தின் படி பஸ் சேவைக்கான அனுமதிகோரும் விண்ணப்பதாரர் இலங்கையராக இருக்க வேண்டும். இலங்கையர் என்னும் சொல்லின் பொருள்சிந்களவர் – பவக்தர் என்பது தான்.

இந்தியத் தமிழ் மக்களின் செல்வாக்குகளைக் கட்டுப்படுத்துவதே சிங்களத் தலைவர்களின் குறிக்கோளாக இருந்துகாலம் அது.

இப்போது இந்திய என்கின்ற சொல்லை மட்டும் எடுத்து விடலாம்.

1930கஞ்சுக்கு முன்பிருந்தே இந்த இந்தியத் தமிழர் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் அரசு தலைவர்களால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக செயற்படுக்கப்பட்டு வந்துள்ளன.

மக்களின் பாதுகாப்புக்காகவும் விடுவுக்காகவுமே சட்டங்கள் இயற்றப்படுகின்றன. ஆனால் இலங்கையில் தமிழ் மக்களைப் பொதுவாகவும், தோட்ட மக்களைக் குறிப்பாகவும் விளங்கிட்டு வைக்கவே சட்டங்கள் உண்டாக்கப்பட்டுள்ளதை வரலாறுங்கள் கூடும் நிற்கின்றன.

‘பேருந்துச் சேவை அனுமதிச்சட்டம்’ பெரும் பணக்காரர்கள் இல்லாத ஒரு சில சிங்கள முதலாளிகளுக்கும் பஸ் சேவை நடத்தும் ஆவலை உண்டு பண்ணியது. அதன் விளைவு கான் இந்த GOC பஸ் கம்பெனி.

நாராங்கலை என்று போர்ட் போட்டுக் கொண்டு பதுளையிலிருந்து கட்டவளையுடாக பஸ் ஓடத் தொடங்கியதும் ஒரு வரலாறு தான்.

நீங்கள் ஆரம்பத்தில் கேட்டது போன்ற, தோட்டத்துப் பாதைகளில் பஸ் ஓடிய அனுபவம் எப்போது கிடைத்த தென்றால் 1956ன் ஆட்சிமாற்றத்துக்குப்பின் தெளிவத்தை ஹோட்டல் பஸ் ஓடத் தொடங்கியபோதே கிடைத்தது என்று கூறுவேன். பதுளையிலிருந்து பச்சை நோக்கிய பாதையில் இரண்டாம் கட்டையில், பாரதி கல்லூரிக்கு முன்னால் இடப்பக்கமாகத் திரும்பி உள்ளே ஒடுமே பாதையே தெளிவத்தைக்கு இட்டுச் செல்லும் பாதை.

பிரதான பாதையை விடவும் சீராகவும், சிமிந்திபோட்டது போல் வழுவழுப்பாகவும் இருக்கும் அந்த தோட்டத்துப் பாதையில் பெரிய துரையின் காரும் சின்ன துரைமார்களின் கார்க்களும், தோட்டத்துக்குச் சொந்தமான லொறிகளும் மட்டுமே ஓடும். வேறு வாகனங்கள் தோட்டத்துப் பாதையில் ஓடுமுடியாது. துரைவிடமாட்டார்.

தெளிவுத்தைக்கு உள் நுழையும் எல்லையில் ஒரு பெரிய கேட்டும் பூட்டும், காவற்காரனும் எல்லா நேரங்களிலும் இருப்பது பெரிய துரையின் உத்தரவின் படியே.

உள்ளே ஒரு பக்து மைலுக்கு மேல் பரந்து கிடக்கும், கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் ஏக்கரும் நான்கு டிவிஷன்களும் கொண்ட பெரியதோட்டம் தெளிவத்தை. தோட்டத்தின் மற்ற எல்லைக்குமுப்பால் கெந்தக்கொல்லை என்னும் சிங்களக் கிராமம் இருக்கிறது. அந்த மக்களின் ஒட்டு அரசியல்வாதிகளுக்குத் தேவையாயிருந்தது.

‘தெனிவுத்தையின் கேட்டை உடைத்து தோட்டத்து பாதையினுடாக இந்தக் கிராமத்துக்கு உங்களின் வீட்டடிக்கு பஸ்ஸைச் சொல்ல வருவோம்’ என்று S.W.R.D. பண்டாரநாயகாவின் கட்சிக்காரர்கள் தேர்தல் பிரச்சார மேடைகளில் குள்ளரைத்துார்கள்.

1956இன் தேர்தலில் அவர்களே வென்றார்கள். ஆட்சி அமைத்தார்கள்.

அரசியல் கோழிமுட்டை அம்மிக்கல்லையும் உடைக்கும் என்பது ஒரு பழமொழி. இவர்களும் தான் உடைத்தார்கள். கெளிவுக்கையின் கேட்டை!

மேடைபோட்டுப் பேசி, மைக்கில் பாட்டுக்கள் பாடி பஸ் ஒன்றுக்கு நீலக்கலர் காகிதப்பூ மாலை அணிவித்து தெளிவத்தையின் கேட் திறந்து கெந்தக்கொல்லைக்குப் பஸ் ஓட்டுணார்கள்.

தெனிவுத்தை தோட்டத்துப் பாறையின் இரு பக்கத் தேயிலைகளையும் உரசித் தேய்த்துக் கொண்டு பஸ் ஓடத் தொடங்கிய காட்சி அற்புதமானது. மறக்க முடியாதது. ஸயத்தோரங்களில் நின்று தோட்டத்து மக்கள் வேடுக்கை பார்த்தார்கள்.

தெளிவுத்தையின் கேட்டுடைத்து பஸ் ஓடிய வரலாற்றை எனது “மாறுதல்கள்” என்னும் அஞ்சலி இதழ் தொடர் நாவலில் பகுந்து வைக்கிறார்களின்றேன்.

நாவலின் ஒரு ஆறு அத்தியாயத்துடன் அஞ்சலி நின்று போன்கால் நாவலும் நின்று போய் விட்டது.

இந்தப் பஸ்களில் தோட்ட மக்கள் பயணம் செய்யப்படும் அவஸ்தைகளை 'பயணம்' என்னும் சிறுகதையாக கலைமகளில் எழுதியிருந்தேன்.

கட்டவளைக்குப் பஸ் ஓடிய காலத்தில் நான் சிறுவனாக இருந்ததுடன், தோட்டத்துக்கு வெளியே தான் இந்த பஸ் சேவைகள் நடந்தன என்பதும் என் மனதில் பாதிப்பெறையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

கட்டவளையில் பஸ் இறங்கி நானும் அண்ணனும் நடப்போம், நடப்போம், நடப்போம். வீடு வராது!

ஏர்டை வாங்கி தாண்டி, மாரியம்மன் கோவில் வந்து படி இறங்கத் தொடங்கினால் முன்னாற்று சொச்சம் படிகள் இறங்கி வீடு வந்து சேர இருட்டிக் கொண்டுவரும்.

இப்போது இறங்கும் இந்த 300 சொச்சம் படிகளை காலையில் ஏறியாக வேண்டும்.

கும்பகோணம் லிட்டில் பிளவர் வைஹஸ்கூலில் இருந்து ஜந்தாம் வகுப்பில் சித்தியடைந்துள்ளதாக எனக்கும் ஆறாம் வகுப்பில் சித்தி என்று அண்ணனுக்கும் சர்டிபிக்கேட் இருந்தது.

ஆனா செயின்ட்பீட்ஸ் ‘SAINT BEDES’ கல்லூரிக்குச் சென்று பிரின்சிபலைக்கண்டு பேசினார்கள்.

நாங்கள் இருவரும் மிருக்டர் ரூம் வாசலில் நிற்கின்றோம் பிறகு பெரிய பிரதர் எங்களைக் கூப்பிட்டார். பேசினார்... எழுதச் சொன்னார், ஜெபம் கூறச் சொன்னார். பிறகும் ஏதேதோ சம்பிரதாயங்கள் நடந்தேறின. ஆனாவிடம் கொஞ்சநேரம் பேசினார்.

வெளியே வந்த பிறகு ஆனா கூறினார்கள் ‘எவ்வளவோ வாதாடிப் பார்த்தேன் சரிவரவில்லை’ என்று

எங்களுக்கு திக் கென்றிருந்தது.

பிறகு ஆனா கூறினார்கள் ‘ஆறாம் வகுப்பிற்கும் ஏழாம் வகுப்பிற்கும் தான் வாதாடிப் பார்த்தேன். முடியவில்லை. நான்காவதிலும் ஜந்தாவதிலும் சேர்த்துக் கொண்டார். ஆங்கிலம் போதாது என்று கூறினாராம்.

இந்திய ஆங்கிலம் இலங்கைக்கு ஒத்துவராது தான்.

எனக்கும் ஒரே ஏக்கமாகத்தான் இருந்தது. எத்தனை தடவைகள் தான் நான்காவதில் படிப்பது.

அளந்ததை அளந்தால் குறையும் என்பது யழிமொழி. எதைக் கொண்டு எங்கள் கல்வித்தராதாதரத்தை அளக்கின்றார்களோ தெரியவில்லை. அங்கேயும் குறைவு என்றார்கள். தோட்டப்பாடசாலையில் ஜந்தாவது சித்தியடன் சென்ற என்னை நான்காவது வகுப்பில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். சரி என்று மீண்டும் ஒரு முறை நான்காவதையும் ஜந்தாவதையும் படித்து சித்தி பெற்ற அத்தாட்சியடன் வந்தால் இங்கேயும் குறைகிறது என்கின்றார்கள்.

புனித பீட்ஸ் கல்லூரியின் நான்காம், ஜந்தாம் வகுப்புக்கள் என்னையும் அண்ணனையும் உள்வாங்கிக் கொண்டன. அந்த வருட இறுதிப் பாட்சையில், எனக்கு இரட்டைச் சித்தி கிடைத்தது.

ஜந்தாவது படிக்காமலே ஆறாம் வகுப்பேற்றப்பட்டேன். ஜந்தாம் வகுப்பிலிருந்து அண்ணனும் நான்காம் வகுப்பிலிருந்து நானும் ஆறாம் வகுப்புக்கு வந்து சேர்ந்ததால் இருவரும் ஒரேவகுப்பில் வாசிக்கும் வசதி பெற்றிருந்தோம்.

இதில் என்ன வசதி என்று நீங்கள் யோசிக்கலாம். இலவசக்கல்வி இலவசம் பாடப் புத்தகம் என்பதெல்லாம் தெரியாத காலம் அது.

பள்ளிக்கூடத்துக்கு கட்டனம், பஸ் செலவு என்று செலவுகள் ஆனாவை அழுத்தும். உத்தியோகத்துக்கான எட்டு மணிநேரத்திலும் ஆனா பள்ளிக் கூடத்தில் தான் இருப்பார்கள். ஒரு பகற் பொழுதின் பன்னிரண்டு மணிநேரத்தில் மீதமிருக்கும் நான் குமணி நேரமும் ஆனா காய்கறித் தோட்டத்திற்குள்ளும், ஆடுமாடுகளுடனும் தான் இருப்பார்கள். வெய்யிலும், வியர்வையும், உழைப்பும் அவர்களை உறுதி கொள்ளச் செய்திருந்தன.

பள்ளிக் கூட நேரத்தில் வாத்தியாளர் அங்கே கண்டேன், இங்கே கண்டேன் என்று யாரும் பிராது பண்ணமுடியாது. தோட்டத்துமக்கள், தோட்டத்தலைவரிலிருந்து மற்ற உத்தியோகத்தர், துரை வரை அனைவரும் ஆனாவின் நேர்மையிடம் சரணடைந்தவர்களே.

வருடாவருடம் எங்கள் இருவருக்கும் புதுப் புத்தகங்களை வாங்க வேண்டும். அது ஒரு அடிசனல் செலவுதான்.

பாடப் புத்தகங்களிலிருந்து, கொப்பிகள் வரை இவ்விரண்டு வாங்கியாக வேண்டும்.

இருவரும் ஒரே வகுப்புக்கு வந்ததன் பின்னர் பாடநூல்கள் ஒவ்வொன்றில் சமாளிக்கக் கூடியாத இருந்தது. ஒரு சில பாடப்புத்தகங்கள் வாங்காமலே நாங்கள் படித்திருக்கின்றோம். திறமைச்சித்தி பெற்றிருக்கின்றோம்.

நாராங்கொலைக்குப் பஸ் ஒடுத்ததோடங்கிய சிறிது காலத்தின் பின் கந்தகெதரைக்கும் ஒரு பஸ் ஒடுத்ததோடங்கியது. அதன் பிறகு பதுளை செல்ல எங்களுக்கு இரண்டு பஸ் இருந்தது.

கல்லூரிப் படிப்பின் கூடுதல் செலவினங்களைச் சமன் செய்ய ஆனா ஒரு புதுவழி தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நிர்ப்பந்தங்கள் மனிதனை புதுப்புது தேடுதல் நோக்கி விரட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது.

ஆனா காலை நான்கு மனிக்கு எழும்புவார்கள். பட்டி சுத்தம் செய்து, பசுக்களை இடுப்புக்குக்கீழ் கழுவி, பால் கறக்கத் தொடங்குவார்கள்.

இந்தப் பால் கறக்கும் படலம் கவனத்திற்குரியது. கழுவி காயவைத்திருக்கும் ஒரு செம்பு. அதேபோல் காயவைத் திருக்கும் ஒரு கைவாளி. கொஞ்சம்போல் வெண்ணைய் கொண்டிருக்கும் ஒரு குப்பி. இவை மூன்றும் பால் வைக்கும் அந்த அட்டாவின் மூலையில் காலை, மாலை இருக்க வேண்டும். அது அது அதனதன் இடத்தில் இல்லா விட்டால் வீட்டில் ரக்களைதான். இந்த மூன்றுடன் இன்னொரு கைவாளியில் கைதாங்கும் குட்டுடன் வெந்நீர்.

இவைகளுடன் ஆனா பட்டிக்குச் செல்வார்கள். பசுவின் மடியின் கீழ் குத்துக்கால் போட்டமாந்து சுடுதனையை கையிலளித் திருப்பில் அறைந்தறைந்து, மிகுற்றித்தேய்த்து, மீண்டும் மீண்டும் சுடு நீரடித்து காம்புகள் நான்கையும் உருவி விட்டு, ஈரக்கை துடைத்து, குப்பியிலிருக்கும் வெண்ணையை விரலில் தொட்டு காம்புகளில் தடவுவார்கள்.

பின் தொடைகளுக்கிடையில் பிதுங்கி நிற்கும் மடி அடி வயிறு வரை பூரித்து நிற்கும். காம்புகள் நான்கும் சிவந்து புடைத்து நிற்கும்.

உணர்ச்சி தாங்காமல் பசு மெதுவாகத் தலை திருப்பி ஆனாவின் தோளை உரசும். தோளில் தலை சாய்த்து மகிழ்வு கூறும். சரி... சரி... என்று அதன் மகிழ்வை ஏற்று இடது கையால்

கழுத்தை தட்டிக்கொடுத்து விட்டு பால் கறக்கத் தொடர்க்குவார்கள்.

கழுவிக்காய்ந்திருக்கும் பால் செம்பை முழங்காலில் இடுக்கி வைத்து, காம்பை அழுத்தி உருவி இழுக்கையில் ஒரு வெண்கல ஓசையுடன் பால் சீறிப்பாயும் செம்புக்குள். வலக்கையும் இடக்கையுமாகச் சீராக மாறி மாறி இயங்க கினிங் கினிங் கென்று கேட்கும் ஒலி, செம்பு நிறைய நிறைய சர் சர்ரென்று ஓலியுடன் நூரைத்து நிற்கும். செம்பு நிறைந்ததும் சற்றே தூரத்தில் வைத்திருக்கும் அந்தப் பால் வாளியில் ஊற்றிவிட்டுக் காலியான செம்பில் மீண்டும் வெண்கல ஒலி கேட்கும்.

இந்த ஒலி தந்த இசை இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கும் ரீங்கரிக்கும் சக்தி கொண்டது.

இதேபோல் மூன்று பக்ககள் பால் தருகின்றன. எப்படியும் பதினைந்து போத்தல் பால் தேறும். கூடுமே தவிரக் குறையாது. மாலையில் சில வேளை குறையலாம். காலைக் கறவையில் குறைய வாய்ப்பே இல்லை.

பதுளை நோக்கி ஒடும் பஸ் ஹாவி எல்லை தபாற்கந்தோர் தாண்டியதும் கொஞ்சநேரம் நிற்கும். தபாற் கந்தோர், அருகே ஒரு சிங்களவரின் தேநீர்க்கடையும் பேக்கரியும் இருந்தன.

ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் பத்துப் போத்தல் பால் தருவதாக ஆனா அந்த பேக்கரி முதலாளியுடன் பேசி முடிவெடுத்திருக்கின்றார்கள்.

மூடிபோட்ட குறுகிய வாயும், அகன்ற வயிறும், நீண்ட கைப்பிழுயும் கொண்ட ஒரு பால் வாளி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தது.

பத்துப் போத்தல் பால் அளந்து ஊற்றி துடைத்து மூட போட்ட பால்வாளி நாங்கள் பாடசாலைக்குக் கிளம்புகையில் தயார் நிலையில் இருக்கும். இந்தப் பால் வாளியுடன் தான் அந்த முன்னூற்றிச் சொச்சம் படியேறவோம். அண்ணனும் நானுமாக மாறி மாறித்தாக்கிக் கொள்வோம். கட்டவளைச்சந்தி வரை ஒட்டமும் நடையுமாகி, பஸ் ஏறி போஸ்ட் ஆயீசிடம் பஸ் நின்றதும் இறங்கி ஒடி பால் வாளியைக் கொடுத்து விட்டு ஒடி வந்து பஸ் ஏறிக் கொள்வோம்.

இன்றைக்கு நான், நாளைக்கு நீ என்று 'டைம்பேள்' போட்டுக் கொள்வோம் நானும் அண்ணனும்.

ஒரு நாளாவது, பால் கொடுக்க நாங்கள் இறங்கி ஒடிய நேரங்களில் எங்களை விட்டு விட்டு இந்தப் பஸ் ஒடிப்போனதே இல்லை. சில நிமிடம் காத்திருந்தும் ஏற்றிக் கொள்ளும் நல்லவர்களாக பஸ் கண்டக்டர்கள் இருந்த நாட்கள் அவை.

மாலையில் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வரும்போதும் அப்படியேதான். தபாலாபீஸ் தரிப்பில் இறங்கி ஒடி தயாராய் இருக்கும் வெற்று வாளியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒடி வந்து ஏறிக்கொள்வோம்.

கல்வி என்னும் பயிருக்குக் கண்ணீர் என்னும் மழை வேண்டும் என்னொரு சொல்லாடல் தமிழில் உண்டு.

வாத்தி மாரிடம் அடிவாங்குவதால் அழுகையில் வரும் கண்ணீர் மட்டும் அல்ல அது.

கல்விக்காகப் படும் கஷ்டங்களும் கண்ணீர் என்னும் குறியீட்டுக்குள் அடக்கம் தான்.

தமிழ்வாணனின் கல்கண்டும் அவருடைய சங்கர்லாலும் மாணவர் மத்தியில் சங்கமமாகி இருந்த பெயர்கள். கொலையும் கொலையைத்துப்பறிந்து கண்டு பிடிப்பதுவுமே சங்கர்லால் கதைகளின் மையம்.

'பால்காரப் பையன்' என்னொரு துப்பறியும் கதை எழுதி அதைக் கல்கண்டு தமிழ்வாணனுக்கு அனுப்பி வைத்த நினைவு என்னில் பக்கமையாக இருக்கிறது.

நான் தான் பால்காரப் பையன். நானே தான் சங்கர்லால் என்பதாக எண்ணி எழுதிய கதை அது. கல்கண்டு அதை எல்லாம் போடாது என்பது அப்போது தெரியவில்லை.

கல்கண்டு ஒரு சின்னப் பத்திரிகை. தமிழ்வாணனின் கேள்வி பதிலும் அவருடைய சங்கர்லால் துப்பறியும் கதைகள் மட்டுமே கொள்ளக்கூடிய ஒரு சின்னச் சுஞ்சிகை.

ஆனாலும் கதை எழுதுகின்ற ஒரு மனம், ஒரு நினைவு பால்வாளியுடன் பஸ் ஏறிய அந்தச் சின்ன வயதிலேயே இருந்திருக்கிறது.

தீ.நா :- இலங்கையின் சட்டங்கள் சிறுபான்மை மக்களுக்கு விளங்கிடும் வகையிலேயே, அதற்காகவே உருவாவதாகவே கூறினீர்கள்! அதுபற்றிக் கூறுவீர்களா! அதை எப்படி உணர்கின்றீர்கள்?

கைப் புண்ணுக்குக் கண்ணாடி தேவை இல்லை என்பது தெரியும்தானே...!

(தொடரும்)

புரவலர் புத்தகப் பூங்கா மாதம் ஒரு நால் வெளியீட்டுத் திட்டம்

முன்பொருபோதும் நூல்வெளியிடாத எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் இத்திட்டத்தின் மூலம் பயன் பெற விரும்பும் எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்பின் இரண்டு பிரதிகளோடு, என்னுரை அணிந்துரை, ஆசிரியர் பற்றிய விபூரம், இரண்டு புகைப் படங்கள், முன்னர் நூல்கள் வெளியிடவில்லை என்ற உறுதி மொழி ஆகியவற்றை இணைத்து கீழ்க்காணும் முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டும். எழுத்தாளர் விரும்பினால் மூவர்ண அட்டைப்பாலையிடத்தையும் சேர்த்து அனுப்பலாம்.

எழுத்தாளருக்கு 300 பிரதிகள் இலவசமாக வழங்கப்படுவதோடு, வெளியீட்டு விழு நடத்தி அதில் கிடைக்கும் பணம் முழுவதும் எழுத்தாளருக்கே வழங்கப்படும். இலங்கை எழுத்தாளர்கள் யாபேரும் இத்திட்டத்தின் மூலம் பயன் பெறலாம். நூல் ஆக்கத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத பிரதிகள் எழுத்தாளருக்குத் திருப்பி அனுப்பப்படும்.

தொடர்பு முகவரி : தேர்வுக்குழு, புரவலர் புத்தகப் பூங்கா, இல 25, அவ்வைல் சாவியா ரோட் கொழும்பு - 14.

தொ. பேசி : 077 4161616, 078 5318503

**டாண்... டாண்... என
இடைவேளைக்கான மணி**
ஒலிக்கத் தொடங்கியதுதான்
தாமதம் முகத்தில் மலர்ச்சியும்
உடம்பில் ஓருவித தென்பும்
எங்கிருந்து வந்ததென்று சொல்ல
முடியாதபடி மாணவர்கள் சறு
சறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கினார்கள். எழுப்பாதே சத்தம்
போடாதே. புத்தகத்தை எடு
என்று சதா கட்டளைகளைப்
பிறப்பித்துக் கொண்டிருக்கும்
ஆசிரியர் களின் பிழியிலிருந்து
சற்று நேரம் விடுதலை பெற்ற
உணர்வோடு எல்லோரும் வகுப்பறையை விட்டு இடிப்பட்டுக்
கொண்டு ஒடினார்கள். சாருமதி மட்டும் அமைதியாக
வகுப்பிலே இருந்தாள். அவனுக்கு எழும்பி நடக்கக்கூட
உடம்பிலே பலம் இல்லாத மாதிரி சோர்வாக இருந்தது. பசி
ஒருபுறம் வயிற்றைக் கிள்ளியது. காலையில் இருந்து வெறும்
தண்ணீர் கூடக் குடிக்கவில்லை. பட்டினியால் வயிற்றுக்குள்
ஏதோ கடா முடா என முட்டி மோதிக் கொள்ளும் சத்தம் கேட்டது.
அடிக்கடி கொட்டாவி வேறு வந்துதொலைத்தது. தொடர்ந்து
நான்கு நாட்களாக சவர்க்காரமே பட்டியாத அவளின் சீருடை
திட்டுத்திட்டாக அழுக்கும், காலியும் படிந்து கிடந்தது. கிழிந்து
சுருண்டு போன நிலையில் மூலையில் கிடந்த காலுறையை
விரித்து உதறிப் போட்டுக் கொண்டு வந்தாலும், அதிலிருந்து
வந்த தூர்நாற்றம் அவனுக்கே சகிக்க முடியாமல்
துன்புறுத்தியது.

“சாருமதி நீ என் வெளியே போகவில்லை? ஒன்றும்
சாப்பிடவில்லை பசி அப்படித்தானே?” வசந்தி ரீச்சர் அவளை
நன்றாக அவதானித்து வைத்திருந்தமையால் அடிக்கடி
விசாரித்துக் கொள்வாள். பக்கத்து வகுப்பறையில் இருந்து
சாருமதியின் வகுப்பாசிரியர் கலா சாப்பாட்டுப் பார்சவுடன்
வந்துகொண்டே வசந்தி சாப்பிடுவோமா? என
சாப்பிடுவதற்குத் தயாரானவள், சாருமதியின் பக்கம்
பார்வையைத்திருப்பி, இவள் என் வெளியே போகவில்லை?
ஒடு... ஒடு... குரலின் கடுமை தொனிக்க விரட்டினாள். கலா
ரீச்சரின் பார்வையில் அவளைப் பார்த்ததனால் ஏற்பட்ட
அருவருப்புத் தெரிந்தது. உடுப்பையும் ஆளையும் பார் சுத்தமே
இல்லை. பக்கத்தில் வந்தாலே மூக்கைப் பொத்த
வேண்டியிருக்கு. “கலா அவளைப் பேசாதே, பாவும் என்ன
செய்வது? அன்றாடங் காய்ச்சியின் மாதிரி வீட்டு நிலை பசி
பட்டினியோடு இதையும் என்ன செய்ய? ” சொல்லிக்கொண்டு
பார்சவைப் பிரித்து ஒரு தோசையையும் சம்பலையும் எடுத்துக்
கொடுத்து இந்தா, சாப்பிட்டுவிட்டு ஒடிப் போ, என்றாள் வசந்தி
ரீச்சர்.

அந்தக் கிராமத்தின் நடுவே மூன்று கட்டிடங்களைக்
கொண்டு அமைந்த பாடசாலையில் ஆரம்ப வகுப்பு முதல்
ஒன்பதாம் வகுப்பு வரை உள்ளது. சுற்றிவர உள்ள வீடுகளில்
இருந்து தான் மாணவர்கள் வருவார்கள். கல்வியறிவு படைத்த
சமூகம் என்றோ வசதிபடைத்தவர்கள் என்றோ
சொல்லமுடியாத சாதாரண கூலித் தொழில் செய்வார்கள்தான்
அங்கு பெரும்பான்மையாக வசித்தார்கள். நகர சபையில் கூலித்

இந்தையும்கூட ரூபான்னைத்தாம்!

ராணை சீதாரன்

தொழில் செய்வார்களும் அங்கிருந்து தான் செல்வார்கள். வேலை கிடைத்துக் கையில் காசும் இருந்தால் குபேர வாழ்க்கை. இல்லாவிட்டால் தெருப்பிச்சைக்காரனிலும் கேவலமான நிலை. நாங்கள் தான் கெட்டலைந்து போய் விட்டோம், எதிர்காலச் சந்ததிகளான பிள்ளைகளையாவது நல்லமாதிரி உருவாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒரு துளியளவு கூடவளர்ந்தவர்களிடம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நான்கு கவருக்குள் நடக்கும் சகல விடயங்களும் குழந்தைகள் தொடக்கம் பெரியவர் வரைக்கும் அத்துப்படி. வகுப்பில் சண்டை வந்தால் ஓவ்வொருவரும் தகப்பனை விட தாயைத்தான் இழுப்பார்கள். இரவு அப்பா ஒன்று பகல் அப்பா ஒன்றாகக் கலாசாரச் சீரழிவுகள் தாராளமாக நடக்கும். அடி பிடி என்று வந்தால் செந்தமிழ் பேசுவது போல துணை வார்த்தைகள் சரளமாக ஒலிக்கும். பாடசாலை நேரம் தவிர்ந்த விடுமுறைக் காலங்களில் பின்னேர நேரங்களில் வகுப்பறைகளைக் கூட தமது வசதிக்கேற்றபடி மாற்றிக்கொள்வதற்கான தடயங்கள் அங்கே கிடக்கும். பாடசாலைக்கு வந்தால், சினிமாக் கதை கேட்பது போல தினம் ஒரு புதினம் வித வித வழக்கு தீர்த்து வைப்பதிலேயே அதிபருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் பொழுது சரியாகிப் போகும்.

அறிவை வளர்த்து அரசு உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையில், பாடசாலைக்குப் பிள்ளைகளை அனுப்பும் பெற்றோர்களைவிட தமக்குத் தொல்லை தராமல் இருப்பதற்காக பிள்ளைகளை விரட்டுபவர்களே அதிகம். பிள்ளைகளின் ஆரோக்கியம், சுத்தம் படிப்பு ஒழுக்கம் என்பவற்றில் அவர்களின் கவனம் பூச்சியம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் மாத்திரம் வெளியில் போகும் போது மகாராணியைப் போலவும், அரசு குமாரர்களைப் போலவும் நினைத்துக் கொண்டு அவ்வளவு ஆடம்பாராகச் செல்வார்கள். இவர்களா இந்தப் பிள்ளைகளின் பெற்றோர்கள் என மூக்கில் விரைவை வைத்து ஆச்சரியப்பட்ட ஆசிரியர்களும் உள்ளனர். “கதா உள்ள அம்மா என்ன மாதிரி வெளியில் போகிறா. உன்னைக் கவனிப்பதில்லையா? கசங்கிப் போன “யூனிபோம்”, காலில் “பாத்துறூம்” செருப்பு தலைக்கு எண்ணேயும் வைத்து எத்தனை நாளோ தெரியாது. விடிய எழும்பிப் பல்லு தேய்த்து முகம் கழுவவியா? அதுவும் இல்லை வாயைத் திறந்தால் சகிக்க முடியாமல் இருக்கு. வீட்டு வேலைகள் ஒன்றும் செய்வதில்லை. முதல்நாள் வீசிய புத்தகப் பையை மறுநாள் கவனமாகத் தேடி எடுத்துக் கொண்டு வரமட்டும் தெரியும். சாம்பார்க் கலவை

மாதிரி இரண்டு கொப்பிகளில் எல்லாப் பாடங்களும் கலந்து எழுதிக் கிடக்கும். வீட்டில் இதையெல்லாம் கவனிக்க யார் இருக்கிறார்கள்? எங்களின் பிராண்னை எடுப்பதற்கென்றே பிறந்து வளந்திருக்கிறியள். கறுமம்... கறுமம்... இது நாங்கள் முற்பிறப்பில் செய்த பாவம்.” வசந்தி ரீச்சர் சற்றுக்குமையாக ஏசிய வார்த்தைகள் அந்தப் பக்கத்தால் போய்க்கொண்டிருந்தாயின் காதில் விழுந்திருக்க வேண்டும்.

“நாங்கள் எப்பிடிப் போனால் இவர்களுக்கென்ன? பெற்றோர்களைப் பார்க்கவா பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கவா இவர்கள் வருகிறார்கள். தாங்கள் மினுக்கிக் குலுக்கி வரலாம், எங்களுக்கோ காவல்? ஒழுங்காகப் படிப்பிக்கத் தெரியாது. கூடிக் கூடி கதையும், சிரிப்பும், கும்மாளமும் தானே நடக்குது இதைக் கேட்க ஆட்களில்லை, எங்களைத் திருத்தப் போகினாமோ, எனக்கு சும்மா பத்திக்கொண்டு வருகுது. கேட்பன் கேள்வி. வாயைப் பொத்திக் கொண்டு போவினம்” வேலிக்கு மேலால் தலையை நிபிர்த்தி சுதாவின் தாய் சத்தமிட்டு ஏசிய வார்த்தைகள் ஆசிரியர்களின் காதில் விழுந்தாலும் “இதுகளோட கதைத்து மரியாதை கெடாமல் பேசாமல் காது கேட்கவில்லையென இருப்பது நல்லது” என மௌனமானார்கள்.

அன்று சாருமதி புத்தகம் கொண்டுவரவில்லை. கலா ரீச்சருக்குப் பொல்லாத கோபம் வந்துவிட்டது. “வீட்டு வேலைகள் செய்யிறதும் இல்லை, கொப்பிகள் காட்டுறதும் இல்லை, என் பள்ளிக்கு வருகிறாய்? எங்கேயாவது கூலிக்குப்

போனாலும் நாலு காசு உழைக்கலாம். போடி போய் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு வா” முதுகில் பிரம்பு பதம் பார்க்க நோவுடன் வீட்டுக்கு ஓடினாள்.

அறைக்கதவு பூட்டியிருந்தது. அம்மா...! அம்மா...! குரல் கொடுத்துப் பார்த்தாள். எதுவித பதிலும் இல்லை. அறைக்குள்ளேயிருந்து மெல்லிய பேச்சுக் குரல் கேட்டது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் அவளது தகப்பன் நல்ல வெறியோடு ஒருவனைக் கூட்டுக்கொண்டு வந்தான். அன்று முழுவதும் அவளது ‘பொக்கட்டிலிருந்து தாள்கள் வெளிவந்தமையினால், தடல்புலான சமையலில் இவர்களின் வயிறுகள் நிறைந்தன. எங்கோ தூராப் பயணம் போவதாகப் புறப்பட்டுப் போன சாருமதியின் அப்பா இன்னமும் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்திருக்கவில்லை. அந்தப் புதியவரை ‘மாமா’ என்று முறை சொல்லித் தாய் அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருந்தாள். கதவருகில் சென்று காதுகொடுத்துக் கேட்டாள். அந்த ‘மாமா’வின் குரல்தான். உள்ளே அம்மாவும் இருக்கிறாள். கதவுத் துவாரத்தில் கண்ணை வைத்துப் பார்த்தபடி, “அம்மா! அம்மா! கதவைத் திறவங்கோ! ரீச்சர் புதுக்கம் எடுத்து வரட்டாம்” என்ற சாருமதியின் குரலைக் கேட்ட தாய் சிறிது நேரம் எதுவித சத்தமுயின்றி மெளனமாக இருந்துவிட்டு, பத்திரகாளியாய் அவள் முன்னே கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தாள். வந்த வேகத்தில் அவளது தலைமயிரைக் கொத்தாகப் பிடித்தபடி “உன்னைப் படிக்க அனுப்பினால் படித்துவிட்டு வருவதுதானே. இப்ப எனடி வந்து உயிரை வாங்குகிறாய்? பள்ளிக்கூடம் போனால் இடையில் வீட்டுக்கு வரக்கூடாது என்று எத்தினை முறை சொன்னனான்” சாருமதியின் முதுகில் ஓங்கி ஓங்கி அடித்தாள். பிரம்பால் அடிவாங்கிய இடத்தில் மேலும் அடிவிழுந்து வலியை அதிகரித்திருக்க வேண்டும். “அம்மா நான் இல்ல. ரீச்சர் தான் போகச் சொன்னவ”. “ஆரடி அந்த ரீச்சர்?” “எங்கட வகுப்புச் ரீச்சர். கலா ரீச்சர்” “கலா ரீச்சரோ என்ன பலா ரீச்சரோ. வா அவளிட்ட நாலு கேள்வி கேக்க வேணும்.” தாய் முன்னாலே போவதற்கிடையில் அறைக்குள்ளே புகுந்து புத்தகத்தினை எடுத்துக்கொண்டு பாடசாலைக்கு ஓடினாள் சாருமதி.

“ரீச்சர் என்ன பள்ளிக்கூடமே நடத்திறியன்? ஒரு கட்டுப்பாடும் இங்கு இல்லயே? விரும்பின நேரம் பிள்ளையள் வீட்ட போய் வரலாமே?” சேலைத் தலைப்பினை முன்னால் இழுத்துச் செருகியபடியே சாருமதியின் தாய் ஆவேசமாகக் கத்தினாள். “என்ன பிரச்சினை?” கேட்டுக்கொண்டே அதிபர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். கலா ரீச்சருக்கு தலை தப்பியது மாதிரியான நிம்மதி. “இவள் வீட்டு வேலைகள் சொன்னால் செய்துகொண்டு வாற்றில்லை. புத்தகம் கொப்பி கொண்டு வாற்றில்லை. இப்பவும் கொண்டுவரவில்லை. அதுதான்

புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வா எண்டு வீட்டுக்கு அனுப்பின்னான். புத்தகப் பையை வாங்கிப் பாருங்கோ. ஒரு கொப்பியோட வந்திருக்கிறாள். பென் சிலும் இல்ல. பேணையுமில்ல. இலவசமாகக் கொடுக்கிற புத்தகங்களும் இல்ல. இப்படியெண்டால் நாங்கள் எப்படிப் படிப்பிக்கிறது?" "சரி நீங்கள் வகுப்புக்கு போங்கோ கலா ரீச்சர். நான் இவையை விசாரிக்கிறான்." சாருமதியின் தாயின் பக்கம் திரும்பி "அம்மா கட்டுப்பாடு பற்றி பேசிக்கொண்டு வந்திட்டுயன் இப்ப ரீச்சர் சொன்னது கேட்டது தானே? உங்கட பிள்ளையளை பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பும்போது ஒழுங்காக அனுப்புங்கோ. வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிடும்போது அவர்கள் படிப்பதற்குக் தேவையானவற்றைக் கொண்டுவருகின்மோ என்று பார்த்து அனுப்புங்கோ. பெற்றோர் ஆசிரியர்களைச் சந்திக்க நேரங்கள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. பெற்றோர் தேவையில்லாமல் நினைத்த நினைத்த நேரங்களில் பாடசாலைக்கு வந்து குள்ப்பம் விளைவிக்க வேண்டாம். அப்படிச் செய்தால் பிள்ளையின் 'சேட்டிபிக்கற்' ரை தந்து அனுப்பிப் போடுவோம். வேறு எங்காவது கொண்டுபோய்க் கேருங்கோ. தொல்லைகள் வேண்டாம். அவர்களுக்கு படிப்பினையும் நல்ல பழக்கவழக்கங்களையும் நாங்கள் கற்றுத் தர எவ்வளவோ பாடுபடுகிறோம். நீங்கள் கொழுப்புக் கதை கதைக்கிறியன்" நறுக்குத் தெரித்தாற்போல அதிபர் கூறிய வார்த்தைகளில் பெட்டுப் பாம்பாக அடங்கிய சாருமதியின் தாய் எதுவுட் பேசாமல் திரும்பிச் சென்றாள். "அடே! எங்கட சாருமதியினர் பகல் அப்பா வந்திருக்கிறார். அதுதான் அவவுக்கு ஆத்திரம் பொத்துக்கிட்டு வந்திட்டுது" யாரோ ஒரு மாணவன் வகுப்பறைக்குளிருந்து சத்தமாகச் சொன்னது அவனுக்குக் கேட்டிருக்க வேண்டும். "ஆரோ குறுக்கால போகினம். பிஞ்சில பழுத்ததுகள் வெம்பி விழுப் போகுதுகள்" சாருமதியின் தாய் வாய்க்குள் முன்முனுத்தபடி சென்றாள்.

சாருமதி பசி பொறுக்க மாட்டாள். கடவுள் கனவில் தோன்றி 'இந்த உலகத்தில் என்ன வேண்டும்?' என்று கேட்டாலும், 'சாப்பாடு' என்று சொல்லும் அளவுக்கு அவனுக்குச் சாப்பாட்டில் அஸாதிப் பிரியம். அதனால், கால் கிலோ மா, கால் கிலோ சீனி, கால் இறாத்தல் பாண் என்று யார் வாங்கிவரச் சொன்னாலும் தட்டாமல் 'பெட்டிக்' கடைக்குப் போய் வாங்கிவந்து கொடுப்பாள். ஆனால் வரும்போது இடையில் அவற்றிலும் சிறிது கிள்ளி வாய்க்குள் போட்டுவிடுவாள். அவளது வீட்டில் கிழமைக்கு மூன்று அல்லது நான்கு நாட்கள் தான் அடுப்பு எரியும். அதுவும் யாராவது புண்ணியவாளினின் கருணையினால் மூக்கு முட்டச் சாப்பிடலாம். மிகுதி நாட்களில் கழுவிக் காயவைத்த பாத்திரங்களில் தூசி படிந்து கிடக்கும். அடுப்புக்கூட நெருப்புப் பற்றிய அடையாளமே இல்லாமல் சாம்பல் பூத்துக் கிடக்கும். அப்படியான நாட்களில் சாருமதி பசி பொறுக்க முடியாமல் சமையலறைக்குள் அடிக்கடி போய்வருவாள். அங்கு சாப்பிடுவதற்கு ஒன்றும் இல்லாவிட்டாலும் கூட. அப்படிப் போய்வருவதன் மூலமாக பசியை மறக்கப் பாடுபடுவாள்.

இரண்டு நாட்களாக அப்பா எங்குமே போகவில்லை. ஒரு மூலையில் சுருண்டு படுத்துக் கிடந்தார். மாமா என்று யாருமே வரவில்லை. பாடசாலையிலிருந்து வந்த சாருமதிக்கு பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. பசி பொறுக்க முடியாமல் வாளிக்குள் இருந்த தண்ணீரை அள்ளி வயிறு நிரம்பும் மட்டும் குடித்தாள்.

அப்போதும் பாழாய்ப்போன பசி அடங்குவதாயில்லை. அவனுக்குத் திலெரன் மூலைவீட்டுக் கந்தையாக் கிழவனின் நூபகம் வந்தது. பெரிய வளவு, தனி வீடு. கிழவனின் மகள் இரண்டு மாதத்துக்கு முன்புதான் கலியாணம் கட்டிக்கொண்டு மாப்பிள்ளை வீட்டோடு போய்விட்டாள். கிழவன் மட்டும்தான் அந்த வீட்டில் தனியாக வசிக்கிறான். மாங்காய் தேங்காய் என்று வளவால் நல்ல வருமானம். ஒரு நாள் சாருமதி அங்கு மாங்காய் பிடிந்கப் போன போது, "பிள்ளை மாஞ்சருகு எல்லாம் கொட்டுது வந்து கூட்டித்தாவன். காசம் சாப்பாடும் தரலாம்" என்று சொன்னது மட்டுமல்லாது, ஐந்து ரூபாக் குத்தியொன்றினையும் அவளது கையில் வைத்து, "எத்தனையாம் வகுப்பில் படிக்கிறாய்?" எனக் கேட்டு, அசுடு வழியச் சிரித்தபடி அவளை அருகே அணைத்து வருஷய செயல் அவனுக்குப் பிடிக்காமல், அதன் பிள்ளை அங்கு போவதனையும் தவிர்த்துக் கொண்டதும் நினைவுக்கு வந்தது.

இன்று பசி அவளைப் பிடித்துத் தள்ளியது, கால்கள் அவளையும் அறியாமலே கிழவனின் வீட்டை நோக்கி நடந்தன. கிழவன் வீட்டு முற்றத்து மாபர நிழலில், சாக்குக் கடிலில் நல்ல குற்றடை விட்டு நித்திரையாகக் கிடந்தாள். பக்கத்திலிருந்த சிறிய கதிரையில் தண்ணீர்ப் போத்தலொன்றும், பக்கத்து 'ரீ'க்கடைக்கார மருதன் கொண்டுவந்து வைத்த சாப்பாடும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. சாருமதியின் கண்களுக்கு அந்த சாப்பாட்டைத் தவிர வேறு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. நல்ல நேரத்தில் தான் வந்திருக்கிறேன் என நினைத்தபடி, முற்றத்தில் கிடந்த விளக்குமாற்றினை எடுத்துச் சருகுகளைக் கூட்டினாள். சத்தும் கேட்டு விழித்த கிழவன் "யாரது" என்று கேட்டுக்கொண்டே தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான். "நீயா! என் பிள்ளை இண்ணைக்குப் பள்ளிக்கூடம் போகேல்லையே?" கிழவன் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே சோம்பல் முறித்தபடி எழுந்தான். சாருமதி சாப்பாட்டினை இடையிடையே கவனித்தபடி மகிழ்ச்சியோடு ஓடியோடு வேலைகளைச் செய்தாள். குப்பைகளைக் கூட்டி எரிந்தாள். வாளிக்குள் தண்ணீர் அள்ளி நிரப்பி வைத்தாள். "நீ நல்லா வேலை செய்வாய் போலகிடக்கு. இனிக் காணும், வா வந்து சாப்பிடு" என்றான் கந்தையாக் கிழவன். தனது சாப்பாடு முழுவதையும் அவனுக்கே கொடுத்துவிட்டு, அவசரம் அவசரமாக அவள் சாப்பிடுவதனை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். "நல்லாய் சாப்பிடுவியோ! சாப்பிடு சாப்பிடு" கிழவன் அதே அசுட்டுச் சிரிப்புடன் அறைக்குள்ளே போனாள். வயிற்றில் இடமேயில்லாமல் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டு முடிந்த சாருமதியை கிழவன் அறைக்குள்ளேயிருந்து அழைத்தான். இப்பொழுது அவனுக்கு எதுவித கவலையும் இருக்கவில்லை. தான் விரும்பியதை அடைந்துவிட்ட திருப்தியில் சந்தோசத்துடன் சினிமாப்பாடல் ஒன்றினை முன்முனுத்துக்கொண்டு உள்ளே போனாள். கிழவன் சொன்னபடியெல்லாம் செய்தாள். அவளது செயல்களில் பற்றற ஞானியினது செயல்களைப்போல எதுவித விருப்பு வெறுப்புகளையும் வெளிப்படுத்தாத கடமை உணர்வ மட்டும் மேலோங்கியிருந்தது. இனிமேல் தான் பசிக்காக எங்கும் அலையவேண்டிய தேவை இல்லை என்ற நிம்மதியோடு அவள் வெளியே வந்தபோது கையில் கந்தையாக்கிழவன் கொடுத்த பத்து ரூபா நேரட்டு கசங்கிய நிலையில் அவளைப் பார்த்து இனி உனக்கென்ன குறை என்று நம்பிக்கையூட்டுவதனைப்போல இருந்தது.

தாஜிடெஸ்தாக்ஷிருஷா

தல மணப் பழுவின்

அந்தனி ஜிவா

மலையகத்தில் எனது ஈடுபாடு அதிகமாக வீதி நாடக முயற்சிகளில் தொழிற்பட்டது. வீதி நாடக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டாலும் மேடைநாடக முயற்சிகளை ஊக்குவிக்கும் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டேன். அதே நேரத்தில் மலையகத்தின் மறைந்து வரும் பாரம்பரிய கலைகளை ஊக்குவிக்கும் வாய்ப்பு என்னைத்தேடி வந்தது.

மாண்புமிகு அமைச்சர் வச்சமன் ஐயகொடி கலாசார அமைச்சராக இருந்த பொழுது நகரம், கிராமம், பெருந்தோட்டத்துறை, மீனவர் சமூகத்தின் கலைகளை ஊக்குவிக்குமுகமாக ஒரு குழு அமைத்தார். பெருந்தோட்டத் துறையில் உழைக்கும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் மறைந்து வரும் கலைகளை ஊக்குவிக்கும் நடவடிக்கை குழுவில் என்னையும் ஒருவாராக இணைத்துக் கொண்டார்.

மலையகத்தில் பெருந்தோட்டத்துறையில் உழைப்பாளர் களான மலையக மக்கள் உழைப்பதற்காக புலம் பெயர்ந்து இங்கு வந்த பொழுது, விலை மதிக்க முடியாத கலைகளை இங்கு கொண்டு வந்தனர். மலையகத் தோட்டங்களில் குடியேறியவர்கள் தென்னிந்திய கிராமங்களிலிருந்து கூட்டம் கூட்டமாக வந்ததைப் போலவே ஒரு தோட்டத்தில் அல்லது ஒரு சில தோட்டங்களில் ஒன்றே பகுதியைச் சேர்ந்த தமிழக கிராமம் ஒன்றின் மக்கள் இங்கு இணைந்து வாழத் தொடங்கியபை யினால் தமது பூர்வீக கிராமிய பண்புகளும், பழக்க வழக்கங்களும், மரபுகளும், சமய சடங்குகள் என்பனவற்றை தாம் குடியேறிய இடங்களில் பேணிப் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்துள்ளனர்.

தென்னிந்திய கிராமங்களில் பாடியபாட்டுக்கள், கொண்டாடிய விழாக்கள், கலை மரபுகள், சமயச் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் என்பனவற்றை தாம் குடியேறிய இடங்களில் பேணிப் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்துள்ளனர்.

மலையக மக்களின் பாரம்பரிய கலைகளில் ஒன்றுதான் தப்பு தப்புக்கருவியை பழினைட்டு வைகையாக அடிக்கலாம். காலைத்தப்பு, பிரட்டுத்தப்பு திருமணைத்தப்பு, சடங்குத்தப்பு, சாவத்தப்பு, காமன் பண்டிகைத்தப்பு, திருவிழாத்தப்பு, கரகத்தப்பு இப்படிப்பலவிதமான தப்புகளை ஒலியின் ஸுலம் வேறுப்படுத்தி உணரவாம்.

இது போன்று காவடி ஆட்டம், கரகாட்டம், திருவிழா உற்சவங்களுக்கு தப்பு கருவியை பயணபடுத்துவார்கள். மற்றும் காமன் கூத்து, அருச்சனன் தபச, பொன்னர் சங்கர் கதை ஆகியவற்றிற்கு தப்பு கருவியையப்படுத்துவார்கள். இன்னொரு முக்கிய இசைக்கருவி உடுக்கு, காவடி ஆட்டம், கரகாட்டம், போட்டம் போன்றவற்றிற்கு உடுக்கே நாயகனாக திகழும்.

மலையக மக்களிடையே காமன் கூத்து, பொன்னர் சங்கர் கதை, அருச்சனன் தபச போன்றவை மிக முக்கியமான கூத்துக்களாகும் வக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் நாட்டுக் கூத்து போன்றே கலையுருவும் கொண்டது காமன் கூத்து. இதனை நாட்டுக் கூத்து மரபுடன் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

காமன் கூத்தை தொடர்ந்து மலையகத்தில் ஆட்டப்பட்டு வரும் கூத்து அருச்சனன் தபச, இக்கூத்து இன்று பெரும் அளவில் வழக்கொழிந்து விட்டது. இராமாயாணம், மகாபாரதம் ஆகிய இதிகாசங்களை மலையக மக்கள் வெறும் கதைகளாக மட்டும்

எண்ணிப்படிப்பதில்லை. பக்தியுணர்வுடன் பலபார்கள். மலையக மக்களின் வாழ்வோடு இணைந்து விட்ட மகாபாரதக் கதையில் வரும் அருச்சனனின் பாத்திரம் மறக்க முடியாத பாத்திரமாகும். இத்தகைய முக்கியத்துவம் பெற்ற அருச்சனனின் பெருமைகளை விளக்கும் வண்ணமே அருச்சனன் தபச என்ற கூத்து ஆட்படுகிறது.

மலையகத்தில் கூத்து வடிவில் ஆட்டப்படும் இன்னொரு நிகழ்ச்சி பொன்னர் - சங்கர் கூத்தாகும் இது நிகழ்வடிவில் உள்ள கூத்தாகும். இந்த கூத்து தனித்துவமும், கவிச் சவையும் காவியத்தன்மையும் கொண்டது.

மற்றும் பாரம்பரிய கலைகளில் கரகாட்டம் மிக முக்கியமானது இக்காரக்கலை கண்ணகி அம்மன் வழிபாட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது. தமிழகத்தில் கிராம தேவதை கோவில்களிலும், விழாக்களிலும் ஆட்டப்படும் இவ்வாட்டத்தை மலையக மக்கள் மறந்துவிடாமல் தோட்டத்து ஆலய உற்சவங்களிலும், விழாக்களிலும் ஆட வருகின்றனர். மற்றும் ஓயிலாட்டம், சிலம்பாட்டம், தேவராட்டம் போன்ற நிகழ்கலை ஆட்டங்களும் இவர்களின் பாரம்பரிய கலைகளாகும். நிகழ்த்து கலைகளில் ஒன்றுவேலியாட்டம். ஆண்கள் மட்டுமே பங்குகொள்ளும் இந்த ஆட்டக்கலைக்கு ஓயில் கும்பி என்ற பெயருண்டு.

மலையகத்தில் வில்லுப்பாட்டு நிகழ்ச்சிக்கு முக்கிய இடமுண்டு. கடந்த சாலங்களில் இந்தியத் தொழிலாளர்களை இங்கு எயாற்றி கூட்டி வந்தமை, வெள்ளைக்காரத் துரைமார்களின் கொடுமைகள் கொட்டும் பனி, அட்டைக்கடி இவற்றையெல்லாம் விபரிக்கும் வண்ணம் வில்லிசைத்து பாடுவார்கள். இசை, பாடல் ஆகியவற்றுடன் கதை சொல்லும் இந்த நிகழ்ச்சிக்கு மலையக மக்களிடையே பெரும் வரவேற்றுண்டு.

இத்தகைய பாரம்பரியக் கலைகளை மாத்திரமன்றி மேடைநாடக முயற்சிகளையும் ஊக்குவிக்க கலாசார அமைச்சின் சீழீ இயங்கிய மலையக கலாசார மேம்பாட்டுக்கும் தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. இந்த மேம்பாட்டுக் குழுவில் நானே முக்கிய பங்கு வகித்தேன்.

மலையகப் பாரம்பரிய கலைகளை ஊக்குவிக்குமுகமாக மலையகம் எங்கும் சென்று மறைந்து வருகிற கலைகளை பார்த்து, சிறப்பானவற்றை தேர்வு செய்து, தலைநகரில் கொண்டு வந்து அரங்கேற்றுவதுடன் - அவர்களுக்கு விருதுகளும் பணப்பாரிசில்களும் வழங்கப்பட்டது. இது மாத்திரமல்ல பாடசாலை மட்டத்தில் நாடகங்களை வரப்பதற்காக மலையக பாடசாலைகளின் நாடகத்துறையில் ஆர்வமுள்ள ஆசிரியர்களை அழைத்து அவர்களுக்கு ஐந்து நாட்கள் மீகொடவில் உள்ள அழகியல் கல்லூரிகளில் நாடகப் பயிற்சி பட்டறை நடத்தப்பட்டது. அந்தப் பயிற்சி பட்டறையில் நான் நெறிப்படுத்திய மானுடம் வென்றுதம்யா என்ற நாடகமும், மங்கள சேனநாயக்கா என்ற சிங்கள கலைஞரின் நாடகமும் காண்பிக்கப்பட்டன.

மற்றும் மலையக நாடக கலைகளையும், பாரம்பரிய கலைகளையும் முன்னேற்றத்துவற்காக பல பயிற்சிப்பட்றறைகளை நடத்துகிறோம். - இன்னும் வரும்

மனிதம் மரணத்து கோலம்

- அல்வாட்டர், சி. சிவநூசன்

என்னடா அநியாயக் கொடுமை - இதை கேட்டதும் வெழுத்தது நெஞ்சம் இன்னும் தொடருமோ இதுபோல் - இந்த இழியட்ட நீசிரின் குருரம்

மிஞ்சக் குழந்தையை கடத்தி - பணப் பிரூங்கள் பேசிடும் வந்மம் நஞ்சு மனத்தவர் செய்கை - வெறி நாயிலும் கேவலம் அன்றோ

உழைத்து தின்னாத உலுத்தர் - உறூரா் பணத்திலா வாழ்ந்திட எண்ணம் கொழுத்துத் திரிந்திட அவர்க்கு - குழந்தை உயிரா கிடைத்தது உணவாய்

ஒன்றும் அறியாத சிறுசு - உமக்கு என்னதான் செய்தது துரோகம் தொண்டைதனை தீருகிடும் போது - சிறுவியிறி ஏக்கத்தை பாராத பேய்கள்

கெஞ்சிக் கதறி அழுது - அண்ணா கொல்லாதீர் என்ற வேளை வஞ்சக வீணாரின் நெஞ்சில் - ஈரம் இல்லாது போனதே ஜயோ

அம்மாவை அழைத்தாளோ மிஞ்சு - ஈனார் கழுத்தினை நெரித்திடும் கணத்தில் நம்மால் முடியாதே தப்ப - என்று நலங்கித் துடித்தாளோ தங்கை

சின்னக் கனவுகள் எத்தனை - சிறுசு கண்டு மகிழ்ந்தாளோ கண்ணில் வண்ணத்தின் எண்ணங்கள் கலைத்து - வீணார் கொஞ்று ஏறிந்தனர் கிணற்றில்

மனிதம் மரணித்த கோலம் - நித்தம் காணுதே பலவிதம் உலகம் புனிதப் பிறப்பிதன் பெருமை - புரியாப் புல்லரால் கண்டதே சிறுமை

கண்டவன் நிண்டவன் கையில் - கொலை ஆயுதம் கிடைத்ததே மண்ணில் என்றது இல்லாது போகும் - அந்நாளோ வாழ்வினில் வீசும் வசந்தம்.

தான் வளர்த்த மாடு
இறந்துபோன போது
அழுதே விட்டாராம் அப்பா.

இரவில் தொழிற் சாலையிலும்
பகலில் மாட்டுக்கு புல் அறுக்கவும்
அவர் தன்னை அர்ப்பணித்தார்.

ஜந்து பிள்ளைகளுக்காக
தன்னையும், தன் வலிமையனைத்தையும்
அர்ப்பணித்தார்.
நாங்கள் ஜவநும் கிண்று
ஜந்து கண்டங்களில் வாழ்கிறோம்

அப்பா அதே தோட்டத்தில்
அம்மாவோடு மாடுவளர்த்தார்.
முதுமை முதிர்ந்த காலத்திலும்
மாடு அவர்களுக்கு
பாலுட்டியது; சோறிட்டது.
அந்த மாடு அவர்களுக்குத் தனது
அழுள்வரை ஆதாரமாயிருந்தது

ஒருவார சுகவீனத்தின் பின்
படுத்தபடுக்கையில் கண்ணீர் விட்டபாடு
செத்துப்போனதாம் அந்தமாடு.

தான் வளர்த்த மாடு
இறந்துபோனபோது
அழுதே விட்டாராம் அப்பா!

பெற்று வளர்த்த மாடுகள்
பிரிந்து போன போது கூட
அழாத அவர்
தான் பிடித்து வளர்த்த மாடு
இறந்து போன போது
அழுதே விட்டாராம்.

சனிக்கிழமை பிறந்தவர்கள்

முன்னீடு :

திங்கஸார் சாயதெள ஹென்ஸதா நகருக்கு விஜயம் செய்தபோது, ஒக்போ சாயதெள என்ற பெளத்த பிக்குவின் தீவிர ரசிகராகிய முதியவர் ஒருவர் அவரைக் காண வந்தார். “தேவீர் முந்தாநாள் இரவு சமயப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டேன்.

ஒக்போ சாயதெள அவர்களின் பேரூரைகள் போலவே அது உயர்தரம் வாய்ந்ததாக அமைந்தது கண்டு வியப்படைந்தேன். இன்று காலை தான் எனக்குத் தெரியவந்தது, தாங்களும் ஒக்போ சாயதெளவும் ஞாயிற்றுக்கிழமை பிறந்தவர்கள் என்று! ஞாயிற்றிக்கிழமை பிறந்தவர்கள் பெரிய ஆசாரியர்களாக விளங்குவது வெளிப்படை” என்றார் முதியவர். இந்தப் புகழுரையால் அதிருப்தியடைந்த திங்கஸார் புன்முறவோடு சொன்னார்: “இல்லறத்தோய், ஞாயிற்றுக்கிழமை பிறகாது சனிக்கிழமை பிறந்த ஒரு தலைமைக் குருவின் கதையை நான் சொல்லுகிறேன்; கேளும்!”

கதை :

ஆவா என்ற பொன்னகரில் புகழ்வாய்ந்த ஒரு தலைமைக் குரு வாழ்ந்தார். சமய போதகராக மட்டுமென்றி நல்லாசிரியராகவும் அவர் திகழ்ந்தார். அரசர் உட்பட, நாட்டின் உயர் அதிகாரிகள் எல்லோரும் அவர் பிரசங்கத்தைக் கேட்கக் குழுமவர். அந்நகரிலுள்ள சமய குருமார் அனைவரும் அவருடைய மாணவர்கள். பாண்டித்தியமும் பக்தியும் உடையவராய் இருந்தாலும், அவரிடம் இரு குறைகள் இருந்தன. அவர் முன்கோபி, அடுத்தது தாம் சனிக்கிழமை பிறந்தவர் என்பதில் மிக்க பெருமை.

ஒருநாள் மகாராணி மிகப்பெரிய தானம் வழங்க ஏற்பாடு செய்தார். அந்நிகழ்ச்சிக்குச் சிறப்பு விருந்தினராக இத்தலைமைக் குருவை அழைத்தார். குருமார்கள் உணவருந்திய பின், தலைமைக் குரு பிரசங்கம் செய்த பின் மகாராஜா, மகாராணி, மந்திரிகள், உயர்நீதி மன்ற நீதிபதிகள் - எல்லோரும் காத்திருந்தனர். குருமார்களை அனுபவுவதற்குப் பல்லக்குகள் வரவேண்டும். அவ்வேளை தலைமைக் குரு மகாராணியிடம் சொன்னார்:

“மாட்சிமை பொருந்திய நீங்கள் இத்தான்த்தை அளிப்பதற்குக்கு காரணம் நீங்கள் மகாராணியாய் இருப்பது. நீங்கள் மகாராணியாய் இருக்கக் காரணம் நீங்கள் சனிக்கிழமை பிறந்தது. தங்கள் துணைவர் - மகாராஜா - கூட சனிக்கிழமை பிறந்தவர் தான்” இவ்வரையாடவிற் கலந்து கொண்ட சில மந்திரிமாரும் தாங்களும் சனிக்கிழமை பிறந்ததாகக் கூறினர். பல நீதிபதிகளும் சனிக்கிழமை பிறந்ததாகக் கெட்டிவந்தது. தலைமைக் குருவுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி சொன்னார்: “சனிக்கிழமை பிறந்த நாங்கள் பல துறைகளில் சாதனை புரிபவர்கள். நீங்கள் மகாராணியாய், மகாராஜாவாய், மந்திரிகளாய், நீதிபதிகளாய் உயர்ந்துள்ளீர்கள். நான் தலைமைக் குருவாய் விளங்குகிறேன்”

குருமார்கள் சாப்பிட்டு எஞ்சியதை ஏற்க முற்றத்தில் காத்திருந்த பிச்சைக்காரர் கூட்டத்தில் சனிக்கிழமை பிறந்த ஒருவன் இருந்தான். குருநாதர் பேசுவதை ஆவலாய்க் கேட்டான். பல்லக்குகள் வந்து சேர்ந்தன. தலைமைக் குரு ஒரு பல்லக்குள் ஏற்பபோனார். பிச்சைக்காரர் அவர்குகே வந்து சொன்னான்: “குருநாதரே, நானும் சனிக்கிழமை பிறந்தவன்தான்!” முகம் கடு கடுக்க, குரு சொன்னார்: “நாங்கள் உன்னத சனிக்கிழமைகளில் பிறந்தவர்கள். நீ பிச்சைக்காரர் சனிக்கிழமையில், அலைச்சல் சனியில், உருப்படாத சனியில் பிறந்தவன்!”

விளம் மரத்தின் உச்சியில் இருக்கையில்

முன்னீடு :

ஓரு நாள் காலை கற்றிந்த துறவிகளுக்கு உணவளித்து உபசரித்துபின், மின்தோன் மன்னன் தன் மனக்குறையைச் சொன்னான்: “கவாமிகளே, நான் உங்களுக்காக அழகிய குருமடங்கள் கட்டித் தருகிறேன். கிரமமாக, தானமளிக்கிறேன் பிரதியுபகாரமாக, நீங்கள் எனக்குப் பக்திநெறியைக் காட்டுகிறீர்களில்லை. உங்களில் யாராவது ஆருகத நிலையை அடையும் அளவுக்குப் பக்குவும் அடையவில்லையே. இதுதான் என் கவலை.” மற்றெல்லாத் துறவிகளும் மௌனமாய் இருந்தனர். அரசனுடைய விமர்சனத்தை மறுத்துரைக்காதிருக்க அவரால் முடியவில்லை. “மாட்சிமை பொருந்திய மன்னவா, நாங்கள் பினம் மரத்தின் உச்சியில் இருக்கிறோம். நீங்கள் நிலத்தில் நின்றபடி விமர்சிக்கிறீர்கள்”

கதை :

இரு பயணிகள் ஆபத்து நிறைந்ததொரு பயணம் மேற்கொண்டிருந்தனர். ஒருவன் உயரமானவன், உடல் வலுவடையவன்; மற்றவன் குள்ளன், பலவீனமானவன். முதலில் அவர்கள் திருடர்களும் வழிப்பறிக் கொள்ளையரும் நிரம்பிய காட்டினாடாகப் போக வேண்டியிருந்தது; பிறகு புலிகளும் சிறுத்தைகளும் நடமாடும் ஒரு காட்டினாடாகச் சென்றனர். உயரமானவன், திருடர்களோடும் பொல்லா விலங்குகளோடும் மல்லுக்கட்டிய போதெல்லாம், குள்ளன் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இதன்பின் சகாக்கள் இருவரும், நீரில்லாத நீண்ட பாலைவனத்தைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது. பாதிவழி

கடந்ததும் குள்ளமானவன் முன்கினான்: “என்னால் ஓர் அடியும் எடுத்து வைக்க முடியாது. என்னை விட்டுவிடு; நான் சாகப்போகிறேன்!”

தூரத்தில் கூட்டமாகத் தெரிந்த மரங்களைக் காட்டிய நெடியவன் சொன்னான்: “தம்பி, நாங்கள் கிட்டத் தட்ட, பாலைவனத்தைக் கடந்து விட்டோம். அதோ தெரிவின அநேகமாக பிளம் மரங்களாகத் தான் இருக்கும். இருந்தால், அப்பழங்களின் சாற்றை உறிஞ்சித் தாக்கதைத் தீர்க்கலாம்!” இதைக் கேட்டு ஊக்கம் பெற்ற சின்னவன் தொடர்ந்து நடந்தான். ஆனால், வெப்பதாலும், தாக்கதாலும் வாடிப்போய் சிறிது நேரத்தில் வீழ்ந்து விட்டான்.

நெடியவன் சிறியவனைத் தூக்கிக் கொண்டு பாலைவனத்தின் எல்லை வரை நடந்தான். எதிர் பார்த்தபடி, முன்பு கண்ணுக்குத் தென்பட்ட மரங்கள் பிளம் மரங்களாகவே இருந்தன. நெடியவன் விரைவாக ஒரு மாத்தில் ஏறினான். மரக்கிளைகள் மூன்றிரம்பியவையாயும், எளிதில் முறியக் கூடியவையாயும் இருந்தபடியால் பழங்களைப் பறிப்பது சிரமமாய் இருந்தது. அவன் தாழ்திப்பதைப் பார்த்த, கீழே நின்ற, குள்ளன் சத்துமிட்டான்: “அட சோம்பேறி, கோழையே, ஆம்பிளை என்று மாத்தில் ஏறி விட்டாய்! அஞ்சாறு பழம் பறிக்கக் கூட உன்னால் முடியவில்லையே!”

ஒரு தகப்பனும் பிரிந்து சென்ற மிள்ளைகளும்

முன்னீடு :

மின்தோன் மன்னார் தன்னுடைய பொன்மாளிகையில் தூக்கமின்றித் தவித்தார். மண்டலாய்ப் பிரதேசத்திலிருந்து குடிபெயர்ந்த தன் மக்களைப் பற்றி மனிதாபிமானமுள்ள அவ்வரசர் கவலைப்பட்டார். பொழுது புலர்ந்ததும், தமது ஆசிரியர்களான பெருமைக்குரிய துறவிகளை தானம் ஏற்க வருமாறு அழைத்தார். பிக்குகள் வந்து காலை உணவண்டியின் தனக்கு உறக்கம் வராத காரணத்தை எடுத்துரைத்தார்: “பெரியிர், ஏனைய பர்மிய நகரங்களுக்குச் சென்றவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறேன். ஏனெனில் அவர்கள் இன்னமும் என் ஆனுகைக்குட்பட்ட பகுதியிலேயே இருக்கிறார்கள். பிரித்தானியர் கட்டுப் பாட்டிலுள்ள பகுதிக்குப் போனவர்களைப் பற்றியும் கவலைப்படுகிறேன் – ஏனெனில் அவர்கள் பிறப்பால் பர்மியர், எனக்கோ வயதாகிவிட்டது. உடல் நலிவடைந்து விட்டது. விரைவில் நான் இறந்துவிடுவேன். இம்மக்களுடைய நலனுக்காக ஏதும் செய்ய வில்லையே என்ற விரக்கியும் ஏமாற்றமும் என் மனச்சாட்கியைச் சுமையாக அழுத்த நான் மரணிக்கப் போகிறேன்!” துறவிகளுள் நடுநாயகமாக

வீற்றிருந்த திங்கஸார் சாய தெள சொன்னார்: “வேந்தே, ஒரு மனிதன் தன் சக்திக்கு எட்டியதைபே செய்யலாம். அதற்கப்பால் போக முடியாது. உன் குடிமகன் ஒவ்வொருவனுக்கும் உன்னைத் தவிர ஒரு பாதுகாப்புண்டு – அவன் செய்த நல்விளைகள் அல்லது கர்மம். ஆகவே நீ வீணை கவலைப் படுகிறாய் பிரிந்து போன மக்களுக்காக் கவலைப்பட்ட வயோதிபத் தந்தைபோல்”

கதை :

சின் மலையாசார் தீவிரமாக ஒன்றில் முதிய விவசாயி ஒருவன் தன் இரு மகன்களோடு வாழ்ந்து வந்தான். மூவரும் கடுமையாக உழைத்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் நிலத்தில் வளமில்லை. போதிய நீருமில்லை. அவர்கள் விளைவித்த சோளமும், நெல்லும் தரங்குறைந்தனவாய் இருந்தன. ஈற்றில் மகன்மார் இருவரும் தந்தையின் அனுமதி பெற்று செல்வமும் வசதியும் தேடி, கிராமத்தைவிட்டு, செழிப்பான பிரதேசங்களுக்குப் போனார்கள். மூத்தவன், வடக்கே, சீன எல்லையிலுள்ள பாமோ நகருக்குப் போனான். இளையவன் தெற்கே, றங்கானுக்குப் போனான். சில வருடமுயற்சியின் பின், முத்தவன் சிறுவியாபாரியானான். சீன வணிக கூட்டத்தினர் கொண்டுவரும் பன்றியிறைச்சியையும் சோஸேஜையும் சாப்பிட்டுக் கொழுத்தான். இளையவன் விவசாயம் செய்து முன்னுக்கு வந்தான். கீழை பர்மிய அரிசிச் சோற்றைச் சாப்பிட்டு அவன் உடலும் பருத்தது. தம் சொந்த ஊால் வாழும் தந்தையை அவர்கள் மறந்து போயினார். ஆனால் அந்த முதியவன் இவர்கள் நினைவாகவே இருந்தான்.

ஒருநாள் இவர்களுடைய சொந்தக் கிராமத்திலுள்ள புராதன பெளத்து கோயிலை வழிபட ஒரு யாத்திரிகள் கூட்டம் வந்தது. அவர்கள் செல்வச் செழிப்புள்ள வணிகர்களாய் இருந்தமையால் பாமோ நகரின் பன்றியிறைச்சியும் கீழை பர்மாவின் அரிசியும் கொண்டு வந்திருந்தனர். இந்த முதிய விவசாயி வழக்கம் போல அன்று மாலையும் பெளத்து விகாரத்துக்கு வந்தான். தம் இரவுணவை அருந்திக் கொண்டிருந்த வணிகர்கள் கிழவனுக்கும் உணவளித்து உபசரித்தனர். சில கவளாம் சோறு சாப்பிட்ட கிழவன் கண்ணர்விடத் தொடங்கினான். அவன் கண்ணர் சிந்துவதன் காரணத்தை வணிகர்கள் கேட்டபோது ‘நண்பர்களே, இத்தகைய சுவையான உணவை நான் முன்னொரு போதும் உண்டதில்லை. எனக்கு வாய்த்துள்ள இவ்வதிர்ஷ்டத்தில் பங்குகொள்ள என் மக்கள் இருவரும் இல்லையே என்று ஏங்குகிறேன். ஒருவன் பாமோவில் இருக்கிறான். மற்றவன் றங்கானில் இருக்கிறான். அவர்கள், தம் வாழ்நாளில், இத்தகைய சுவையான உணவைச் சாப்பிட்டிருக்க மாட்டார்கள் என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்’

எஸ்.பொ. சுறப்பு மலர்

எழுத்து இலக்கிய உலகில் 55 வருடங்களுக்கு மேலாக ஆழமாக தடம்பதித்துவரும் எஸ்.பொ. அவர்களைக் கொரவிக்கும்முகமாக ஞானம் ஒரு சிறப்புமலரை வெளியிடவீரது. இம்மலருக்கு எழுத்தாளர்களிடமிருந்து கட்டுரைகள் வரவேற்கப்படுகின்றன. கட்டுரைகளை 31.10.2009க்கு முன் அனுப்பி உதவுமாறு வேண்டுகிறோம்.

–ஆசிரியர்

தானை மத்தின்

குறையலை குறையாடுவே

ஒகைப்பாமல் ஓய்ந்து போனது ஒரு நகைச்சுவை

ஒலைகடலுக்கு இப்பால் இருந்து கொண்டு அஞ்சலியை எப்படி செலுத்துவதென்றும் தெரியவில்லை.

பாவி நான். உண்மையிலேயே அவர் மறைந்த நாளில் தமிழகத்தில் இருந்து தொலைக்கவேண்டியவன், மலேசிய - சிங்கப்பூர் பயணத்தால் இரத்துச் செய்தேன்.

எனது இளவுயதில் தங்கத் தமிழ்வாணன் அவர்கள் எப்படியான பாதிப்பை உண்டாக்கி என்னை உருவாக்கினாரோ அதேபோல முதுமைக்காலத்தில் பெற்ற பெயரைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்குத் தமிழ்நாட்டில் நான் பெற்ற செல்வை இந்தத் தென்கச்சி கவாழிநாதன் அவர்கள்.

அவரின்றி அங்கே நான் எந்த விழாவும் செய்ததில்லை. எத்தகைய விருதையும் பெற்றில்லை. கடைசி கடைசியாக கண்பார்வை மங்கிய நிலையிலும் பயணிக்க இயலா கஸ்தத்திலும் எங்கள் டாக்டர் மகளின் கல்யாண கோலத்தைக் காண வந்தார். நாங்கள் அதிதிகருக்கு அறுக்கை அழுகை அழுது அளிக்கமுன் அவர் நகைச்சுவை விருந்தனித்து அசத்தனார்.

இலங்கையில் முதல் தடவையாகவும் இறுதி முறையாகவும் சபையினர் முன் தோன்றியது எங்கள் மகள் வைபவுத்தில் தான் என்பதை நினைக்கையில் நெஞ்சம் கணத்துத் துயர் கொள்கிறது.

அந்த அசாதாரணமான, எளிமையான மனிதப் பிறவிக்கு நான் அளிக் கொடுத்தது எதுவுமில்லை. அந்த எதிர்பார்ப்புக் கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவராக 'ஏதோ ஒன்'ரினால் அபிமானம் கொண்டு பத்தாண்டுகளாகப் பழகினார்.

அந்த 'ஏதோவான்று' என் தமிழ்ப்பற்றாக இருக்கலாம். அல்லது வாழ்வின் துணைக்குத் தமிழ்த் துணையியை 'நிழலாகப் பெற்றதாக இருக்கலாம். அல்லது அறிவு பெற்ற காலத்திலிருந்து இன்றுவரை உலகத் தமிழ் வாளெனாலிகளைக் கேட்கும் பழக்கத்தால் இருக்கலாம்.

எப்படியோ அவருடைய ஆயிரமாயிரம் இரசிக கோடிகளில் நானும் ஒருவனாகிப் படிப்படியாக முன்னே வந்து முதலிடம் பிடித்தேன்.

கடந்த 14 ஆண்டுகால தமிழகத்தின் எந்தத் தமிழ் வாளெனாலி அலைவரிசையை வருடனாலும் தென்கச்சியாரின்

'இன்று ஒரு தகவல்' கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. இறுதிக் காலங்களில் 'சன்' தொலைக்காட்சியினர் வளைத்துப் பிடித்திருந்தனர்.

இத்தனைக்கும் இவர் நமது பழைய விவியன். எஸ். நமசிவாயத்தைப் போல கிராம சஞ்சிகை நிகழ்ச்சி உத்தியோகத்தாராகச் சென்னை வாளெனாலில் ஒரு மூலையில் சிறு மேசையைப் போட்டுக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தவர்.

தற்செயலாக மேலதிகாரி இவருக்குத் தினமும் ஐந்து நிமிடங்களாகத் 'தான்'மாக வழங்க, அது 'இன்று ஒரு தகவல்'கா அறிவு சார்ந்த நிகழ்ச்சியாகி கடைசி ஒரு நிமிடம் சிரிக்கவும் வைத்தது.

எப்படிப்பட்ட திறமை இதற்குத் தேவை என்பதை நினைக்கையில் மெய்சிலிர்ப்பு ஏற்படும்.

அதை அவர் அருட்கொடையாக அடைந்திருந்தார்.

அடக்கம் - அமைதி - எளிமை - இனிமை நான்கையும் ஒன்றினைத்து ஒருவரிடம் நான் பார்த்து மகிழ்ந்தேன் என்றால் அது 'தென்கச்சியார்' அவர்களிடம் தான்!

எப்பொழுதும் எல்லோரையும் சிரிக்கவும் சிந்திக்கவும் வைத்துக்கொண்டிருந்த இந்த மாபெரும் மனிதரும் இறுதிக் காலங்களில் அழுதவன்னம் இருந்தார் அதுவும் இதயத்திற்குள்ளேயே அடக்கி அடக்கி!

என் அழுகை? எதற்கு அழுகை?

அதை அறிந்தால் நாமனைவருமே அழுவோம்!

இந்திய அமைதிப்படை நமது வடபுத்திற்கு வந்து ஆக்கிரமித்த அந்தப் பாவப்பட்ட பொழுதில் அந்த அநியாயக்காரர்களுடன் ஓர் அப்பாவியாய் வந்தார் தென்கச்சி - இந்திய வாளெனாலிச் செய்தியாளராக!

எம் மக்களுடன் பழகினார். பதனீரும் பனாட்டும் கவைத்தார். ஆனால் கசந்தது. யாரிடம் சொல்லிக் கதற? கத்தை கத்தையாக இராணுவச் செய்திகளை அனுப்ப மட்டுந்தான் முடிந்தது. (அப்பொழுது தோன்றிய அலைவரிசையில் தான் இன்றைய தூத்துக்குடி தமிழ் வாளெனாலி பரினாமித்துள்ளது).

அன்று மௌனமாக அழ ஆரம்பித்த தென்கச்சி கடைசி மூச்ச வரையில் அழுத வண்ணமே இருந்தார். வெளியிலிருந்த நாமோ அவர் பேச்சைக் கேட்டுச் சிரிப்பைச் சிந்திக் கொண்டிருந்தோம்.

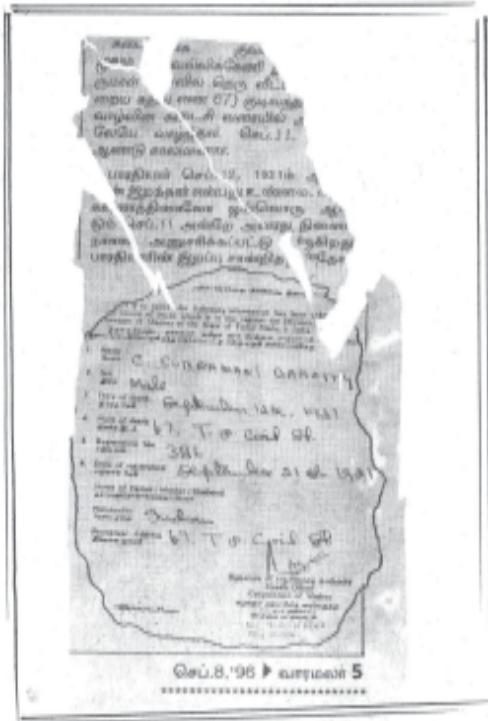
பின்வரும் ஒரு கேள்வியும் பதிலும் நான் சொல்வதை ஊர்ஜிதப்படுத்தும். (இனிய இதயம் என்ற மாதச் சகுஞ்சிகையிலிருந்து மறுபிரசரம்)

கேள்வி : சிரிக்கச் சிரிக்கக் கதை சொல்கிறீர்களே, ஒரு குட்டக்கதை மூலம் நேயர்களைக் கண்கலங்க வைக்க முடியுமா?

பதில் : முடியும்! ஆனால் நல்ல இதயமுள்ள நேயர்களைக் கண்கலங்கச் செய்ய இன்றைக்குக் குட்டிக் கதைகள் எதற்கு? தேவையே இல்லை. ஒரு வார்த்தையே போதும் – “ஸமுத்துத் தமிழர்கள்!”

ஆஹா! இலங்கையின் ஒட்டுமொத்த தமிழ் பேசுவோரின் அபிமானத்தைப் பெற்று நன்றிக்குரியவராகிவிட்டீர்கள் தென்கச்சி.

தங்களுக்கு எங்கள் ஆழ்ந்த அஞ்சலிகள்.

மகாகவி பாரதியின் மரணத் தேவியில் மர்மம்!

ஜெயலலிதா அம்மையாரின் 'ஜெயா' தொலைக்காட்சியைத் தொடர்ந்து பார்ப்பவர்களுக்கு மூன்று வார்த்தைகள் மனப்பாடமாக இருக்கும்.

பதற்றம் - பரபரப்பு - மர்மம் இந்த மூன்றும் அல்லோலப்படும்!

நான் என் ஒசைக்கு 'மர்மம்' என்பதை மட்டும் கடன் வாங்குகிறேன்!

என்ன மர்மம்? எங்கே மர்மம்? என்ற கேள்விக்கெல்லாம் இடம் வைக்காமல் எந்த விடயத்தில் மர்மம் என்பதைப் பிட்டு வைக்கிறது பேனா!

நமது மாபெரும் மகாகவி பாரதியார் மரணத் தேவியில் தான் அபிமானிகளே பெரிய மர்மம்!

அப்பயப்போ! அப்பயப்போ!

இதென்ன கோலம்? தீர்ந்துபோன தேதி விடயத்தை நீ ஒசையிட்டு என்ன கிழிப்பத் போகிறது என்பீர்கள். ஒத்துக் கொள்கிறேன்.

ஆனால், பேனாவுக்குக் கிடைத்த ஒரு மரணச் சான்றிதழ், இறப்பு செப்டெம்பர் 11 என்பதை மறுத்துரைக்கிறதே!

தமிழகத்தின் பிரபல நாளிதழான் 'தினமலர்' தனது ஞாயிறு இணைப்பான் 'வாரமல்லில் பின் காணப்படும் பாரதியின் மரணச் சான்றிதழை வெளியிட்டுள்ளது.

நன்றாகப் பார்த்தீர்களா? என்ன தெரிகிறது?

"**செப்டெம்பர் 12, 1921**" என்று மிக மிகத் துல்லியமாக அடித்தல் திருத்தவின்றி இருக்கிறதே, என்ன சொல்கிறீர்கள்? சொல்லதைச் சொல்லிப்பட்டேன்!

ஜெயா தொ. கா. குறிப்பிடும் பதற்றம் - பரபரப்பு உங்களுக்கும் ஏற்பட்டதா? ஏற்படப் போகிறதா?

பரிசுத்தொகைக்குப் 'பயப்போ'!

தமிழக அரசின் கைங்காரியம்!

பேனாக்காரர்களை ஊக்குவிக்கவென தமிழக அரசு தமிழ் வளர்ச்சித் துறை என்ற அமைப்பில் ஒரு பரிசுத் திட்டத்தை வைத்திருக்கிறது. ஆண்டுதோறும் ஐநாவரி 14ல் திருவள்ளூர் நாளில் ரூபாய் 20,000 பரிசு கொடுத்து மகிழ்கிறது. பதிப்பகத்தாருக்குக் கூட ரூபாய் 5,000/-

எழுத்து முயற்சிகளை மொத்தமாக 31 பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தி அந்தந்தத் துறைகளில் வெளியான சிறந்த நூலொன்றுக்குப் பரிசு வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

வெளிநாட்டுத் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியம் என்றும் ஒரு பிரிவு.

ஆஹா! அடித்தது அதிர்ஷ்டம் அவசரமாக என்று ஆரவாரப்பட்டுவிடாதீர்கள்!

இப்பிரிவில் தமிழகத்திற்கு வெளியே அலைகடலுக்கு அப்பால் இருக்கிற தமிழ் எழுத்தாளர் (மலேசியா சிங்கப்பூர் உட்பட) நூல் எதுவும் தேர்வானால் பரிசுத்தொகை கிடைக்காது. பாராட்டுப் பத்திரிகை மட்டுந்தான்! அதைப் பெறவும் அந்த வெளிநாட்டவர் பெருந்தொகைப் பயணச் செலவு செய்து பறந்து வரவேண்டும்!

மேற்படிப் பிரிவு மட்டுமன்று, ஏனைய 30 வகைப்பாடுகளில் ஏதாவதொன்றில் பரிசு பெற்றாலும் பணம் பெற முடியாது.

ஆமா! வெளிநாடுகளில் உள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கு கலைஞர் அரசு இப்படித்தான் 'ஊக்கமும் உற்சாகமும்' அளித்து வருகிறது.

இவ்வாண்டு ஐநாவரியில் 01.01.2007 முதல் 31.12.2007 வரை வெளியான நூல்களைத் தெரிவுசெய்து பரிசளித்ததில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஓரேயொரு வெளிநாட்டுத் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியம் பாராட்டுப் பத்திரத்திற்குக் கூடத் தகுதியற்றுப் போயிற்று!

விதி 15இன் கீழ் ஒரு துறையில் ஓரேயொரு நூல் மட்டும் கிடைத்தால் பரிசுக்குப் பரிந்துரைக்க இயலாதாம்!

யார் அந்த 'ஓரேயொரு நூல்' அபாக்கியவான் என என் பேனா தோண்டியெடுக்க விரும்பாது போனது.

இப்பொழுது 2008 நூல்களுக்கான விண்ணப்பங்கள் முடிவடைந்து பரிசீலனைக்குட்பட்டிருக்கின்றன.

காத்திருப்போம் 2010 ஜெவரி வரை.

27 தமிழறிஞர்களின் நூல்கள் நாட்டுமை!

2008ல் தமிழக அரசு அறிவித்தபடி 27 தமிழறிஞர்களின் நூல்கள் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்டு

அவர்கள் வாரிசுகளுக்கு 3 இலட்சம் முதல் 5 இலட்சம் வரை வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஆண்டும் அறிவிப்பு வெளியாகி 17 (அல்லது 18) பேருக்கு அளிக்கப்பட்டு விட்டது.

இதன்கீழ் 2008ல் இடம்பெற்றோரின் நாமாவளி தாப்பட்டுள்ளது.

கவிஞர் பெரியசாமித் தூரன், பேராசிரியர் க. வெள்ளை வாரணார், பண்டிதர் க. அபோதிதீதாசர், ஆபிரகாம்பண்டிதர், சதாவதானி செய்குத்தம்பிப் பாவலர், டாக்டர் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, மகாவித்துவான் ரா.ராகவையங்கார், உடுமலை நாராயணகவி, கு.மு. அண்ணல்தங்கோ, அவ்வை தி. க. சண்முகம், விந்தன், லா. ச. ராமாமித்தம், வல்லிக்கண்ணன், நா. வானமாமலை, கவிஞர் புதுவைச் சிவம், அ. ராகவன், தொ. மு. சி. ரகுநாதன், சக்திதாசன் சுப்பிரமணியன், டாக்டர் ந. சுஞ்சீவி, மூலஸல முத்தையா, கவிஞர் எஸ். டி. சுந்தரம், கவிஞர் மீரா, பேராசிரியர் ஆ. கார்மேகந்கோனார், புலவர் முகமது நுயினார் மரைக்காயர், ச. சமுத்திரம், கோவை இளஞ்சேரன், பேராசிரியர் ந. சுப்பிரட்டியார்.

2009 பட்டியல் எதிர்வரும் இதழ்களில் ஒன்றில்.

எம்மவர் தமிழகப் பதிப்பகங்களில்....

தமிழகத்தில் மிக்க வெளியீட்டுக் கூடான் பதிப்பக செ. கணேசலிங்கம் அவர்களும் தனித்துவமான பதிப்பகங்கள் தொடங்கி இரு நாட்டு எழுத்தாளர் நூல்களையும் வெளியிட்ட வண்ணம் தனிவழியில் ‘இலக்கியக் கொடி’ எந்திச் சென்றவண்ணம் இருக்க...

அமரர் தமிழ்வாணன் தம் துணைவியார் பெயரில் உருவாக்கிய மணிமேகலைப் பிரசரம் லேனா - ரவி புதல்வர்களால் ஒரு கணிசமான நூல்களை எம்மவருக்குப் பதிப்பித்துக் கொடுக்க...

பல பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், நம்தா பதிப்பகம் ‘மேமன் கவி’யின் முதல் நூலையும் நியூ செஞ்சரி வெளியீட்டுக்கம், கலாநிதிகள் சிவத்தம்பி - கைலாசபதி நூல்களையும் அச்சிட...

இப்பொழுதும் சில பதிப்பகங்கள் அங்கொன் ரூம் இங்கொன் ரூமாக எம்மவர் நூல்களை வெளியீட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

2008ல் வெளியான சிலவற்றை ‘மாதிரி’க்கு வழங்குகின்றேன். (பூரணமான பட்டியலன்று)

‘தமிழகத்தின் சித்தாந்தமற்ற அரசியல்’ - கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, ‘நிலாவும் குரங்குகளும்’ - செ. மோகநாதன் (பாரதி புத்தகாலயம்), ‘புவரச மரமும் புலுனிக் குஞ்சகளும்’ - புதுவை இரத்தினதுவரை (விடியல் பதிப்பகம்), ‘போரே நீ போ...’, ‘இலங்கை வேந்தன் எல்லாளன்’ (இரண்டும்) - செங்கை ஆழியான் (கவிதா பப்ளிகேஷன்ஸ்), ‘செம்முதாய்’ - லெ. முருகபூபதி (ஆழி பப்ளிகேஷன்ஸ்), ‘சமுத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்’ - ச. செல்வகுமாரன் (காவ்யா பதிப்பகம்), ‘முத்தான முத்துப்பேட்டை’ - மானா மக்கள் (ரஹ்மத் பதிப்பகம்), ‘இனிய உறவில் இரு சமூகங்கள்’ - மானா மக்கிள் (சூத்தா நல்லூர் வடக்குக் கோட்டையார் அறக்கட்டளை)

மனிதனாக நானும் இருக்கத் தயாவிறன்றேன்.

அனைவரும் மனிதாக

அன்பால் அனுசரித்தால்

மனிதனாக நானும் இருக்கத் தயாவிறன்பேன்.

மனிதரிலே அசுர், தேவர்

எனவேறு

கணங்கள் இருப்பதாலும்;

களவாய் மிருககுணம்

மனதல் மறைவதாலும்;

நானும் அவரவரின்

கணங்குணத்துக் கேற்ப இருக்கக் கருதுகிறேன்.

மனிதரிலே தேவரினை ...

வணங்கி மகிழ்ந்தமுவேன்!

மனிதரிலே மனிதருக்கென் வாழ்வைப் பரிசீலிப்பேன்!

எனினும் ...

எனைச் சூழ இருப்போரில் அனைகார்

மனித குணம் அற்ற

மகா பெரிய அசுரர்களாய்

எனை அடித்து வீழ்த்த எத்தனிக்கும்

மிகக் கொடிய

முனியாய், விலங்குகளாய்,

ஸூர்க்கம் அணிந்து நிற்க

மனித முகத்தோடா வாசலேறி வரவேற்பேன்?

மனிதனாக என்னை மதியாமல்

அசுரரினா

நினைத்தோ ...

விலங்கென்று நிந்தித்தோ ... வருவோரின் மனதிலைக்கு ஏற்ப அவதார வடிவெடுத்தே எனது பதிலுறைப்பேன்! எனது உறவுகளே ... மனிதனாக நானும் இருக்கத் தயாவிறன்றேன். அனைவரும். நீங்கள் அனைவரும், மனிதரானால் மனிதனாக நானும் இருக்கத் தயாவிறன்பேன்.

கனக புராணம்

16. கனக புராணம்

நமது ஈழநாட்டின் கவிதை வளம், கவிதை வளர்ச்சி பற்றி விமர்சன ரீதியாகவோ வரலாற்று ரீதியாகவோ எழுதுபவர்கள் கட்டாயமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய - குறிப்பிடுகின்ற ஒரு நூல் “கனகி புராணம்”. மாப்பொணம் வண்ணார் பண்ணையில் வாழ்ந்த நட்டுவைச் சுப்பையனார் என்பவராற் பாடப் பெற்ற இந்தப் புராணத்தைப் பற்றி முதன் முதலிலே தன்னுடைய “பாவலர் சிரித்தீர தீபகம்” என்ற நூலிற் குறிப்பிட்ட ஆண்ட்சு சதாசிவம் பின்னை, சுப்பையனாரின் கவிதா ஆற்றலுக்கு எடுத்துக் காட்டாக,

காட்டுக் குமிலைக் கடிதோட்டிக்

**கனத்த னாவி நெய் தடவி
மாட்டு மனிய சொல்லாளே**

மானே தேனே கனகி மின்னே!
ஒட்டைக் காதினுடனிருந்திங்
குவந்தே புடைவை விற்கின்ற
நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிக்கஞ்

நல்லாண்டப்ப னிவன் கானே!

என்ற பாடலையும் வெளியிட்டுள்ளார். “இவரை நாம் கண்டிருந்தும் இவருடைய கல்வி சாமர்த்தியங்களைக் குறித்து யாதும் உணர்ந்தோம் அல்லேம். இலக்கண இலக்கியங்களிற் பயின்றவரோ அன்றி வாணி வாக்கில் உறையப் பெற்றவரோ யாதும் அறியேம்,” என்றும் கூறிய சதாசிவம்பிள்ளை, சுப்பையனார் தன் நூலுக்குக் “கனகி சயம்வாரம்” (சயம்வாரம்) எனப் பெயரிட்டிருந்தார் என்றும், விருத்தங்கள் ஒவ்வொன்றும் பாரத காவியத்துத் திரெளபதி மாலையிட்ட சுருக்க விருத்தங்கள் போல்வன என்றும் எழுதியுள்ளார்.

இறைவனுடைய தோற்றப் பொலிவு, பேராற்றல், அருட்பிரவாகம், அடியார்களின் பக்தி மேம்பாடு, பணிச் சிறப்பு போன்றவற்றைப் “பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப்” பாட மக்களிடம் இறையுணர்வைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்பவையே புராணங்கள் என்பது அவை பற்றிய பரவலான ஒரு கருத்து. ஆனால் இத்தகைய நோக்கம் சிறிதுமற்ற சில நூல்களும் புராணம் என்ற பெயரைக் கொண்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றுதான் கனகி புராணம். வண்ணை வைத்திஸ்வரன் கோவிலிலே “தேவராடியாள்” ஆகத் தொண்டு செய்த கனகி என்னும் அழகியின் அங்க லாவண்யம், ஏதோ சில காரணங்களினால் அவன் விலைமாதாக மாறி, அக்காலத்திய யாழிப்பாணத்துப் பிரமுகர்கள் பலரைத் தன் வலையில் வீழ்த்தியமை, அவுளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்கள், காலப் போக்கில் தீராத நோய்களுக்கு ஆளானமை போன்றவற்றைக் கவித்துவச் சிறப்புறைம் அங்கதச் சுவையுடனும் நட்டுவச் சுப்பையனார் பாடியுள்ளார்.

கனகி என்ற பாட்டுடைத் தலைவி ஒரு கணிகை தான் எனினும் ஆசிரியரின் கவிதா ஆற்றலை ஒவ்வொரு பாடலிலும்,

ஒவ்வொரு வரியிலும் உணர்ந்து ரசிக்கலாம். இந்தப் புராணத்தில் நானூறு விருத்தங்கள் இருந்ததெனத் தான் கேள்வியுற்றதாகப் “பாவலர் சரித்தீர தீபகம்” ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். ஆனால் முப்பத்தாறு பாடல்களே இதுவரை அச்சில் வெளிவர்த்திருக்கின்றன.

“பாடல்கள் முழுவதையும் எடுத்துக் கொடுப்பவர்களுக்கு 500 ரூபா பரிசு கொடுப்பதாக மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் இற்றைக்கு இருபத்தைந்து வருடங்களின் முன் யாழிப்பாணத்து ஆரிய திராவிட பாஷாபிலிருத்திச் சங்கத்தோடு தொடர்புடைய சிலருக்குத் தெரிவித்தபோது, இக் கையெழுத்துப் பிரதியிலுள்ள பாடல்கள் திரட்டப்பட்டனவெனத் தெரிய வருகிறது. இப்பாடல்கள் அனைத்தும் அகப்படாமையை நினைதொறும் நினைதொறும் எமக்கு வருத்த மிகுகின்றது” என்கின்றார் மக்கள் கவிமணி, வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம். வவுனியா நகர சபைத் தலைவராக இருந்த P. தர்மினிங்கம் கொடுத்துதலிய 25 பாடல்களை “கிருங்கார நகைச் சுவை கொண்ட கனகி புராணம்” என்ற பெயரில் 1961ஆம் ஆண்டில் அச்சேற்றியவர் மு. இராமலிங்கம். அந்த நூலிலேதான் மேற்போந்த குறிப்பு உள்ளது.

“பாட்டுடைத் தலைவியோ ஒரு பாத்தை; நூற் பொருளோ அன்னாரின் கண் கவர் கட்டமூகும் உளப் பான்மையும், அவற்றோடு, விளக்கை நாடிப்போய் நாசமுறும் விட்டிலைப் போல், விரும்பி அவளை அடைந்தார்தங் குணா குணங்களும் அவளோடவர்கள் துய்த்த சிற்றின்ப் வாழ்வின் வெம்பேறும். எனினும் இந்நாலினுக்குக் கவியலங்காரப் பண்பு உண்டென்பதை மறுக்க முடியாது. இன்னிசை, சொற்கவை, நகைச்சுவை, அழுகைச் சுவை, உவப்பான உவமைகள் - இவையெல்லாம் ஆங்கு நன்கமைந்திருக்கக் காணலாம்” என்பது கல்விமான் க.ச. அருணாந்தி அவர்களின் கருத்து.

“அங்கதமாக எழுதப்பட்ட பழைய தமிழ் நூல்களில் ஒன்றாகிய கனகி புராணம் முழு உருவத்துடன் பேணப்பட்டிருந்தால் இன்று நாம் பெருமைப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் ஈழத்து இலக்கியத்தின் சிறப்பை எடுத்துரைக்க, உரைக் கல்லாக அமையக்கூடிய இவ்வரிய செல்வம் சிலைந்த வடிவிலையே காணப்படுகின்றது. சிலைந்த நிலையிலும் அதன் மாண்பு அறிஞராற் போற்றப்படத் தக்கது என்பதைக் கூறவேண்டுவதில்லை” என்பது வித்துவான் எவ்எக்ஸ்.சி. நடராசா அவர்களின் கருத்து.

“தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்திற்குரின் பெருமையற்கிகள்” என்ற தன்னுடைய நூலிலே பேராசிரியர் பொ. பூலோகசிங்கம் “கனகி புராணம்” பற்றி இப்படிக் கூறுகின்றார். “கனகி புராணம் முழுவடிவத்திலே கிடையாமை தமிழிலக்கியத்திற்குப் பேரியப்பாகும். கிடைத்திருப்பின் ‘தமிழ் இலக்கியத்திலேயே இன்று வரையிலும் பஞ்ச லட்சணத்துக்கு ஈடு ஜோடான

எந்தவொரு நையாண்டி (அங்கத்) இலக்கியமும் தோன்றியதில்லை என்றே சொல்லலாம்’ என்ற கூற்று எழுந்திருக்காது’

இவ்வாறு, கல்விமான்கள், அறிஞர்கள், இலக்கியரசிகர்கள் போன்ற பல்வகை கவர்ந்த கனகி புராணம், முதன் முதலில் “கனகி புராணம் (தெரிகவிகள்)” என்ற பெயரில் கந்தரோடையைச் சேர்ந்தவரும் தமிழ் மொழி, தமிழர் வரலாறு பற்றி நன்கு ஆராய்ந்து நூல்கள் பலவற்றை எழுதி வெளியிட்டவருமான ந.சி. கந்தையாபிள்ளை அவர்களின் முயற்சியால் அச்சில் வெளிவந்தது. கோப்பாயைச் சேர்ந்த விவாகப் பதிவாளரும் தமிழ் அறிஞரும் கவிஞருமான சிற்சபேசன் கொடுத்துதவிய 29 பாடல்கள் அந்த முதலாவது நூலில் இடம்பெற்றன. அந்தப் பாடல்களுள் “புல்லை மேய்ந்தங்கு நின்ற திமிர்புி இடபக் கன்று” எனத் தொடங்கும் பாடலின் சிறப்பை வியந்து “மூல்லைக் காட்சி” எனும் தலைப்பில் வரதரின் “மறுமலர்ச்சி” இதழோன்றில் பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா எழுதிய ஒரு கட்டுரையும், அதே பாடலை வியந்து கல்விமான் க.ச. அருணாந்தி நிகழ்த்திய வாளெனாலிப் பேச்கும் கனகி புராணம் பற்றி அறியும் ஆவஸைப் பலருக்கு ஏற்படுத்தின. அவர்களுள் ஒருவர் கனக செந்திநாதன். திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையிலே பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் மாணவனாக இருந்ததின் விளைவாக, நமது நாடு, நமது எழுத்தாளர், நமது இலக்கியம்’ என்ற கோப்பாட்சில் ஊறி, இந்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைத் தேடித் தேடி வாசித்து, பத்திரிகைகளில் மட்டுமல்லாமல் இலக்கிய மேடைகளிலும் அவற்றை அறிமுகம் செய்தும் பாராட்சியும் வந்த அவருக்கு, நண்பரொருவர் மூலம் கனகி புராண விருத்தப் பாக்கள் 13 கிடைத்தமை பெருமகிழ்ச்சியை அளித்தது. விபரமான ஓர் அறிமுகக் குறிப்புடன் அந்தப் பாடல்களை அவர் “கலைச் செல்விக்கு அனுப்பி வைத்தார்” அச்சேறாத அருங்கவிதைகள்: கனகி புராணத்தில் சில பாடல்கள்” என்ற தலைப்பில் “கலைச் செல்வி - ஆனி 1960- இதழில் அவை வெளிவந்தன. பாடல்களைப் பாராட்சிய வித்துவான் எவ்எக்ஸ்.சி. நடராசா தனக்குப் புதிதாகக் கிடைத்த கனகி புராணக் கவிதைகளுள் நான்கை அனுப்பினார். கலைச் செல்வி 1960 ஆவணி இதழில் அவை வெளிவந்தன. அந்தக் கவிதைகளுடன் இணைந்த கட்டுரையிலே “கனகி புராணம்” பற்றி முக்கிமான இரண்டு தகவல்களையும் நடராசா குறிப்பிட்டிருந்தார். நட்டுவுக்கு சுப்பையனார், ஆறுமுக நாவலர்களின் மாணவர் களுள் ஒருவர்; உருத்திர கணிகை என்ற உயர்ந்த நிலையில் இருக்க வேண்டிய கனகி, தன் நிலையிற் றாழ்ந்து, ஊர்ப் பிரமுகர்களின் செல்வத்தைச் சரண்டும் வாழ்க்கையை அவள் மேற்கொண்டது நாவலருக்கு வெறுப்பையும் கோபத்தையும் ஏற்படுத்தியது. அவளுடைய கூடா ஒழுக்கத்துக்கு முற்றுப்பள்ளி வைக்கவும் ஊர்ப் பிரமுகர்களை நல்வழிக்குக் கொண்டுவரவும் அவர் விரும்பினார். நாவலர் அவர்களின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவே சுப்பையனார் இந்த நூலை எழுதினார் என்பது ஒன்று. காரைநகர் முத்தையா திருக்கோணமலை அகிலேசர் அளக்கோன் ஆகியோர் தன்னிடம் கையளித்த - அதுவரை அச்சேறாத - கனகி புராணப் பாடல்கள் பல, தான் வெளியிடவள்ள “சமீழம்” என்னும் நூலிலே இடம்பெறும் என்பது மற்றது.

அவர் குறிப்பிட்டபடி “சமீழம் தமிழும்” என்ற நூலில் கனகிபுராணப் பாடல்கள் வெளிவந்தனவா, எத்தனை பாடல்கள் வெளிவந்தன என்ற விபரங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், 1970 ஆம் ஆண்டில் - கலைச் செல்வியில் அவருடைய கட்டுரை வெளிவந்த பத்து ஆண்டுகளின் பின் அவர் வெளியிட்ட “சமீழத்துத் தமிழ் நூல் வரலாறு” என்னும் நூலிலுள்ள “கனகி புராணம்” கட்டுரையிலே புதிய பாடல்கள் எதுவும் காணப்படவில்லை.

கனக செந்திநாதன், எவ்எக்ஸ்.சி. நடராசா ஆகியோர் அனுப்பிய கனகி புராணப் பாடல்கள் “கலைச் செல்வி”யில் வெளிவந்த பின்னர்தான், முன் குறிப்பிட்ட “சிருங்கார நாகைச்கவை கொண்ட கனகி புராணம்” என்ற நூல் மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம் அவர்களால் வெளியிடப் பெற்றது என்பதை நினைவிற் கொள்வது நல்லது.

கனக செந்திநாதன் அனுப்பிய 13 பாடல்களுள் ஏழு, தர்மலிங்கம் அனுப்பிய பிரதியில் இருந்ததனால், அவை, இந்த நூலில் இடம்பெற்றன. நடராசா அனுப்பிய நான்கு பாடல்களுள் ஒன்றேனும் இராமலிங்கம் பதிப்பில் இடம்பெறவில்லை.

ந.சி.கந்தையாபிள்ளை பதிப்பில் இடம்பெற்ற 29 பாடல்களுள் 16 பாடல்களைக் குறிப்பிட்டு அவை தன்னால் ஆக்கப்பட்டவை எனக் கோப்பாய் சிற்சபேசன் எழுதிய கடிதப் பகுதி, க.ச. அருணந்தி இராமலிங்கம் பதிப்புக்கு எழுதிய முன்னுரையில் இடம்பெற்றார்களது. தன்னிடமிருந்த கனகி புராணப் பாடல்களை மட்டுமல்லாமல், தான் பாடுய 16 பாடல்களையும் என் ந.சி. கந்தையாபிள்ளைக்கு அனுப்பினார் என்ற விளக்கத்தையும் சிற்சபேசன் அந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தார். கப்பையனாரின் பாடல்களோடு, தன்னுடைய பாடல்களும் பாராட்டையும் வரவேற்பையும் பெறுமா என்பதை அறியும் ஆவஸ் அவருக்கு! (அவருடைய ஆவஸ், திருப்திகரமாக நிறைவேறியது என்றே சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில், பஞ்சாட்சர சர்மாவும், அருணந்தியும் விதந்தோதிய “புல்லை மேய்ந்தங்கு நின்ற” என்ற பாடலும் அவரியற்றியதுதான்!)

இந்தக் கட்டுரையின் மூன்றாவது பந்தியிற் குறிப்பிடப்பட்ட 37 பாடல்கள் என்பதன் விபரம்.

ந.சி. கந்தையாபிள்ளை பதிப்பு : 13

மு. இராமலிங்கம் பதிப்பு : 14

(இந்தநூலில் 25 பாடல்கள் உள். அவற்றுட் 10, ந.சி.க. பதிப்பிலும் உண்டு)

கனக. செந்திநாதன்

(கலைச் செல்வி) : 06

வெளிவந்தவை 13 அவற்றுள் ஏழு இராமலிங்கம் பதிப்பில் உள்ளன.

எவ்எக்ஸ். சி. நடராசா : 03

(கலைச் செல்வியில் வெளிவந்தவை 04 அவற்றுள் ஒன்று இராமலிங்கம் பதிப்பில் உண்டு)

மொத்தம் 36

ந.சி.க அவர்களால் தூண்டப்பெற்று, பஞ்சாட்சரசர்மா, அருணந்தி போன்றோரால் இரசிகர்களிடம் வளர்க்கப்பட்ட “கனகிபுராணம்” சம்பந்தமான இலக்கிய ஆர்வத்தை, 17 பாடல்களை முதன் முதலில் அச்சேற்றியதன் மூலம் “கலைச் செல்வி” ஓரளவாவது பூர்த்தி செய்தமை திருப்தி அளிக்கின்றது.

- இனி, அடுத்த இதழில்

எழுத்து தூண்மே

என்னொட்டுகள்

மூஷந்த - ஆறுமுடிகளைச் சொல்ல

இருபெருங் கவலைகள்

கடந்த ஒரு மாதத்துக்குள் இரண்டு பெருங் கவலைகள் ஏற்பட்டன. இருவர் து எதிர்பாராத மறைவுதான் அக் கவலைகளுக்குக் காரணம். ஒருவர் மாவை வரோதயன், மற்றவர் கலைவாணி புத்தக நிலைய அதிபர் க. நடராஜா.

மாவை வரோதயன் பல நிறைமைகள் வாய்ந்த ஓர் இலக்கியவாதி. அவரது சொந்தத் திறமைகள் ஒருபூர்ம் இருக்க, ஞானத்தில் இடம்பெறும் எனது பத்தி எழுத்துக்கள் பற்றி எனக்கு அவ்வப்போது கடிதங்கள் எழுதும் நல்ல வாசகராகவும் அவர் திகழ்ந்தார். கொழும்பில் அவ்வப்போது சில நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ளும்போது, என்னைச் சந்தித்துப் பேசுவார். எனக்கும் அவருடன் கருத்துப் பரிமாறல்கள் நிகழ்த்துவதில் மகிழ்ச்சி ஏற்படும். குறிப்பாக, நான் இலங்கை வாணை பற்றி அவ்வப்போது ஞானத்தில் எழுதுபவை தொடர்பாக அதிக அக்கறை காட்டுவார். எனது கருத்துக்களில் தமக்கு உடன்பாடு உள்ளமை பற்றிக் கடிதங்களிலும், நேர் சந்திப்புக்களிலும் குறிப்பிடுவார். அத்தகைய ஒருவரது மரணச் செய்தியைப் பத்திரிகையில் பார்த்தபோது மிக அதிர்ச்சியாகவும், கவலையாகவும் இருந்தது. அந்த அன்பான வசீகரமான முகத்தை இனி எங்கே காணமுடியும் என்ற தவிப்பு எனக்குள் ஏற்பட்டது. மாவை வரோதயனின் மறைவு என்பது உண்மையல்ல. அவர் கண்ணுக்குள் நிற்கிறார்.

எனது மனத்தைப் பாதித்த இன்னொரு மறைவு, கலைவாணி புத்தக நிலைய அதிபர் நடராஜாவினுடையது. எனது இரு நூல்களைக் கலைவாணி புத்தக நிலையம் சார்பாக அவர் வெளியிட்டார். பார்வையும் பதிவும் இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி ஆகிய அந்த இரு நூல்களையும் தமது பதிப்பகத்தின் சார்பில் வெளியிடுவதில் அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சி கொண்டிருந்தார். இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொடர்பான இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி என்ற நூல் வெளிவருவதற்குத் தூண்டு கோலாக விளங்கியவர் நடராஜாவே. அவரது மறைவும் எதிர்பாராத முறையிலே திடீரன்று நடந்துவிட்டது. காண்கின்ற போதெல்லாம் அன்போடு பேசிப் பழுகும் அந்த நல்ல இதயம், யாரும் எதிர்பாராத முறையில் திடீரன்த் தனது இயக்கத்தை நிறுத்திவிட்டது.

வேண்டாம் ஜயா, வேண்டாம்!

கே.எஸ்.சி. பற்றி முன்னரும் எழுதியிருக்கிறேன். இப்போதும் எழுத வேண்டியதேவையொன்று இருக்கிறது. அண்மையில் தினக்குரல் பத்திரிகையில் தாம் எழுதிவரும் பத்தியில் தம்மோடு தொடர்பான ஓர் அறிக்கையையும் வெளியிட்டிருந்தார். தமக்கு 73 வயதாகுவதாகவும், தாம் எழுத்துத்துறையில் இருந்து ஓய்வு பெறப் போவதாகவும் அவர் அப் பத்தியில் குறிப்பிட்டிருந்தார். “போதும்ப்யா போதும்” என்று அவர் அப் பத்தியில் தெரிவித்திருந்தார். ஆனால், கே.எஸ். சிவகுமாரனின் எழுத்துச் சேவை எமக்குத் தேவை. வயதின் காரணமாக, வேண்டுமாயின் அவர் எழுதுவதைச் சுற்றுக் குறைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், “போதும்ப்யா போதும்” என்ற ரீதியில், அவர் எழுத்துத் துறையில் இருந்து

ஒரேயடியாக ஒதுக்கி விடக்கூடாது. எழுத்து இலக்கிய உலகில் கே.எஸ். சிவகுமாரனுக்கு ஒரு தனி இடம் உண்டு. எழுத்துத்துறைக்கு அவர் ஓய்வு கொடுக்க விரும்பினாலும், அவரால் அது முடியாத காரியம் என்றே நான் நினைக்கிறேன். எதிர் காலத்தில் கே.எஸ்.சி. குறைவாக எழுதினால் பரவாயில்லை. ஆனால், எழுதவேண்டும். எழுதுவதை அவர் நிறுத்தவே கூடாது என்பது என் விருப்பம்.

சொன்னதைச் சொல்லும் கிளி

அது ஒரு சிறிய கிராமம். அந்தக் கிராமத்துக் குலைவன் மிகவும் சாதுர்யமானவன். தனது சாதுர்யமான பேச்சினால், தனது குறைகளை எல்லாம் தந்திரமாக மறைத்துக் கொள்வான். இதற்கெனவே அவன் சில கிளிகளையும் வளர்த்து வந்தான். அவை அவன் சொல்வதையும், அவனது சகபாடுகள் சொல்வதையும் அப்படியே கிளிப்பாலையில் சொல்லும். அந்தக் கிளிகள் அப்படிப் பேசுவது தமது சொந்த நலனுக்காகவே என்பது விஷயம் அறிந்த கிளிக்கூட்டத்துக்குத் தெரியும்.

பல்வேறு கிளிகள் பல்வேறு தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தன. சில கிளிகள் முக்கிய பகுவிகளில் இருந்தபோதிலும், தமது மனச்சாச்சிக்கு விரோதம் இல்லாமல் நடந்து வந்தன. அத்தகைய கிளிகளின் முக்கியத்துவம் காலப்போக்கில் குறைக்கப்பட்டு வந்தது. ஆனால், சொன்னதைச் சொல்லக் கூடிய ஒரு பெண் கிளிக்கு மாத்திரம் முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டது. அக்கிளி எப்போதும் தனக்கு மேற்பட்டவர்கள் சொன்னதை அப்படியே தன் இனத்தைச் சார்ந்த கிளிகளுக்குச் சொல்லுவதையே தனது பெரும் பணியாகக் கருதி வந்தது. தனது சொந்த இனத்துக் கிளிகள், கிளிக் கூண்டுகளில் அடைக்கப்பட்டுப் பறக்க முடியாமல் தவிப்பதைப் பற்றி அந்தப் பெண் கிளிக்கு எந்தவிதமான கவலையோ, அக்கறையோ இல்லை. தனக்கு மேற்பட்டவர்கள், தான் செயற்படும் முறையைக் கண்டு தன்னை மெச்ச வேண்டும் என்பதே அந்தக் கிளியின் ஒரே இலட்சியம் மனச்சாச்சிக்கீட்டுப்பதைப் பக்குவமாக எங்கோ அது ஒளித்துவைத்துவிட்டது. தனது தாய்மொழியான கிளிமொழியையும் அந்தப் பெண்கிளி தயங்கித் தயங்கித்தான் பேசும். கிளிமொழியில் துணிச்சலாக எதனையும் எடுத்துக் கூறும் திறமை அதற்கு இல்லை. அந்தக் கிளியின் செயற்பாடுகள் கிளிக்கூட்டத்துக்கு எரிச்சலையே ஏற்படுத்தி வந்தன. ஆனால், அந்தக் கிளி அவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்துவதே இல்லை “சொந்தச் சகோதரர்கள் துன்பத்தில் சாதல் கண்டும் சிந்தை இரங்காரடி கிளியே செம்மை மறந்தாரடி” என்று பாரதி என்றொரு கவிஞர் பாடியிருப்பது சிலவேளை அந்தக் கிளிக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். ஆனால், அந்தப் பெண்கிளி சொன்னதைச் சொல்லும் கிளி என்று பெயர் எடுப்பதையே மிகவும் விரும்பியது.

ஒடுமே அரசியலும்

கோயில் ஒரு புனிதமான இடம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. கோயில் சந்திதானத்தில் எது பேசவேண்டும், எது

செய்ய வேண்டும் என்று இயல்பான விதிமுறை இருக்கிறது. கோயில் என்பது ஆன்மீகரீதியான சிந்தனைகளுக்கும், செயற்பாடுகளுக்கும் உரிய ஓர் இடம். ஆயினும், சுயநலம் காரணமாகச் சிலர் அல்லது பலர் இதனை மறந்து செயற்படுவது உண்டு. அண்மையில் இடம்பெற்ற இரு விடயங்கள் கோயில் தொடர்பாக எழுதுவதற்கு என்னைத் தூண்டின.

சில வாரங்களுக்கு முன் 'சண்டே ரைம்ஸ்' பத்திரிகையில் முன்பக்கத்தில் படத்துடன் ஒரு செய்தி பிரசரமாகி இருந்தது. இலங்கையில் குறிப்பிட்ட ஒரு பிரதேசத்தில் உள்ள பத்திரிகாளியமன் கோயிலின் முன்றவில் பல "பக்தர்கள்" புடைகுழு ஆடுகளைப் பலி கொடுக்கும் காட்சியும், செய்தியும் இடம்பெற்றிருந்தது. அதைப் பார்த்தபோது மிகவும் அருவுருப்பாக இருந்தது. "பக்தர்கள்" தமது மாமிச உணவு ஆசையைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகத் தெய்வத்தைச் சாட்டிப் "பக்தி"யின் போர்வையில் இக்கொடுரைத்தைத் தெய்வ சந்திதூணத்தில் நிகழ்த்தி வருகின்றனர். எவரும் தாம் விரும்பும் உணவை உண்பதற்கு உரிமை உடையவர்கள். ஆனால் தெய்வத்தின் பேரால் பலி கொடுத்துத்தான் தமது உணவு ஆசையைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமா? முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் சில கோயில்களில் இவ்வாறு நடந்துவந்தது. ஆனால், இப்போது பெரும்பாலும் அவை நிறுத்தப்பட்டு விட்டன. யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியிலே இருப்பதோராம் நூற்றாண்டில் இவ்வாறு நடந்துவருவது ஆச்சரியத்தைத் தருகிறது. இலங்கையின் இந்து சங்கங்களைச் சேர்ந்த பிரமுகர்கள் சிலர் தொழிலுக்காகச் சட்டத்தையும், பொழுதுபோக்குக்காகச் சமயத்தையும் பேசிவருகின்றனர். அவர்களது கண்களில் ஆஸய முன்றவில் நடக்கும் இத்தகைய அநியாயச் செயல்கள் படுவதே இல்லைப் போலும்!

அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கோயில் ஒன்றின் திருவிழா தொடர்பான நேர்முக வர்ணனை இலங்கை வாணொலியில் இடம்பெற்றது. வழக்கமான நேர்முக வர்ணனைகளைப் போல அல்லப் சிலம்பல் இல்லாமல் நன்றாக இருந்தது அந்த நேர்முக வர்ணனை. பெரும்பாலும் நேர்முக வர்ணனை செய்யவர்கள் விஷயம் இல்லாமல் பேசி நேர்களை அலுப்படையச் செய்வதுண்டு. ஆனால், இந்த நேர்முக வர்ணனையில் பங்குபற்றியவர்கள் பொதுவாக விடயத்தோடு செயற்பட்டமை வரவேற்புக்குரியது. ஆனால், ஒரு கட்டத்தில் இலங்கை வாணொலியின் தமிழ் அறிவிப்பாளர் ஒருவர் நேர்முக வர்ணனையோடு எந்தவிதத் தொடர்பும் இல்லாத முறையில் அரசியல் பேசத் தொடங்கிவிட்டார். அவ்வாவு நேரமும் சிறப்பாக நடைபெற்ற நேர்முக வர்ணனை, வாணொலி அறிவிப்பாளரின் அரசியல் கலக்கத் தொடங்கியதும் என்னவோ போல் ஆகிவிட்டது. தெய்வத்தின் சந்தியில் ஆன்மீகச் சிந்தனைகளைத் தவிர, வேறு சிந்தனைகளுக்கு இடமில்லை. திறமை வாய்ந்தவரான அந்த அறிவிப்பாளர்,

அரசியல்வாதிகளிடம் நல்ல பெயர் எடுக்கவேண்டும் என்று முயன்று, தமது பெயரைக் கெடுத்துக் கொண்டு விட்டார். கோயில் வாயிலில் ஆடும், அரசியலும் இடம்பெறக் கூடாது.

நூற்றாண்டுத் திமுக.

தமிழ் நாட்டில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தனது அரை

நூற்றாண்டு நிறைவைக் கொண்டாடுகிறது. ஈ.வே.ரா. பெரியாரின் திராவிட கழகத்தில் இருந்து சி.என். அண்ணாதுரையும், அவரது சகாக்களும் பிரிந்து சென்று புதிய கட்சியை ஆரம்பித்த காலத்தில் இருந்து, தி.மு.க. வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளது. ஈ.வே.ரா. பெரியார் தமிழ்நாட்டில் புதிய சிந்தனை அலையைத் தோற்றுவித்தவர். ஆயினும், சில சுயநலங்களுக்கும் ஆட்பட்டவர். கொள்கை வேறுபாடு காரணமாக அண்ணாதுரையும், அவரது சகாக்களும் பிரிந்து தி.மு.க.வைத் தோற்றுவித்தமையைச் சரியான முடிவு என்றே சொல்லலாம். ஆனால், இன்றுவரை திராவிடர் கழகம் அரசியல் கட்சியாக மாற்றுவாலும் பெறவில்லை. தி.மு.க. அரசியல் கட்சியாக மாறியதோடு, ஆட்சியையும் அவ்வப்போது கைப்பற்றி வந்துள்ளது. திராவிடர் கழகம் இரண்டு குட்டகளைப் போட்டது. தி.மு.க. பல குட்டகளைப் போட்டது.

தமிழ்நாட்டில் காங்கிரஸ் ஆட்சியைத் தோற்கடிக்கவே முடியாது என்றிருந்த ஒரு நிலையைத் தி.மு.க. 1967இல் மாற்றியது ஆனானப்பட்ட காமராஜே தேர்தலில் தோற்கடிக்கப் பட்டார். தமிழ் நாட்டின் காங்கிரஸ் ஆட்சியாளருள் படிக்காத மேதை' என்று குறிப்பிடப்படும் காமராஜர் இன்றுவரை பலராலும் போற்றப்பட்டு வருபவர். காங்கிரஸில் சுத்தியழர்த்தி போன்ற ஒரு சிலரைத் தவிர பலரும் கலை இலக்கிய ஈடுபாடு குறைந்தவர்களாகவே காணப்பட்டனர். தி.மு.க.வில் இருந்து பின்னர் காங்கிரஸில் இணைந்து கொண்ட சிவாஜி கணேசனைக் கூடக் காங்கிரஸ்காரர் கலைஞராகக் கண்டுகொள்வதை விட, தமது தேவைக்காகவே பயன்படுத்திக் கொண்டனர். தி.மு.க.வினர் இயல்பாகவே கலை - இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக விளங்கினர். ஓர் உதாரணத்தை மாத்திரம் சொல்லலாம். சிவாஜிகணேசன் நடித்த கப்பலோட்டிய தமிழன் திரைப்படம் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் இருந்தபோது வெளிவந்தது. தேசபக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்ட அத்திரைப்படத்துக்குக் காங்கிரஸ் ஆட்சி எவ்வித வரிச்சலுகையும் வழங்கவில்லை. ஆனால், தி.மு.க.வைச் சேர்ந்த அண்ணாதுரை ஆட்சிபிடம் ஏறிய பின்னரே அத்திரைப்படத்துக்கு வரிச்சலுகை வழங்கப்பட்டது.

தி.மு.க.வின் அடி அத்திபாரமாகவும், ஆணி வேராகவும் விளங்கியவர், 'அண்ணா' என்று அன்போடு குறிப்பிடப்படும் அண்ணாதுரையே தான். தி.மு.க. காலப்போக்கில் அதி.மு.க., மதி.மு.க., தே.தி.மு.க., என்று பல குட்டகளைப் போட்டபோதும், எல்லாக் குட்டகளுக்கும் பிதாமகராக அண்ணாதுரையே விளங்கிறார். அண்ணாதுரை பற்றித் தெரியாத ஜெயலிலதாவும், விஜயகாந்தும் கூட, அவர் பற்றிப் பேசுகிறார்கள்.

அண்ணாதுரை காலத்தில்கூட தி.மு.க.வில் இருந்து பிரிந்து சென்றவர்கள் உண்டு. ஈ.வே.கி. சம்பத், கண்ணதாசன் போன்றவர்கள் பிரிந்து சென்ற போதும், கட்சிக்கும் பாதிப்பு எதுவும் ஏற்படவில்லை. ஆனால், எம்.ஜி.ஆர். பிரிந்தபோது, அதுகட்சிக்கும் ஆட்சிக்கும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. எம்.ஜி.ஆர் உயிரோடு இருந்தவரை, கருணாநிதியால் மீண்டும் ஆட்சி ஆசனத்தில் அமரவே முடியவில்லை.

தி.மு.க.வின் ஆட்சியில் தமிழ்நாடு பெருவளர்ச்சி பெற்று வருவதை மறுக்க முடியாது. அதே அளவுக்கு ஊழலும், சந்தர்ப்பவாதமும், சுயநலமும் தி.மு.க. ஆட்சியில் பொங்கிப் பிரவாகித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அண்ணாதுரையால் மக்களுக்காக ஆரம்பிக்கப்பட கட்சியும், ஆட்சியும் கருணாநிதி காலத்தில் குடும்பக் கட்சியாகவும், குடும்ப ஆட்சியாகவும் புதிய வழவும் பெறறுள்ளன.

தமிழ் திரைப்பட்டிற்கு தேசிய விருது!

பிரகாஷ் சுவந்த

பிரகாஷ் சுவந்த

கடந்த அறுபது வருடங்களாக இந்திய அரசினால் வழங்கப்பட்டு வரும் தேசிய விருதினை இதற்கு முன்னர் எந்த ஒரு தமிழ்ப்படமும் பெற்றதில்லை. இப்போது முதற் தடவையாக பிரியதர்சன் இயக்கி பிரகாஷ்ராஜ் கதாநாயகனாக நடித்த காஞ்சிவரம் திரைப்படம் இவ் விருதினை வென்று தமிழ்த்திரையுலகுக்கு பெருமையைத் தேடித் தந்துள்ளது. இந்தியத் திரைப்படத் துறையில் மும்பாய்க்கு அடுத்தபடியாக வளர்ச்சியுற்றுள்ள கோடம்பாக்கம் மொழிவாரியாகப் பார்க்கும் போது மூன்றாவது அதிக எண்ணிக்கையிலான திரைப்படங்களை தயாரிக்கிறது. உலக எண்ணிக்கையிலும் கூட இத்தொகை கணிசமானது. தொழில் நுட்பத்துறையிலும் கோடம்பாக்கம் மிகவும் காத்திரமான நிலையில் உள்ளது. அத்துடன் காலம் காலமாக அபரிமிதமான கலைஞர்கள், தொழில் நுட்பவியலாளர்கள் எல்லாம் தமிழகத்தில் இருக்கிறார்கள். ஏனால் திராவிட மொழிப்படங்கள் பல வருடங்களுக்கு முன்னரே தேசிய விருதுகள் பெற்றபோதும் தமிழகம் இவ் இலக்கை எட்ட முடியாமல் தினாரியது. சுமார் 45 வருடங்களுக்கு முன்னதாகவே ‘செம்மீன்’ படத்திற்காக மலையாளம் (கேரளம்) விருது பெற்றதை நாம் அறிவோம். சத்தியன், ஜீலா, சாரதா, முரளி போன்றோர் நடிப்புக்கான தேசிய விருதுகள் பெற்றதை நாம் அறிவோம். சத்தியஜித் ரே தொடக்கம் பலரது வங்காள மொழிப் படங்களும் தேசிய விருது பெற்றுள்ளன. எனினும் தமிழ்த் திரைப்படம் நேர்று வரை சாதிக்கவில்லை.

எனக்குத் தெரிந்தவரை வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், தண்ணீர் தண்ணீர், ஹேராம், தில்லானா மோகனாம்பாள் ஆகிய சில திரைப்படங்கள் தேசிய விருதுப் பரிசீலனையில் மிக நெருக்கமாக வந்து கோட்டை விட்ட படங்களாகும்.

தமிழ் திரைப்படத்திற்கு தேசிய விருது கிடைக்காது விட்டாலும், சினிமா தொடர்பான நடிப்பு, பாடலாசிரியர், படப்பிடிப்பாளர், படத்தொகுப்பாளர், பாடகர் என பல பரிசில்கள் ஏற்கனவே கிடைத்துள்ளன.

சிறந்த நடிகருக்கான பரிசிலை எம்.ஜி.ஆர், கமலஹாசன் (இருதடவை), விக்ரம் ஆகியோர் முறையே ரிக்ஷாக்காரன், மூன்றாம் பிறை, நாயகன், பிதாமகன் திரைப்படங்களுக்காகப் பெற்றுள்ளனர். நடிகைகளுக்கான தேசிய விருதினை சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள் ‘லட்சுமி’, வீடு ‘அர்சனா’, பசி ‘ஷோபா’, சிந்து பைரவி ‘சஹாசினி’, பருத்திவீரன் ‘பிரியாமணி’ ஆகியோர் பெற்றுள்ளனர். பாடகர்களுக்கான விருதினை

யேசுதாஸ், பாலசுப்பிரமணியம், ஹரிகரன் முதலானோர் பெற்றுள்ளனர். பாடகிகளுக்கான விருதினை கீ.லா, ஜான்கி, சித்திரா, வாணி ஜெயராம், சுஜாதா ஆகியோர் பெற்றுள்ளனர். இப்படி இன்னும் பலதுறைகளில் விருதுகள் கிடைத்தும் தமிழ்ப்படம் இதுவரை தேசிய விருது பெற்றதில் தமிழ்த்திரையுலகில் அவ்வப்போது உருவான காத்திரமான இயக்குனர்களின் படங்கள் எதுவும் பிராந்திய சிறந்த படங்களுக்கான விருதுக்கு அப்பால் செல்ல முடியவில்லை. ஸ்ரீத், பாலச்சந்தர், பாரதிராஜா, சேரன், தங்கர்பச்சான், அமீர், பாலுமகேந்திரா, மகேந்திரன் போன்றவர்கள் கூட இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

இந்தியாவில் குறிப்பிடத்தக்க பெரும் எண்ணிக்கையிலான தமிழ்த்திரைப்படங்கள் கடந்த பல தசாப்தங்களாக வெளிவந்த போதிலும் இதுகாலவரை ஒரு தடவை தானும் இந்திய சிறந்த படத்திற்கான விருதைப் பெறவில்லை என்ற பெரிய மனக்குறை இப்போது ‘காஞ்சிவரம்’ படத்திற்கான விருதுடன் தீர்ந்து விட்டது. இதுகால வரை இருந்த இந்த மனக்குறை, கூட நியாமனது என கூற முடியாது. ஏனெனில் தமிழ்த்திரைப்படத்துறை குண்டுச்சட்டிக்குள் குதிரையோடுவது போல ஒரேவிதமான மசாலாப் படங்களையே பெறும்பாலும் வெளியிட்டு வருகிறது, காதல், வன்முறை, டப்பங்கூத்து, நடனம், அசட்டுத் தனமான நடக்கச்சுவை, பெண்களின் வில்லித்தனம் என ரசிகர்களை ஏனைய ஆரோக்கியமான பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கமுடியாதவாறு ஒரேமாதிரிப்படங்களையே வெளி யிட்டுள்ளனர். இதற்கான பழியினையும் ரசிகர்கள் தலையிலேயே போட்டு விடுகிறார்கள். சினிமா என்பது கலை மட்டுமல்ல, வியாபாரம் தான். ஆனால் இந்த வியாபாரத்தை நான்யமாகச் செய்யலாம். இந்த வியாபாரப் போட்டிக்குள் இலட்சியப் படமெடுத்து கைவிரில்களைச் கட்டுக் கொண்டவர்கள் பலர். எனினும் அன்னமைக்காலமாக சில கலைத்துவமான படங்கள் ரசிகர்களால் வரவேற்கப்பட்டு வருவதும் கண்கூடு. தொழில்நுட்ப ரீதியில் மிகவும் முன்னேற்றகரமாக உள்ள கோடம்பாக்கம் தேசிய விருதை இதுகாலவரை கோட்டைவிட்டமைக்கான காரணம், வணிகர்த்தியிலான சிந்தனை மட்டுமே தயாரிப்பாளர்களிடம் மேலோங்கியிருந்தமையாகும். புதுமையாகப் புறப்பட தெழுந்தவர்கள் கூட பின்னர் தடம் மாறிப்போகும் நிலை இருந்து வருகிறது.

தமிழ்த் திரைப்படத் துறையில் இன்னொரு சாபக்கேடு கதாநாயக ஆதிக்கம். எம்.ஜி.ஆர், சிவாஜி காலம் தொட்டே தொடரும் இந்த நிலைமை இன்றும் தொடர்கிறது. இப்போது பல புதியவர்கள் வந்தாலும் கூட, இவர்கள் கூட சினிமாத் துறையினரின் வாரிசுகளாகவே உள்ளனர். சினிமாக்காரர்கள் கூத்தாடிகள் என்று ஏனான்மாகப் பார்த்த காலம் மாறிவிட்ட போதிலும், திரைப்படக் கல்லூரிகள் தோன்றிய பின்னரும் கூட சமான்யர்கள் நடிகராக வருவது இன்று இன்னமும் கடினமாக உள்ளது. ரஜனி போன்ற அதீத முயற்சியினால் திரையுலகில் முன்னேறி வளர்வதென்பது இப்போதெல்லாம் சாத்தியம் இல்லாதிருக்கிறது.

அடுத்து இந்தியாவின் சிறந்த திரைப்படமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட தமிழ்த் திரைப்படமான ‘காஞ்சிவரம்’

திரையரங்குகளில் வெளியானதா? அல்லது ஒரு சில நாட்களில் காணாமல் போனதா? விபரம் தெரியவில்லை. எமது நாட்டில் வெளிவரவில்லை. இப்படியான திரைப்படங்களுக்கு ஊடகங்களும் கைகொடுப்பதில்லை. குறைந்த பட்சம் CD, VCD என்பவற்றிலாவது பார்க்க கிடைக்குமா?

காஞ்சிவரம் படத்தில் நாயகனாக நடித்த பிரகாஷ்ராஜ் இம்முறை இந்தியாவின் சிறந்த திரைப்பட நடிகளாகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளமை இரட்சிப்பு மகிழ்ச்சியை தருகிறது. முன்னணி நடிகரல்லாத ஒருவர் பெறும் சந்தர்ப்பம் தமிழில் இதுவே முதன் முறையாகும். இம்முறை மாநில சிறந்த திரைப்படமாக நடுவண் அரசால் ‘பெரியார்’ திரைப்படம் தெரிவாகியுள்ளமையும் மகிழ்ச்சிக்குரியதே.

குறங்கதை

மாலை நேரம். ஆசிரியை மாலினி வீட்டில் ஆரவாரம். மாலினியின் ஆசிரிய நண்பர்கள் – உயர் வகுப்பு மாணவர் – ஒரு சில உறவினர் இப்படி ஒரு குழாம் கூடிவிட்டது. அன்றைய காலை மாலினிக்கு நடந்தேறிய கலியாண எழுத்து வைபவத்தின் தொடர்ச்சி அது.

குவையாக கேக், குடான நெஸ்கபே ஆகியன விருந்தினருக்குப் பரிமாறப்படுகின்றன. சுவையும், சிரிப்பும் வீட்டை நிறைக்கின்றன.

ரெலிபோன் மணி அடிக்கிறது. மாலினியின் தந்தை Assessor மயில்வாகனம் Receiver கையில் தூக்குகின்றார். மறுபக்கத்தில் மயில்வாகனத்தின் அன்றைய சம்பந்தி சிவகப்பிரமணியம்.

“ஆ! சம்பந்தி இண்டைக்கு எல்லாம் சந்தோஷம் தானே!” – நலம் விசாரித்த மயில்வாகனம் மேலும் தொடர்கின்றார், “நீங்க போனிலை கதைக்காமல் நேரிலை வந்திருந்கலாமே! வாற வேளை உங்கடை மருமகளையும் பாக்கலாமே!”

“சம்பந்தி ஒரு அவசர அலுவலாக கதைக்க வேணும்” – சிவகப்பிரமணியம் ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போடுகின்றார்.

“என்னென்டாலும் நேரிலை வந்து கதைக்கிறது சந்தோஷம் சம்பந்தி! என் ரெலிபோனிலை?...”

“இல்லைப் பாருங்கோ! ஒரு பிழை நடந்து போக்க. சீதன வீட்டை மாப்பிள்ளை பேரிலை எழுத வேணும்!”

சம்பந்தியின் மனநிலை மயில்வாகனத்திற்கு நல்லாக விளங்கியது!

வெள்ளவத்தை இரண்டாம் மாடு மூன்றாறை நலீன சொகுச மனைக்கு மேலாக கோண்டாவில் தோட்டக் காணியை எழுதச் சொன்னதும்; பத்து லட்சம் ரொக்கம் நெருக்கி வாங்கியதும்; பிள்ளைக்கு ஜந்து பவுன் தங்க Necklace போடும்படி கேட்டதன் தாற்பரியம் மயில்வாகனத்திற்கு அப்போது புரிந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக திருமணப் பேச்கவார்த்தை தொடங்கிய காலம் தொட்டு நடந்த முறையும்; தனது வீட்டாரின் சிவகப்பிரமணியம் பற்றிய கருத்தும்; விசாரணைகளின் பெறுபேறும் சம்பந்திக்கு மருந்துக்கு மாறாத “பேராசை” என்ற மனநோய் பீடித்து இருக்கு என்பதை உறுதி செய்தன.

சிவகப்பிரமணியத்தின் நோய்க்குத் தகுந்த சிகிச்சை அறுவைச் சிகிச்சையே என்ற முடிவுக்கு வந்தவராக, “எழுத்தை நாங்க உடன் ரத்து செய்ய முடிவு செய்து விட்டம். இனிச் சந்திப்பது கோட்டுலோதன்” வெறுப்போடும் வேதனையோடும் அறுதியாகவும் உறுதியாகவும் சொல்லிப் “பட்கென்” Receiver ஜ வைத்தார்.

புது காலை

**செம்மைப்படுத்தும் கலையற்றி ஓர்
அலசலோ அலசல்**

‘படைப்புக்களை செம்மைப்படுத்தும் கலை தமிழில் வளருமா?’ என்று முருகபூபதி அங்கலாயிக்க அதற்கு ‘ஆமாம் சாமி’ போட்டு சின்னராஜா விமலனும் ஆதங்கத்தோடு எழுதியிருக்கிறார். நல்ல சமாச்சாரம், பொருத்தமான நேரத்தில் தலை நீட்டுகிறது.

தமிழ் படைப்பாளிகளுக்கு ஒரு புதிய சிந்தனை. அடிசக்கை என்று கொஞ்சம் குதூகலித்து கொத்து ரொட்டி தட்டுவது போல அப்படி இப்படி உருட்டி, பிரட்டி அலசிப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது.

இந்தச் சிந்தனையின் அடிவேரைத்தேடி மனம் பாய்ச்சல் போடுகிறது.

‘ஏலேய! நதி மூலம் ரிஷி மூலம் தேடப் படாதுன்னு சொல்லுறியலே அது காதுல விழுது, என்ன பண்றது அது நம்ம எழுத்துப் போக்கு’

செய்தியை செழுமைப்படுத்துவதற்கு பத்திரிகையுலகில் ஓர் ஒழுங்கமைப்பு இருக்கிறது. செய்தியாளன், உதவியாசிரியன், ஒப்பு நோக்காளன், இது தான் அந்த அமைப்பு. இந்த கம்பியூட்டர் யுகத்திலும் இது நிலவுகிறது. இதன் அடிப்படைக் கோட்பாடு செய்தியை ஒழுங்கு படுத்துவதுதான். அடிப்படை அம்சம், உள்ள பக்கம் மாறாமல் வசன அமைப்பு, இலக்கணப் பிழை, சொற்றொடர் பிழை என்பனவற்றிலே இந்த உதவியாசிரியர்கள் தம் வித்வ காண்டபத்தை பயன்படுத்துவார்கள். ஒரு செய்தியாளனின் மொழியறிவை கிண்டல் செய்வதற்கென்றே சில ஈகோ மிகுதியாகக் கொண்ட உதவியாசிரியர்களும், ஒப்பு நோக்காளர்களும் தமது வித்வ அம்பை பிரயோகிப்பார்கள். ஆனால் மட்டும் தட்ட முனையும் இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் ‘ஜேயா சாமி!’ என்று தலையில் கைவைத்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு செய்தி அனர்த்தமாகிவிடும். என்றாலுமென்ன அச்சுப் பேயின் மீது பொல்லாத பழியை போட்டு விட்டு தலை தப்பி விடுவார்கள். இது பத்திரிகை உலகில் சர்வசாதாரணம்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் நமது ஒரு பத்திரிகையில் முன்பக்கச் செய்தியொன்று பிரசரமாகியிருந்தது. கோயில் திரு விழாவில் பத்துப்பேர் தீக்குளித்தனர் என்பதுதான் கட்டம் போட்ட செய்தி. கோயில் தர்மகர்த்தா ‘எம்பெருமானே’ என்று நெஞ்சிலடித்துக் கொண்டு பத்திரிகை அலுவலகத்திற்கு கதிரவன் கண்விழிப்பதற்கு முன்னரே அலறியடித்துக் கொண்டு ஒடி வந்துவிட்டார்.

‘அடா! என்ன நடந்தது?’

செய்தியாளன் ஒழுங்காகத்தான் தகவலை எழுதியிருந்தார். நம் ஈகோ பிடித்த உதவியாசிரியர் எதையாவது வெட்டனுமே, கொத்தனுமே என்று நினைத்து ‘தீ மிதித்தனர் என்பதைத் தீக்குளித்தனர்’ என்று செம்மைப்படுத்திவிட்டார்.

‘கிழிஞ்சுது போ!’

செய்திக்கே இந்த நிலைமை என்றால், உணர்வு பூர்வமாக அமைகின்ற கோட்பாட்டு ரீதியிலான இலக்கிய சமாச்சாரங்கள் இந்தகையவர்களின் கரங்களுக்கே போய்விட்டால் என்ன நடக்கும்?

இயக்கவியல், இயக்கமறுப்பியல் எனும் இருவேறு, ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட கோட்பாட்டின் கூறுகளுக்குள்ளே மனிதகுலத்தின் சிந்தனைவேர் பின்னிப்பினைந்து பாம்புச் சுருளாகிக் கிடக்கிறது. நதி மூலம், ரிஷி மூலம் என்பது இதுதான். நமது சிந்தனைகளை கூறுபோட்டுக் கொண்டே செல்கின்றபோது இறுதி சங்கம் இங்கே போய்த்தான் தரித்து நிற்கும். இருவேறு வர்க்க நலன்கள் தனித்தனியாகக் கிடக்கும். இது சமூகவியல்.

“கடைசியா இங்கேதான் போய்தான் முட்டிக்கனுமா?”

“அட ஆமாலே! அதுதான் விதி”

இலக்கியப்படைப்புக்களை சிருஷ்டிகர்த்தா உருவாக்குகின்றான். சமூகமாற்றத்திற்காக படைப்பவனும், சும்மா பொழுது போக்கிற்காக படைக்கிறேன் எனும் இருவேறு படைப்பாளிகளே இவ்வகையில் சிருஷ்டத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களின் நதி மூலம் இந்த இரண்டு வேரில் ஒன்றுதான். முருகப்பதியும், விமலனும் சட்டிக்காண்பிக்கின்ற இந்த ‘Copy Editor’ சிந்தனாரீதியாக இந்த மூலவேர்களில் ஒருவராகத்தான் இருப்பார்.

பதிப்பாளர்களில் பெரும்பாலானோர் நூல் விற்பனை மூலம் பொருளீட்டுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள், விற்பனைதரும் பரபரப்பான நூல்களும், படைப்பாளிகளுமே அவர்களின் தேவை. அவர்களின் Copy Editorும் கைக்கு கிடைக்கும் நூல்களை அவர்களின் பிளினஸ் கோட்பாட்டிற்கு ஏற்பவே செழுமைப்படுத்துவார். இவர் பத்திரிகை உலகின் நமது உதவியாசிரியர் போல படைப்பின் உருவில் மட்டுமல்ல கருவிலும் கைவைத்து விடுவார். அது தான் அவர் தொழில். தீ மதித்தனர், தீக்குளித்தனர் ஆகிவிடும். தாமகத்தா துண்டைக் காணோம் துணியைக்காணோம் என்று அலறியடித்துக் கொண்டு ஒடி வேண்டியது தான்.

சில கடுமையான விமர்சனங்களை அவதானித்தால் இதன் பாரதூரம் வெளிப்படும். சோவியத் படைப்பாளிகளான ஷோலக்கோவ் மாயா கோவஸ்கி ஆகியோரின் யுத்த படைப்புகள் மீது மாவோ எப்படி சாடி விழுந்தார். சோவியத் போராளிகளின் தீர்ம் மிக்க போராட்ட தியாகங்களையும் ஜப்யய்போ என்ன கொடும் என்று அவர்கள் கண்ணர் விட்டு எழுதினார்கள். மக்கள் போராட்டத்தை பரிதாபத்திற்குரிய தாகவும், அச்சமுறச் செய்வதாகவும் கொச்சைப்படுத்தி இவர்கள் வருணிக்கிறார்கள். இவற்றை தீயிலிடுங்கள் என்பது மாவோவின் திறனாய்வு குத்திரம் இந்த நூல்களுக்கு மாவோ ஒரு Copy Editor ஆக பணியாற்றியிருந்தால் இந்நூல்களின் கருப்பொருள் எவ்வாறு மாற்றமடைந்திருக்கும்? உள்ளடக்கமே தலைக்கீழா மாறிவிட்டிருக்குமல்லவா? வாக்கப் போராட்டத்தை கொச்சைப்படுத்தக்கூடாது என்பது மஹோவின் சித்தாந்தம்.

இன்று டெலிடிராமா தொடர்களை பார்த்து கண்ணர் விட்டுக் கொண்டிருக்கும் அம்மனிகளைப்போல லட்சமியின் சஞ்சிகை தொடர்களைப் படித்துவிட்டு அன்று பெண்கள் குடம் குடமாக கண்ணர் வடிப்பார்களாம். அத்தகைய படைப்புகளைப் பற்றி வெங்கட்சாமிநாதன் எழுதுகின்ற போது இந்த அம்மா நீண்டகாலம் ஆபிரிக்காவில் காலம் தள்ளினார். என்ன புண்ணியம் அந்த மண்ணின் வாசம் கொஞ்சம் கூட இவர் படைப்புக்களில் இல்லையே என்று அங்கலாய்த்துக் கொள்கிறார். லட்சமியின் படைப்புகளுக்கு வெங்கட் சாமிநாதன் Copy Editor ஆக இருந்தால் லட்சமியின் கதைகள் எத்தகைய புதிய வடிவம் கொண்டிருக்கும்.

‘அட, நல்லதாய் பொய்டு’ என்று மக்கள் இலக்கியம் வேண்டி நிற்பவர்கள் ஆரவாரம் செய்வார்கள்.

சரி, மறுபக்கமும் பார்ப்போமே!

மாக்சிம்கோர்க்கியின் ‘அன்னை’, எமிலிஜோலாவின் ‘ஜெர்மினல்’ இரண்டுமே உலக பாட்டாளிவர்க்கத்தின் உன்னதமான சொத்துக்கள் என்றே வருணிக்கப்படுகின்றன.

ரஷ்ய தொழிற்சாலை தொழிலாளர்களின் வாழ்நிலையையும், போராட்டத்தையும், உறவுப்பாசத்தையும் கோர்க்கி அன்னையில் உயிரோட்டமுடன் சொல்கிறான். சூங்கத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியலை எயிலி அற்புதமாக நகமும் சதையுமாக வெளிப்படுத்துகிறான். இவை யதார்த்த மக்கள் இலக்கியத்தின் உயிராடிகள். பாலியலே பிரதான இடம் வகித்த அன்னிய இலக்கியச் சூழலில் பொருள்டுவேதே நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு பதிப்பகத்தில் கோர்க்கியும், எயிலியும் பிரசரவரம் வேண்டிய ஒப்படைத்திருந்தால் இந்த உன்னதங்கள் இலக்கிய உலகிற்கு இதே வடிவில் கிடைத்திருக்குமா ‘Copy Editor’ என்ற பிசாக அவற்றை கொத்திக் குதறி பாட்டாளிகளின் பாலியல் கும்மாளங்களாகவல்லவா வெளிக்கொண்டு வந்திருப்பார்கள்.

ஐயோ சாமி! எதுக்கையா இந்த வம்பு தும்பு படைப்பவனே Copy editor ஆக இருந்து தனது படைப்பின் கருவிற்கு ஜவாப்தாரியாக இருக்கட்டும்.

காலம் பதில் சொல்லும் ‘அட, இவர் இம்புட்டுத்தானா?’ என்ற அப்போது இலக்கிய உலகம் விலாவாறியாக புரிந்து கொள்ளும்; ஏற்றுக் கொள்ளும், இல்லையென்றால் நதி நீர்

கழிசலை ஓரம் கட்டுவது போல ஒதுக்கித்தள்ளும் மாவோவும், வெங்கட்சாமிநாதனும் இந்த ஒதுக்கலுக்காகத்தானே குரல் எழுப்புகிறார்கள்.

மாக்சிம் கார்க்கியும் ஜெயகாந்தனும்

ரஷ்யப்பூர்சி 1917 இல் வெடித்தது. இது திடுதிப் பென நிகழ்ந்த ஒன்றல்ல. அந்நாட்டு நவீன இலக்கியம் புரட்சிக்கான சூழல் கருக் கொண்டிருப்பதை முழுக்கிக் கொண்டிருந்தது. கனிந்த சூழலில் பன்னர்க்குடட்டும் உடைவதுபோல புரட்சி வெடித்தது.

இது பற்றி ஜெயகாந்தன் சொல்லும் சமாச்சாரங்கள் அவர் எங்கே நிற்கிறார் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவர் என்ன சொல்கிறார்.

“ரஷ்யாவை சரியாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பிரசரங்களை நான் நாடவில்லை. மாறாக எழுத்தாளர்களான கோகோவின், தூர்க்கேனேவின், புஷ்கினின், தாஸ்தாவஸ்கியின், குப்பினின், டால்டாயின், செக்காவின், கார்க்கியின் படைப்புக்களை வாசித்தேன். ஒரு புயல், கடலில் வெகு தொலைவில் உருக்கொண்டு பலநாள் சூழிய பிறகுதான் திடெரன் நம்மை வந்து தாக்குகின்றது. அதுபோல் பின்னால் வரப்போகின்ற புரட்சி கருக்கொண்டிருப்பதை இந்த இலக்கியங்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டேன்” இப்படித்தான் ஜெ.கா. வின் வரிகள் அமைகின்றன.

இப்படிச் சொல்லும் ஜெ.கா.விற்கு மாக்சிம் கார்ச்சி, வியோ டால்ஸ்டாய், இருவரிலும் டால்ஸ்டாயைத்தான் பிடித்தமானவர். முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முன்னோடி கார்க்கி என்பார்கள் கம்யூனிஸ்டுகள். ஆனால் அவரோ ரஷ்யாவின் ஆன்மீக பலம் டால்ஸ்டாய் என்கிறார். புரட்சிப் புயலினால் ரஷ்யா அழிந்து விடக்கூடாது என டால்ஸ்டாய் அச்சம் கொண்டதாக தார்க்கம் செய்கிறார்.

வியோ டால்ஸ்டாய் என்பவர் ஏதோ கதையும், நாவலும் எழுதிய சாதாரண எழுத்தாள் அல்லன், அவர் கிறிஸ்துவையும் மனிதனையும் மிகவும் நேசித்தார். ஆனால் மதங்களின் பெயரால் நடைபெற்ற சமூக ஒடுக்கமுறைகளை எதிர்த்து மூர்த்தண்யமாய்ப் போராடனார். ரஷ்யப் புரட்சியின் பிதாவான வெளின் டால்ஸ்டாய் மீது மிகுந்த பக்தி வைத்திருந்தார் என்றெல்லாம் டால்ஸ்ட்டாய் மீதான ஜெ.கா.வின் புகழாரம் அமைகிறது.

யுத்தம் பற்றிய டால்ஸ்டாயின் கோட்பாட்டிற்கெதிராக வெளினும், மாபெரும் பாட்டாளிவர்க்க படைப்பாளியான கார்க்கியும் கடுமையாகப் போராடனார்கள். இத்தத்துவம் போராட்டம், சமூகவியலின் இயக்கவியல் பற்றியது. புரட்சிகர இலக்கியத்தின் மூலவேராக அமைவது. ஆனால் ஜெயகாந்தனோ உன்னதமான படைப்பாளியான கார்க்கியை வியோ டால்ஸ்டோயின் எதிரில் ஓர் எளிமையான மாணவனாகவே சித்தரிக்கிறார்.

சித்தாந்தம் பற்றிய ஜெ.கா.வின் கருத்துக்களை இவற்றுடன் ஒப்பு நோக்க வேண்டும்.

‘நான் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற சித்தாந்தம் வெறும் அரசியல் சித்தாந்தம் அல்ல எனது விருப்பும், வெறுப்பும் வெறும்

குழநிலைகளைப் பொறுத்தது அல்ல. அவற்றுக்கு ஓர் ஆன்மீக, சமூக அடிப்படை உண்டு....

அது போதும் சாமி! இன்னிக்கு நீங்க எங்கே நிக்குரீயே என்பதை இதுகள் காட்டுது சாமி!

சம்பவங்ராணதும், திக்கென்று யோனதும் பிரம்மன் திடுவிளையாடல்

சிரேஷ்ட பத்திரிகையாளருக்கான விருதினைப் பெற்ற பத்திரிகையாளர் ஒருவரைப் பார்த்து “ஹ்லோ! உமக்கு எதுக்கு விருது கொடுத்தார்கள்” என்று திறனாய்வாளர் ஒருவர் கேட்டு விட்டார்.

அடேயங்கப்பா! எறும்புப் புற்றில் கால் வைத்த மாதிரி பத்திரிகையாளர் குதியோ குதி என்று குதித்தார்.

உண்மைதானே! பத்திரிகை உலகில் ஓர் அரை நூற்றாண்டுக் காலம் குப்பை கொட்டியிருந்தாலும் ஏதோ வயதைப் பார்த்து பாவம் என்று நினைத்து ஒரு விருதை பெரிய மனதோடு வழங்கியிருக்கிறார்கள். அதை தட்டிப்பறிப்பது மாதுரி வயிற்றெரிச்சலோடு கேட்கிறானே என்பது தான் பத்திரிகையாளரின் பதைப்பதைப்படு.

பாவம் திறனாய்வாளர் அவர் மனதில் எத்தகைய அருட்டுணர்வும் இல்லாமல் ‘ஏன் கொடுத்தார்கள்?’ என்று கும்மா கேட்டு வைத்தார்.

ஜய்யங்கோ வந்ததே அனர்த்தம். “இவர் மட்டும் என்னவாம். சொந்த கற்பனையில் எதையும் எழுத வக்கில்லை. புத்தகம் எழுதுபவர்களிடமெல்லாம் ரெண்டு மூன்று என்று கேட்டு வாங்கி பத்திரிகைகளில் நூல் அறிமுகம் எழுதி பிறகு அவைகளையே புத்தகமாகப் போட்டு வெளியீட்டு விழா நடத்தி விற்றுத் திரிந்து பொழுப்பு நடத்துபவராயிற்றே” என்று எகிறி விழுந்தார்.

மிகவும் கிண்டலான வார்த்தைகள். அதுவும் ஒரு சிரேஷ்ட பத்திரிகையாளரின் வாயிலிருந்து உதிர்ந்தபோது மனம் வலித்தது.

நூல் அறிமுகம் செய்வது என்ன கேவலமான விசயமா? இல்லை அவருக்கு வேறு விசயங்கள் குறித்து எழுத்து தெரியாதா?

ஒரு திறனாய்வாளன் நூல் அறிமுகங்கள் செய்வதற்கு எடுத்துக் கொள்ளும் சிரமங்களும், நன்னோக்கமும் பெரும் மதிப்பிற்குரியன. இந்த பத்திரிகையாளரை விடுங்கள். தொன்னாற்றெறான்பது விகிதமான நூலாசிரியர்களே அதனை ஒரு நற்செயலாகக் கருதி ஜ்யா ரொம்பவும் தேங்ஸ் என்று எழுதியவருக்கு நன்றி கூட சொல்வதில்லை.

மலையக கலாபூஷணத்தின் நூலென்றினை இலக்கிய நண்பரோருவர் தந்தார். நூல் அறிமுகம் எப்படியும் இந்த வாரம் வரவேண்டும் என்று மன்றாடனார். ஆசிரியர் கோரிக்கைதான் அது. இரண்டு நாட்கள் தான் இடைவெளி. கண்டமான பணி. வாசிக்கவேண்டும். எழுதவேண்டும். டைப் செய்ய வேண்டும். இப்படி தவிர்க்க முடியாத கட்டாய நிலைமை. என்றாலும் கூட இரவு கண் விழிப்பு, அசுரவாசிப்பு, படபட வென எழுதி எப்படியோ காரியத்தை வெற்றிகரமாக முடித்து விட்டேன்.

வெளியீட்டு விழாவிற்கு முதல் நாளே கட்டுரை பிரசரா வடிவம் கொண்டது. ஏதோ பெரும் பணி முடிந்ததாக மனம் குதுகவித்தது.

மூன்று நாள்கள் ஓடிவிட்டன. கட்டுரை பார்த்ததாக நூலாசிரியரிடமிருந்து பதிலொன்றும் வரவில்லை. தேஷப்பிடித்து தொலைபேசி எண்களை கழுற்றினேன்.

“ஹ்லோ! உங்கள் புத்தகம் பற்றிய அறிமுகம் வெளிவந்துவிட்டது.”

“அப்படைங்களா? என்ன பத்திரிகை?” பெயரைச் சொன்னேன்.

“அட்டா! அதுங்களா? இங்கே வைபிரரி அங்கே இங்கேன்னு கெடக்கும் தேஷப்பார்க்கிறேன்” சப்பென்றாகிவிட்டது.

சில நாள்களின் பின்னர் நூல் தந்த நண்பரைக் கண்டேன்.

“தேங்ஸ் விஜி! அட்டைப்படம் நூலாசிரியர் படம் என்றெல்லாம் வடிவமைத்து நல்லதொரு அறிமுகம் எழுதியிருந்தீர்கள். நம்ம கலாபூஷணம் விழிய முந்தியே கடைக்கு ஓடி நாலு பிரதிகள் வாங்கி பைலில் போட்டுக் கொண்டார்.” என்றார்

ஆ! வென்று வாய் பிளக்க மனம் திக் கென்றது.

நாயும் நடுத் தருவட்

- கல்வயல் வே. குமாரசாமி

கடிபாட் நானும்,
கடித்து விட்ட நாயும்,
நாய் பிடி காரர்;
நாய் வண்டி உள்ளே
குட்டைநாய்,
பெட்டை நாய்,
குட்டி நாய்,
குட்டித்தாய்ச்சி நாய்
நாய் வண்டி கம்பிக் கூடாய்;

நடுத் தெருவில்
மிடிபாட் நாய்கள்
அடையாட்டு அக் கூட்டுள்!

நாய்ப் பல்லுப் பட்ட
காயமும், நானும்
நாயின் பல்லும் நகமும் புண்ணும்
நஞ்சு
வாயும் நஞ்சு அத்தோலும் நஞ்சே,

வேட்டை நாய், சுற்றிவர
வீணீர் வடக்கும் விசர்நாய்கள்
இரண்டு கால் நாய்க்கடியில்
இரங்கி வருவார் யாரோ!

உடல் கலைவிலக்ஷ்ய திட்சுவதள்

குறிஞ்சிநாடன்

திருகோணமலை ஆறு குறுந்திரைப்படங்கள்

Script Net SL நிறுவனம் திருகோணமலை நகரில் தினாப்படத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்ட நண்பர்களின் ஒத்துழைப்புடன் உவர்மலை விவேகானந்தா கல்லூரியில் 30.08.2009ந் திகதியன்று ஆறு குறும்படங்களைத் திரையிட்டது. நிகழ்வில் Script Net SL நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த திரு. ஞானதாஸ் தொடக்கவுரையில் “இலங்கையில் எடுக்கப்பட்ட தமிழ்த்திரைப்படங்கள் பெரும்பாலும் தென்னிந்திய தமிழ்த் திரைப்படத்தின் தமிழவல்களாக இருந்ததாகவும் சிங்கள மொழியில் தயாரிக்கப்படும் படங்களில் பேணப்படும் தனித்துவம் போன்று இலங்கைத் தமிழ்த் திரைப்படங்களில் காண முடிவதில்லை எனவும், ஆனால் குறுந்திரைப்படங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஏதோவொரு வகையில் ஒரு தனித்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன” எனவும் கூறினார். தொடர்ந்து நிகழ்வைத் தொகுத்து வழங்கிய திரு. மயூரன் “திருகோணமலை மன் திரைப்படத்துறையில் இன்று நேற்றல்ல நெடுங்காலமாகவே ஆர்வத்துடன் செயற்பட்டு வருகின்ற மன் எனவும் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த அமர் சித்தி அமரசிங்கம் 1970 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் “தென்றலும் புயலும்” என்ற முழுநீள இலங்கைத் திரைப்படத்தில் நடித்துள்ளார் எனவும், அந்த வகையில் திருமலை மன் திரைப்படத்துறையில் வளர்ச்சி அடைவதற்கான உகந்த குழலைக் கொண்டிருப்பதாகவும்” தனதுரையில் குறிப்பிட்டார்.

நிகழ்வில் Knite, Knives, Nothing, The body, Magical hole, Under Pressure ஆகிய ஆறு குறுந்திரைப்படங்கள் தமிழ்மொழியிலும், சில குறும்படங்கள் சிங்கள மொழியிலும் படமாக்கப்பட்டிருந்தாலும் குறும்படங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு மொழி ஒரு தடையில்லை என்ற குறும்படத்துக்குரிய குணாமச்த்தினை அவை பிரதிபலிக்கத் தவறவில்லை.

நிகழ்வின் இறுதியில் ஆறு குறுந்திரைப்படங்கள் பற்றிய கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றது. இதில் ரசிகர்கள் தங்கள் மனதில் பட்ட உணர்வுகளை இயல்பாக வெளிப்படுத்துவதற்கு இது உதவியதோடு அவர்கள் எழுபிய சந்தேகங்களுக்கு Script Net SL நிறுவனத்தைச் சோந்தவர்கள் பொறுப்புடன் தகுந்த பதிலையும் அளித்தனர். திருகோணமலையில் குறுந்திரைப்படங்களில் ஆர்வம் கொண்ட ஒரு தலைமுறையை உருவாக்க வேண்டும் என்பதற்கான கால்கோள் நிகழ்வாக இதனை Script Net SL நிறுவனம் ஒழுங்கு செய்ததைப் பார்க்கும் போது “ரோமாபுரிக்கான பெரும் பயணம் கூட ஓர் அடி எடுத்து வைப்பதுடனேயே தொடங்குகிறது” என்ற ஆங்கிலப் பழையொழிதான் எனக்கும் நினைவில் வந்தது.

- தகவல் : சின்னராஜா விமலன்

அகில இலங்கை இழங்கோ கழகத்தின் முருகையன் நினைவு விழா

“இலங்கை எழுத்தாளர்கள் ஆத்மார்த்தமாகவே எழுதுபவர்கள். எழுத்தை எழுத்துக்காகவே எழுதுபவர்கள் வியாபாரத்துக்காக எழுதுபவர்கள் அல்லர். முருகையனும் மொழிபெயர்ப்பை ஆத்மார்த்தமாகவே செய்தார்.” இவ்வாறு தெரிவித்தார் ஒய்வு பெற்ற ஆசிரியர் கந்தையா.

அகில இலங்கை இளங்கோ கழகம் ஒழுங்கு செய்து நடாத்திய, முருகையன் நினைவு விழாவில் கலந்து கொண்டு பேசியோதே ஆசிரியர் கந்தையா மேற்கண்டவாறு தெரிவித்தார்.

அன்னையில் அமரரான கவிஞர் முருகையன் அவர்களை நினைவு சார்ந்து 29.08.2009 அன்று சனிக்கிழமை பிற்பகல் 2 மணியாவில் யா/புற்றளை மகாவித்தியாலயத்தில் மேற்படி நினைவு விழா நடைபெற்றது.

பாரா. ரதீஸ் தலைமையில் இடம்பெற்ற விழாவில் வரவேற்புரையை ம. பக்ரதன் நிகழ்த்தினார். தொடக்க உரையை உருத்திரேஸ்வரன் நிகழ்த்தினார். தொடர்ந்து நினைவுரைகள் இடம்பெற்றன.

எழுத்துத் தமிழ் நாடக வரலாற்றில் முருகையன் என்ற பொருளில் சாவகச்சேரி றிபேக் கல்லூரியின் ஆசிரியர் திரு. மார்க்கண்டு நினைவுரையை வழங்கினார். முருகையனின் இருபுதுக்கு மேற்பட்ட நாடகங்களும் அவை தமிழ் நாடக வரலாற்றில் பெறுகின்ற இடத்தையும் அவர் விபரித்தார்.

முருகையனின் கவிதைகள் ஒரு நோக்கு என்ற பொருளில் தாயகம் ஆசிரியர் தணிகாசலம் நினைவுரை ஆற்றினார். கவிதை வரலாற்றில் முருகையன் பெறும் முக்கியத்துவத்தையும் முருகையனின் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பழைய சுமைகளைச் சுமக்கிறோம் என்ற கவிதையில் காணப்படும் படிமங்களையும் விளக்கித் தனது நினைவுரையை அவர் ஆற்றினார்.

மொழிபெயர்ப்பும் முருகையனும் என்ற பொருளில் ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியர் ஆ. கந்தையா நினைவுரையை ஆற்றினார். சொல், கருத்து, செம்மை முதலான பண்புகளை உள்ளடக்கியதாகச் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு அமைய வேண்டும். இத்தகைய சிறந்த மொழிபெயர்ப்பை முருகையன் செய்திருந்தார் என்ற வகையில் தக்க சான்றுகளுடன் தனது உரையை அவர் ஆற்றினார்.

முருகையன் ஒரு மாணிடன் என்ற பொருளில் முருகையனின் மாணிடப் பண்புகளை அவர் வாழ்க்கையில் மாணிடனாக வாழ்ந்த முறைகளை எடுத்துக்காட்டி கவிஞர் பி. கிருஷ்ணன் நிதன் உரை வழங்கினார்.

எனது பார்வையில் முருகையன் என்ற பொருளில் புற்றளை பழைய மாணவர் சங்கத் தலைவர் திரு. த. கதிர்காமநாதன் நினைவுரை வழங்கினார்.

தொடர்ந்து ‘முருகையனின் ஆடுதொட்டு’ என்ற தலைப்பில் கவியரங்கழும் இடம்பெற்றது. கல்வயல் வே. குமாரசாமி தலைமையில் கவியரங்கம் இடம்பெற்றது. ‘சென்றொழிந்த காலம்’ என்ற ஆடுதொட்டு வேல் நந்தகுமாரும், செக்கலிட்டுத்

தலைக்கப்படுகின்றோம் என்ற அடிதொட்டு பெரிய ஜங்கானும், 'புறப்பட்டோம் நீள்பயணம்' என்ற அடிதொட்டு சிவ. முகுந்தனும் குணநிதிக் குன்றாய் என்ற அடிதொட்டு பரா. ரமேஷ், பிரதீனும் கவிதைகளை வழங்கினார்கள்.

கோ. கோவிலரதனின் நன்றியுரையோடு நிகழ்வுகள் இனிதே நிறைவு பெற்றன.

தகவல் : டி. நகுலன்

இனுவில் அண்ணா தொழிலகப் பொன்னியாமல் வெளியீடும் பிரமுகர்கள் கெளரவிப்பும்

இனுவில் அண்ணா தொழிலகப் பொன் விழா மலர் வெளியீடும் பிரமுகர்கள் கெளரவிப்பும் 24.09.2009 அன்று மாலை கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா தலைமையில் நடைபெற்றது. மங்கல விளக்கை திரு.எஸ்.பி. சாமி, திரு. ஆ. இராசரத்தினம், திரு. ஆ. வோகேஸ்வரன், திரு. இ. மழுநாதன், திரு. சி. தியாகராசா, திருமதி கோகிலா மகேந்திரன், திரு. ஆழவாப்பிள்ளை கந்தசாமி, திரு. ரி. தமித்துவரை, திரு. ஆ. ரகுபதி பாலமுரீதான் ஆகியோர் ஏற்றிவிழாவைத் தொடக்கி வைத்தனர். கடவுள் வாழ்த்தினை திருமதி ரஜனி சந்திரவிங்கமும் தமிழ் மொழி வாழ்த்தினை திருமதி ஆனந்தக்குமாராசாமி அவர்களும் பாடனர். வரவேற்புரையை மாயைழ வேல் அழுதன் நிகழ்த்தினார். வாழ்த்துவரை உயர் திரு. தெ. எஸ்வரன், திரு. த.சி. அருளானந்தம் ஆகியோர் நிகழ்த்தினர். வாழ்த்தினை நேசபூபதி நாகராசன் அவர்களால் பாடப்பட்டது. நூல் நயவுரையை கலாநிதிகள் வ. மகேஸ்வரன், என். இரவீந்திரகுமாரன் ஆகியோர் நிகழ்த்தினர். அண்ணா பொன்னேட்டின் ஆசிரியர் கலாழினம் சைவப்புலவர் ச. செல்லத்துவரை நிகழ்த்தினார். தொடர்ந்து அண்ணா தொழிலக உரிமையாளர் ச.பொ. நடராசா, பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா அவர்களாலும் ஏராளமான அன்பாக்களாலும் பொன்னாட்டே போர்த்து மாலை அணிவித்துக் கெளரவிக்கப்பட்டார். நூலாசிரியர் சைவப்புலவர் செல்லத்துவரை அவர்களும் நூலினை அழகுற அச்சிட்ட நூலக் உரிமையாளரும் விழாவில் பேச்சாளர்களாகப் பங்கு பற்றிய பிரமுகர்களும் கெளரவிக்கப்பட்டனர். ஏற்புரையை தொழிலதிபர் அண்ணா ச.பொ. நடராசா அவர்கள் நிகழ்த்திய பின் நிறைவுரையை திருமதி வளர்மதி து. மாதரன் நிகழ்த்தினார். செல்வன் ம. மதிதயனனின் நன்றியுரையுடன் விழா இனிதே நிறைவெற்றது. நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளராக இ. வாமலோசன் செயற்பட்டார்.

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் புதிய நிர்வாகக்குழு

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் 67 ஆவது பொதுச் சபைக் கூட்டம் 2009.09.13 ஆம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை நடைபெற்றது. பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன் அவர்கள் தலைவராகவும் திரு. ஆழவாப்பிள்ளை கந்தசாமி அவர்கள் பொதுச் செயலாளராகவும் திரு. ச. பாலேஸ்வரன் அவர்கள் நிதிச் செயலாளராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். திரு. எஸ். பால்க்கரா துணைச் செயலாளராகவும் வைத்தியகலாநிதி சிவப்பிரகாசம் அனுஷ்யங்கன் துணை நிதிச் செயலாளராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

துணைத்தலைவர்களாக பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா, திரு. மு. கதிர்காமநாதன், வைத்தியகலாநிதி அகமது ஜின்னாலும் ஷரிதுத்தீன், திரு. ஆ. குகமுரத்தி, திருமதி. பத்மா சோமகாந்தன், திரு. ஜி. இராஜகுலேந்திரா ஆகிய ஆறு பேர் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். நூலகச் செயலாளராக வைத்தியகலாநிதி தியாகராசஜீயர் ஞானசேகரன் அவர்களும், கல்விப்பனிச் செயலாளராக திரு. மா. கணபதியின்லை அவர்களும், இலக்கியப் பணிச் செயலாளராக திரு. தம்பு சிவகப்பிரமணியம் அவர்களும், நிலையமைப்புச் செயலாளராக திரு. மா. தேவராசா அவர்களும், உறுப்பாண்மைச் செயலாளராக திரு. இ. சிறிஸ்கந்தராசா அவர்களும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்களாக 20 பேர் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் பின்வருமாறு : செல்வி சற்சொருபவதி நாதன், திரு. ஆ. இரகுபதி பாலமுரீதான், திரு. ச. இலகுப்பின்லை, திரு. க. இரகுபான், கலாநிதி வல்லிபுரம் மகேஸ்வரன், திருமதி வசந்தி தயாபரன், திரு. உடப்பூர் வீரசௌக்கன், திரு.இ. உருகுமணிகாந்தன், திருமதி சுகந்தி இராஜகுலேந்திரா, திரு.க.க. உதயகுமார், திரு. பொன்னுத்துவரை சந்திரவிங்கம், திருமதி சந்திரபாவானி பரமசாமி, திரு. டிப்ள. எஸ். செந்தில்நாதன், திருமதி பொன்னுத்துவரை சந்திரவிங்கம், திருமதி சந்திரபாவானி பரமசாமி, திரு. டிப்ள. எஸ். செந்தில்நாதன், திருமதி அரியாத்தினம் புவனேஸ்வரி, திரு. மா. சடாட்சான், திரு. ப. பற்குணன், திரு. சி. கந்தசாமி, திரு.ப.க. மகாதேவா, திரு. த. சிவஞானரஞ்சன், திரு. கந்தையா சுந்தரமூரத்தி.

உள்ளகக் கணக்காம்பவாளராக திரு. தி. கணேசராசா, திரு. எஸ். மாணிக்கராஜா ஆகியோர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

காப்பாளராக பேராசிரியர் கா. சிவத்துமி அவர்களும், துணைக்காப்பாளராக திரு. த. கனகரத்தினம், கலாநிதி க. நாகேஸ்வரன், திரு. பெரியதுமிப்பின்லை விஜயரத்தினம், பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் ஆகியோரும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

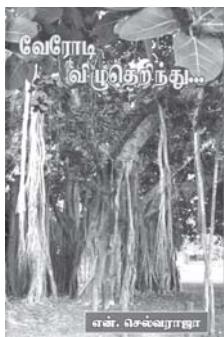
நம்பிக்கை பொறுப்பாளர் சபை உறுப்பினராக திரு. இ. நமசிவாயம், திரு. என். வீரசிங்கம், திரு. ஜெ. திருச்சந்திரன், புலவர் அ. திருநாவுக்காச, திரு.எ.எம். சுப்பிரமணியம் ஆகியோர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

முன்னாள் தலைவர் பேராசிரியர் சபா ஜெயராசாவுக்கு கலாநிதி வ. மகேஸ்வரன்மாலை அணிவிக்கிறார். அருகே செயலாளர் ஆழவாப்பின்லை கந்தசாமி, உபசெயலாளர் சி. பால்க்கரா ஆகியோர் காணப்படுகின்றனர்.

புதிய தலைவர் பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரனுக்கு பொறுளாளர் பாலேஸ்வரன் மாலை அணிவிக்கிறார்.

நால் : வேரோடி விழுது -
ஒரு நாலகவியலாளரின் தமிழ்
இலக்கியப் பதிவு
ஆசீரியர் : என்.செல்வராஜா
வெளியீடு : நூனம் பதிப்பகம்
(ஜூலை 2009)
விலை: நூபாம் 450/-

அண்மையில் நாலக வியலாளர் என். செல்வராஜா அவர்களின் வேரோடி விழுது நாலை வாசிக்க முடிந்தது. புத்தகத்தின் மீதான முதல் பார்வையே எனக்கு எங்களும் ஆலமரத்தை நினைவுகூர வைக்கிறது. கருத்தாழைமும், வனப்புமிக்க அட்டைப்படமும் என்னை வாசிக்கத் தூண்டின என்றால் அது மிகையாகாது.

இருபதிற்கு மேற்பட்ட நால்கள் மற்றும் பெருந்தொகையான நேரத்தைச் செலவிட்டுத் தயாரிக்கும் அவசியமான தும், பிரபல்யமான துமான நூல் திரட்டின் ஆசிரியரான இவரின் நூலொன்றை நான் வாசிப்பது இதுவே முதல் தடவையாகும்.

வேரோடி விழுது இலங்கையிலுள்ள நூனம் பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக இந்த ஆண்டு வெளிவந்துள்ளது. 192 பக்கங்களையுடைய இந்நூல் எழுத்தாளரின் வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளில், பல்வேறு வெளியீடுகளில் வெளிவந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக அமைந்துள்ளது.

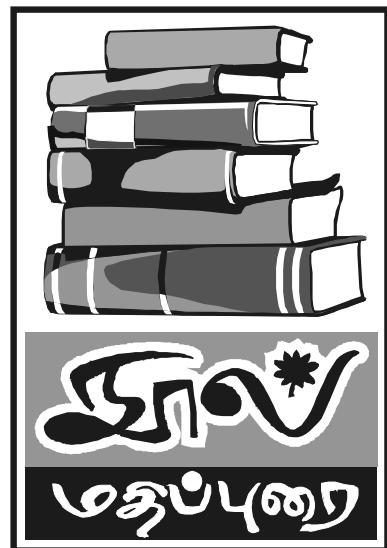
நூலின் உள்ளடக்கம் தாயகம், அயலகம், புகவிடம் என வரையறுக்கப்பட்டு இத்தலைப்புக்களின் கீழ் கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தாயகம் தொடர்பான கட்டுரைகளின் கருப்பொருளாக வடப் புலப்பெயர்வு தொடர்பான படைப்புக்கள் பதிவாகியுள்ளன. பாரிய இடப்பெயர்வு நடைபெற்ற 1995 காலப்பகுதியில் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகள், வரலாற்றைப் பிரதிபலிக்கும் அக்காலப் படைப்புக்களின் பதிவுகள், சிதைந்து போனவை பற்றிய விபரங்களும் மிக நேர்த்தியாகப் பதிவுப் பகிள்வும் செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஸமுத்தின் பத்திரிகை வரலாறு பற்றிய பார்வையை வெளிப்படுத்துகிறது மூன்றாவது கட்டுரை. இதையுடைத்து கணமிதொடர்பான இலக்கியங்கள் பற்றியும், நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகளில் கல்வெட்டுக்கள் கூறும் பயனுள்ள தகவல்கள் பலவற்றையும் கொண்டுள்ளது இக்கட்டுரை. கல்வெட்டுக்கள் எழுதுவது, வெளியீடுவது தொடர்பாக எனக்கிருந்த பார்வையை விசாலித்துக் கொள்ள இது எனக்கு உதவியுள்ளது. கல்வெட்டுக்கள் மூலம் சரித்திர, வரலாற்றுக்குத் தேவையான பல விடயங்களை அறியக்கூடியதாக இருப்பதை இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

ஸமுத்தவர் வழங்கிய நடனக்கலை நூல்கள் தலைப்பிலான கட்டுரை, ஸமுத்தவரின் நடனக் கலைக்கான பங்களிப்பினை விரிவாகப் பதிவு செய்கிறது. ஸமுத்தின் சின்ன மேளம் எனப் பெயர்பெற்ற அழிந்து போகும் கலை வடிவம் பற்றியும், இன்னும் பல முக்கிய விடயங்களையும் எம்முடன் பகிள்வு கொள்கிறது.

அயலகப் பிரிவினுள் சிங்கப்பூரின் தேசிய மொழிகளில் ஒன்றான தமிழில் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றியும், மலேசியாவில் ஸமுத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவர்களின் இலக்கிய முயற்சிகள் மற்றும் படைப்பு முயற்சிகள் தொடர்பான விடயங்களைக் குறிப்பிடுகிறது.

குறிஞ்சிநாடன்

இக்கட்டுரையின் மூலம் இலங்கைத் தமிழருக்கும் மலேசியாவிற்குமான வரலாற்று ரீதியான தொடர்புகளையும், ஸமுத்தமிழர்களின் இலக்கியப் பங்களிப்புக்களும் ஸமுத்தமிழர்களின் வரலாற்றின் பிறிதொரு பக்கத்தைக் காணச் செய்கிறது. ஸமுத்தமிழர்களின் இலக்கிய வெளியீடுகள் தொடர்பாகவும் அவை சந்தித்த, சந்திக்கும் சவால்கள் தொடர்பான பயனுள்ள கட்டுரையிது. இந்திய இலக்கியங்களுக்குச் சிறந்த சந்தையாக இலங்கையும், என் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளும் அமைந்துள்ளன என்பது தொடர்பான அரசியலை நாம் புரிந்து கொள்ள ஓர் சந்தர்ப்பத்தை வழங்குகிறது.

புகவிடம் பற்றிய பிரிவில் பிரித்தானியாவில் ஸமுத்தமிழர்கள் பற்றிய இலக்கியப் பதிவுகள் மற்றும் வழிபாட்டுத் தலைகளின் தோற்றும், வளர்ச்சி, ஊடகத்துறையின் வளர்ச்சி என்பன விரிவாகப் பேசப்படுகிறது. அத்துடன் புலம்பெயர்ந்தோரின் படைப்புக்களை வெளியிடுவது, விநியோகிப்பது தொடர்பான யதார்த்த நிலையையும் கட்டுரைகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

நான் இத்தொகுப்பிலுள்ள கட்டுரைகள் தொடர்பாக மேலெழுந்தவாரியாக விடயங்களைக் குறிப்பிட்டுச் செல்லும் போது இவை எமக்குப் பரீட்சயமானவைதானே என எண்ணத் தோன்றலாம். ஆனால் இக்கட்டுரைகளைத் தொடராக, முழுமையாக வாசித்து அசைபோடும்போது ஸமுத்தமிழர்களின் இலக்கியத்தின் தோற்றும், வளர்ச்சி, விரிவாக்கம் பற்றிய எமது சிந்தனைத் தளத்தை விரிவாக்கும் பல விடயங்களையும் காலக் குறிப்புக்களையும் இக்கட்டுரைகள் உள்ளடக்கியுள்ளன.

தமிழல் வெளியீட்டுத் தொடர்புகம் : ஸமுத்தமிழ்த் தேசிய நூலகத்திற்கான ஒரு முன்னோடி என்ற கட்டுரையை இலக்கியம், இலக்கிய வரலாறு தொடர்பாக ஆர்வமுள்ள நாம் வாசிப்பது நன்மை பயக்கும். இதில் உலகம் முழுவதும் பரந்து வாழ்பவர்கள் எவ்வாறு வெளியீடுகளைக் காப்பது, ஆவணப்படுத்துவது போன்ற விடயங்கள் படிப்படியாகச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

இறுதியில் பின்லாந்தின் இலக்கியப் பணி தொடர்பாகவும், ஜேர்மனியில் வெளிவந்த அகராதி பற்றியது எனப் பலகாத்திரமான விடயங்களை இந்நால் உள்ளடக்கியுள்ளது.

தளராத எழுத்து நடையும், செழுமையான தமிழும், கட்டுரைத் தேர்வும், வரிசைப்படுத்தலும் இவற்றில் இழையோடும் மைய இழையும் இத்தொகுப்பின் சிறப்பம்சங்களாகும். ஆரம்பத்திலிருந்து முடிவுவரை நாம் வரலாற்றுடனும், ஈழத்தமிழரின் இலக்கிய முயற்சிகளுடனும் பயணிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது.

நாம் எழுதும்போது பயணபடுத்தப்படும் மூலப்பிரதிகளின் விபரங்களைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுவது எழுத்தாளர் களுக்குரிய சிறந்த பண்புகளில் ஒன்றாகும். இப்பண்பு எல்லாக் கட்டுரைகளிலும் இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

வேரோடு விழுதுறிந்து - ஒரு நூலகவியலாளரின் தமிழ் இலக்கியப் பதிவு எனது தேடலை ஊக்குவிக்கும் தொகுப்பாக அமைந்திருந்தது. இக்கட்டுரைகளில் எழுப்பப்படும் பல வினாக்கள் பல புதிய முயற்சிகளை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலைத் தூண்டுகிறது.

பாமினி 2009

நால் : குறுமுகில் தாண்டும் நிலவு
ஆசிரியர் : தொகுப்பாசிரியர் தி. ராணசேகரன்
வெளியீடு : நூனம் பதிப்பகம் - வெள்ளவகுக்கை
விலை : நூபாய் 150/-

குறுமுகில் தாண்டும் நிலவு
க. சதாசிவம் அவர்களின் ஞாபகாரர்த்தமாக அவரது குடும்பத்தினர் நூனம் சுஞ்சிகை அனுசரணையுடன் நடத்திய 2007ம் ஆண்டில் பரிசு பெற்ற சிறுக்கைகளை நூனம் ஆசிரியர் டாக்டர் தி. ராணசேகரன் தொகுத்து குறுமுகில் தாண்டும் நிலவு' என்னும் தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளார். இத்தொகுதி சிறந்த சிறுக்கைகளைக் கொண்டது என்று துணிந்து கூறலாம்.

இந்நால் தொகுப்பு நூலாக வெளிவந்தது சிறுக்கைதையைப் படைத்த ஆசிரியர்களுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஞானத்தின் இதழ்களை சேகரித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும் படைப்பாளிகளுக்கு ஒரே நூலில் எல்லாக் கதைகளையும் வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்துள்ளது. தங்கள் தங்களை கதைகளை ஏனைய படைப்பாளிகளின் கதைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியும். ஒவ்வொருவரது கருப்பொருளை அறிய முடியும். கதையின் உருவையும் படிமத்தையும் ஒப்பிட முடியும். கதையை நடத்திச் செல்லும் பாங்கு, நடை என்பனவற்றையும் அறியலாம். இந்த அருமையான செயலைச் செய்து நூலைத் தொகுத்த ஆசிரியருக்குப் படைப்பாளிகள் நன்றி உடையவர்களாக இருப்பார்கள். படைப்பாளிகளின் புகைப்பத்தை இறுதி அட்டை தாங்கி வருவதானது வாசகர்கள் நெஞ்சில் பதித்துக் கொள்ளவும் ஒவ்வொருவருடைய கதையைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கவும் உதவும்.

முதலாம் பரிசு பெற்ற திருமதி. கார்த்தியாயினி சுபேஸ் அவர்களின் 'குறுமுகில் தாண்டும் நிலவு' என்ற தலைப்பை இச்சிறுக்கை நூல் தாங்கிவருவது பொருத்தமானதே. இத்தொகுதியில் கார்த்தியாயினியின் 'குறுமுகில் தாண்டும் நிலவு', கார்த்திகா பாலசுந்தரத்தின் 'ஒடுக்கம்', கே. எஸ். சுதாகரின் 'கற்றுக்கொள்வதற்கு', ச. முருகானந்தனின் 'நான் சாகமாட்டேன்', தர்மராஜா அஜந்தகுமாரின் 'மீளாமகன்', சிவனு மனோகரனின் 'பாடமாத்தி', தீரன் ஆர். எம். நெள்ளாத்தின் 'கல்லடிப் பாலம்', ஆலூரானின் 'அறம் செய்ய', கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தத்தின் 'தவம் கலைகிறது', கயிலை தம்பையா கயிலாயின் 'தேடல்', பிரமிளா பார்த்திபனின் 'ஒரு நூல்' செல்லி நிரஞ்சனி சபாரத்தினத்தின் 'கனவு கனவாயே' முதலிய சிறுக்கைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொருவருடைய வித்தியாசமான கருப்பொருளையும், உருவும் உள்ளடக்கம் என்பனவற்றை அறிந்து கொள்ள வாசகர்கள் நூலினைப் பெற்றுப் பயன் பெறுமாறு வேண்டுகிறேன். சிறிய நூல் அறிய கதைகள்.

(குறுமுகில் தாண்டும் நிலவு பிரதி வேண்டுகோர் ஞானம் கிளை அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ளலாம். தபாற் செலவு நூபா 40/- வேறாக அனுப்ப வேண்டும்.)

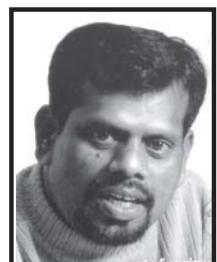
அதவன் தீட்சன்யா வருகிறார்

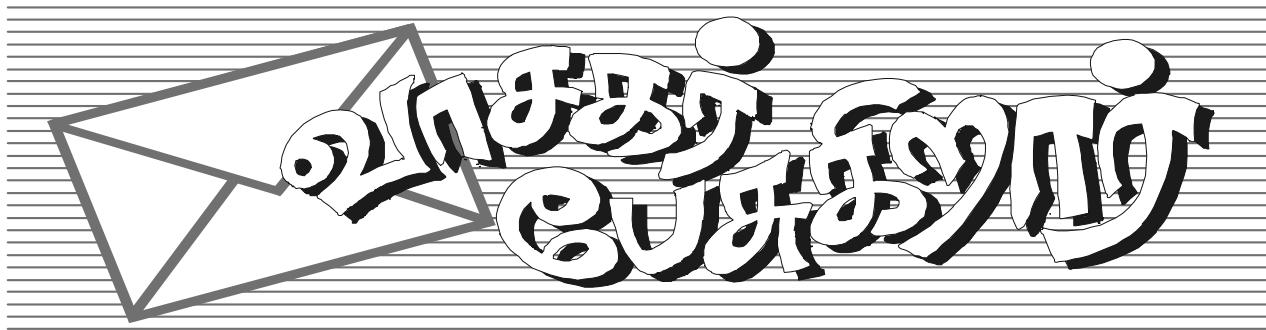
மத்தியமாகாண தமிழ் கல்வி கலாசார அமைச்சின் ஏற்பாட்டில் அக்டோபர் மாதம் 9,10ம் திகதிகளில் மாத்தனை நகரில் நடைபெறவேள்ள மத்திய மாகாண சாகித்திய விழாவில் சிறப்பு அலைப்பாளராக எழுத்தாளர் ஆதவன் தீட்சன்யா கலந்து கொண்டு சிறப்புறையாற்றுவார்.

அண்மைக்கால தமிழ் இலக்கிய உலகில் சிறப்பான சிறுக்கைகளை எழுதியுள்ள ஆதவன் தீட்சன்யா புலம் பெயர் இலக்கியத்திற்கு மலையை இலக்கியம் தான் முன்னோடி என்று தம் எழுத்துக்கள் மூலம் நீருமித்துவருகிறார். ஒரு நூற்றாண்டின் சிறப்பான சிறுக்கை எழுதியவராக இவரை எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர் “புதுவிசை” என்ற சுஞ்சிகையின் ஆசிரியருமாவார்.

இங்கு இருக்கும் நாட்களில் கலை, இலக்கியப் புதிய விளைவாளர்களைச் சந்திக் கிரும்புகிறார்.

இவரைச் சந்திக்க விரும்புகிறவர்கள் ‘கொழுந்து’ சுஞ்சிகை ஆசிரியர் அந்தனி ஜீவா 077 6612315 என்ற கைபேசிக்குத் தொடர்பு கொள்ளவும்.

ஆசிரியர், ஞானம்.

தரமான இலக்கியப் படைப்புக்களைச் சுமந்து ஈழத்தின் பிற சஞ்சிகைகளை விட அதிகளாவு வாசகார்களைக் கவர்ந்து வெற்றிகரமாக வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் “ஞானம்” சஞ்சிகையை நடாத்தும் தங்களுக்கு எனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நான் தங்களுடன் தொடர்புகொண்டு “நூலகவியல்” தொடர்பான ஒரு கட்டுரை இருக்கின்றது. இதைத் தங்கள் ஞானத்தில் பிரசுரிப்பீர்களா? என்று கேட்டபோது ஒரு மறுப்பும் தெரிவிக்காமல் அனுப்புக்கள் பிரசுரிக்கிறேன் என்று கூறியிருந்தீர்கள்.

ஏப்ரல் 2009 வெளியான ஞானம் இதழில் நான் எழுதிய “இலங்கையில் நூலக வளர்ச்சியும் அதன் பயன்பாடும்” என்ற தலைப்பையுடைய கட்டுரையைப் பிரசுரித்திருந்தீர்கள். என்ன ஆசிரியம் என்றால் எனது கட்டுரையின் தலைப்பும் எனது பெயரும் முகப்பு அட்டையில் பிரசுரமாகியிருந்தது. நான் ஞானத்தில் எழுதிய முதலாவது கட்டுரை இதுவாகும். மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். புதிய எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் தங்களுக்கு எனது நன்றிகள்.

மேலும் எனது கட்டுரையைப் பார்த்துவிட்டு மே 2009 ஞானம் இதழில் வாசகர் பேசுகிறார் பகுதியில் நூலகத்துறையில் மிகவும் பிரபல்யமான அத்துடன் ஈழத்தில் சேவையாற்றித் தற்போது புலம்பெயர்ந்து வண்டனில் இத்துறையில் தொடர்ந்து சேவையாற்றிக்கொண்டிருக்கும் திரு. என். செல்வாஜா அவர்கள் எனது கட்டுரையைப் பற்றி ஒரு விமர்சனம் எழுதியிருந்தார். நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அவருக்கு எனது நன்றிகள்.

இந்த அளவுக்கு எனது கட்டுரைக்கு விமர்சனம் கிடைத்துத்தென்றால் அதற்குத் தாங்கள்தான் காரணம். என்னைத் தங்கள் ஞானத்தில் அறிமுகம் செய்ததற்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்வதுடன் மென்மேலும் “ஞானம்” எதுவித தடையுமின்றித் தொடர்ந்து வெளிவர எனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

ம. மத்துஅழகன், மாணிப்பாய்.

ஞானம் ஆசிரியருக்கு!

ஆகஸ்ட் மாத இதழில் முருகூப்பு எழுதிய கட்டுரையின் தொடர்ச்சியாய் செப்பெட்டப்பார் மாத இதழில் சின்னராஜா விமலன் எழுதிய “செம்மைப்படுத்தும் கலை பற்றிய கட்டுரையைக் குறுகிய நாட்களினுள் எழுதுவதற்கு முடிந்ததென்றால் அது அவரின் பார்த்துபட்ட வாசிப்புத் தேடலின் ஆழத்தை வெளிப்படுத்துவதாகவே உள்ளது. அன்மைக்காலமாக அவர் எழுதி வரும் கட்டுரைகளிலிருந்து பல தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதற்கு இந்தக் கட்டுரையும் விதிவிலக்கல்ல. விமலன் கூறுவது போலக் கைலாசபதி முற்போக்கு அணியைச் சார்ந்தவர்களைத் தூக்கிகிவிட்டது எவ்வளவு உண்மையோ அதேபோன்று முற்போக்கு அணி என்ற வலுவான அமைப்பு ஒன்று இருந்தபடியால்தான் கைலாசபதியும் இன்றுவரை போற்றப்படுகின்றார் என்பதும் உண்மையே. இதை உணர்ந்தே அன்று மு. தலையசிங்கமும் “சாவோதயம்” என்றொரு அமைப்பை நிறுவி அதன்மூலம் தன்னை நிலைநிறுத்த முனைந்தாராயினும் அது நிறைவேறாமலேயே அற்பு ஆயுளில் மறைந்து விட்டார்.

அவ்வப்போது நான் அட்டைப்படத்துக்குக் கவிதை படைக்குமாறு கோரி வந்த தாங்கள் சென்ற இதழில் அட்டைப்படக் கதையாக ச. முருகானந்தனின் ‘முள்வேலி’ சிறுகதையை இடம்பெறச் செய்தமையை ஒரு பரிசோதனை முயற்சி என்று பாராட்டினாலும் அட்டைப்படத்துக்கு கவிதை எழுதுவது போன்று கதை எழுதுவது எந்தளவிற்குப் பொருந்தக்கூடியது என்பது சந்தேகமே. ஒரு சம்பவமோ, பிரச்சினையோ மனதினை உறுத்தும் போது தோன்றும் இலக்கியமே நின்று நிலைக்கூடியது. ஏனையைவ அனைத்தும் வலிந்து படைப்பினை உருவாக்கும் முயற்சிகளே. முகாம் வாழ்க்கை பற்றி அறியும்போது அவை எம்மதிலும் ஆழ்ந்த துயரத்தை உண்டுபண்ணுவது உண்மையாயினும் ‘முள்வேலி’ கதையானது அட்டைப்படத்துக்கு வலிந்து கதை பண்ணும் முயற்சியாகவே தோன்றுகிறது.

(அட்டைப்படத்திற்காக எழுதப்பட்ட கதையல்ல ‘முள்வேலி’. எரியும் பிரச்சனையைப் பிரதிபலிப்பதால் முள்வேலி கதைக்கு வரையப்பட்ட படம் அட்டைப்படமாகியது – ஆசிரியர்)

எஸ். சாமிநாதன், மாத்துளை.

ஆசிரியர், ஞானம்.

அன்புடையீர்,

கடந்த ஆகஸ்ட் இதழில் வாசகர் கடிதப் பகுதியில் சுதர்மமகாராஜன் ‘நான் கடவுள்’ திரை விமர்சனத்தில் காசி, கங்கை பற்றிய காட்சிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டபோது நான் ஞானசேகரின் தினக்குரல் தலையாத்திரைத் தொடர் பற்றிக் குறிப்பிட்ட அதேவேளை, ஜெயமோகனின் நாவல் பற்றி என் குறிப்பிடவில்லை என்று கேட்டிருந்தார். அதற்கு இரு காரணங்கள் உண்டு. நான் கடவுள் திரைப்பட விமர்சனத்தை நான் எழுதிய அதே காலப்பகுதியில் ஞானசேகரின் கட்டுரையைப் படித்துமை ஒரு

காரணம். மற்றைய காரணம் ஜெயமோகனின் குறிப்பிட்ட நாவலை நான் வாசிக்கவில்லை என்பதாகும். இன்று மதிப்புரை, விமர்சனம் செய்யும் எல்லோராலும் எல்லாவற்றையுமே படிக்க முடிவதில்லை. கால அவகாசம் முக்கிய காரணம். மற்றையது நூல் கிடைக்கும் பிரச்சினை. முன்னர் விமர்சகர்களால் முழுமையாகப் பத்தும் பலதும் வாசிக்க முடிந்தது. இன்றைய இயந்திர உலகில் வெளிவரும் அனைத்தையுமே வாசிக்கல் என்பது அசாத்தியமே. நான் கடவுள் படத்தில் நான் ரசித்ததைப் பகிர்ந்து கொண்டேன் அவ்வளவு தான். அடுத்து பாலாவின் வார்ப்பு ஆனாலும் ‘ஆர்யா’ அற்புதமாகச் செய்துள்ளார் என்பதற்கு இரண்டு கருத்தில்லை.

தமிழ்த் திரையுலகம் இன்று இந்திய தேசிய விருது பெறுமளவு முன்னேறியுள்ளது. ‘காஞ்சிவரம்’ என்ற திரைப்படம் முதற்தடவையாகத் தேசிய விருது பெறும் தமிழ்த் திரைப்படம் என்ற பெருமையைத் தட்டிக் கொள்கிறது. இதில் நடித்த ‘பிரகாஷ்ராஜ்’ சிறந்த நடிகராகவும் தெரிவி செய்யப்பட்டுள்ளார்.

இத்தனை வருடத் தமிழ்த் திரைப்பட வரலாற்றில் முதற்தடவையாக ஒரு தமிழ்த் திரைப்படம் தேசிய விருதினைப் பெற்ற மகிழ்ச்சியிடையே இத்திரைப்படத்தைத் தமிழ் ரசிகர்கள் அதிகம் கண்டு கொள்ளாமையும் எமது பார்வைக்குக் கிட்டாமையும் கவலையளிக்கிறது.

- பிரகாஷ்ராஜ் ஆனந்த

ஞானம் ஆசிரியருக்கு,

முருகபூதியின் கட்டுரைக்கு எதிர்வினையைச் சின்னராசா விமலன் எழுதியிருக்கிறார். தான் எழுதும் கட்டுரையைத் தானே செம்மைப்படுத்திவிட்டே ஞானத்துக்கு அனுப்ப வேண்டும். கட்டுரையில் முன்னுக்குப் பின் முரணாக எழுதக்கூடாது. இவர் கைலாசபதியைப் போற்றுகிறாரா அல்லது தூற்றுகிறாரா? விளங்கவில்லை. பல இடங்களில் அவர் எழுதியிருப்பது தெளிவாக இல்லை. படைப்புக்களைச் செம்மைப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்கிறாரா இல்லையா? ‘கிசு கிசு’ச் செய்திகளையும் எழுதியிருக்கிறார். ஞானத்தின் தரத்துக்கு இது போன்ற ‘கிசு கிசு’செய்திகள்’ வேண்டாம். இளைய தலைமுறையினரை நீங்கள் கைதூக்கியிருப்பது தொடர வேண்டும். இந்த வாய்ப்பை இளைய தலைமுறையினர் தவறாகப் பயன்படுத்த அனுமதிக்க வேண்டாம். தன்னுடைய கட்டுரையில் உங்களைப் பற்றிய செய்தியை நன்றாக எழுதியமையால் தான், அவருடைய முரண்பாடான கட்டுரையைப் பிரசுரித்திருக்களா?

- தே. முகுந்தன், யாழ்ப்பாணம்.

ஐயா ஞானம்,

ஞானம் இதழ் படித்தேன். நன்றாக இருக்கிறது. ஆனால் ஒரு சிறு குறையைச் சொல்ல வேண்டும். ஞானத்துக்குக் கட்டுரை எழுதுவார்கள் ஏதாவது விவகாரங்களில் பெயர் குறிப்பிடாது யாராவது எழுத்தாளரைத் தாக்க நினைத்தால் அவற்றைச் செம்மைப்படுத்தும் பொறுப்பு ஆசிரியருக்கு உண்டென்பதை மறந்துவிடாதீர்கள். ஞானம் 112 இதழில் சின்னராசா விமலன் என்பவர் டானியலின் நாவல் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரம் ஒன்றைச் சொன்னார். அதில் வரும் மூத்த எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியானா அல்லது தெணியானா? வாசகர்களுக்குக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தாதீர்கள். குறித்த பகுதியை நீக்கிவிட்டு கட்டுரையைப் பிரசுரியுங்கள் அல்லது மூத்த எழுத்தாளர் என யாரைக் குறிப்பிடுகிறீர் எனக் கட்டுரையாளரிடமே கேட்டு அப்பெயரைக் குறிப்பிடுங்கள்.

ஞானத்தின் தீவிர வாசகள்
ம. சிவதாசன், நல்லூர்.

ஞானம் புரட்டாதி இதழைப் புரட்டி வாசித்து முடித்து விட்டேன். எனது நல்ல நண்பார் மாவை வரோதயனின் மறைவுச் செய்தி கேட்டு நானும் ஞானத்தைப் போலவே அதிர்ச்சியும் கவலையும் உற்றேன். அடுத்து எனது ‘ஆங்கில இலக்கிய ஆசான்’ கவிஞர் சோ.ப அவர்கள் அட்டைப்பட அதித்தியாகக் கெளரவிக்கப்பட்டிருப்பது கண்டு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். கவிஞர் முருகையன் நினைவு நிகழ்வில் சோ.ப அவர்கள் பாடிய கவிதையும் (பக்கம் 23) நன்றாகவே இருக்கின்றது. ‘சோ.ப எனும் பேர் கவிதா நறுமணமோ’ என்ற தலைப்பில் கட்டுரை எழுதிய கலாநிதி கந்தையா ஸ் கணேசனை (பக்கம் 3) நிச்சயம் பாராட்டத்தான் வேண்டும். சியாமினி இராசரத்தினம் (பக்கம் 14), ச. முருகானந்தன் (பக்கம் 17) ஆகியோரின் சிறுகதைகள் நன்றாக இருக்கின்றன. சட்டத்தாணி ச. ஸ் கந்தாசா (பக்கம் 7) அவர்கள் அவஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்தாலும் அவரது மனச இலங்கையில்தான் இருக்கின்றது என நான் நினைக்கின்றேன். இவர் ஞானம் சஞ்சிகையில் தொடர்ச்சியாக எழுதி வருகின்றார். “இன்னும் கண்ணியாக” என்ற இவருடைய சிறுகதையில் வரும் மாலதியை இவர் இலங்கைக்கே திருப்பி அனுப்பிய முடிவானது கவலை அளிக்கக்கூடிய ஒன்றாக உள்ளது. இங்கு வந்து இன்னும் என்னென்ன கண்டங்களை அனுபவிக்கப் போகிறாவோ தெரியவில்லை.

கா. தவபாலன், கண்டி

ஞானத்திற்கு மீண்டும் ஒரு சபாஷ்!

இளந்தலைமுறையை நன்றாக வளர்த்துவிடுகிறீர்கள். டானியலின் தண்ணோரோடு சம்பந்தப்பட்ட மூத்த எழுத்தாளர் தெணியான் தானே. விமலனுக்கு வாழ்ந்துக்கள். விமலனின் பணி தொடர்டும்.

உ. குமார் (சமரபாடு)

சின்னராஜா விமலனின் 'உன்னதப் படைப்புகளின் தோற்றுவாய்க்கு வழிவகுக்கும் செம்மைப்படுத்தும் கலை - சில மனப்பதிவுகள்' பலவேறு குவையான இலக்கியத் தகவல்களைத் தந்தது. நல்ல கட்டுரை. கட்டுரையாசிரியரின் தேடல் முயற்சி பாராட்டத்தக்கது வாழ்த்துக்கக்கள். ஆனாலும் இவர் கட்டுரைகள் எழுதும் போதெல்லாம் எதிர்வினைகளும் தோன்றுகின்றன. அதுவும் இவரது கட்டுரைகளுக்கு மட்டுமே தோன்றுகின்றன. இது தனிப்பட்ட கோபதாபங்களினால் ஏற்படுகிறதோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

எஸ். பத்மநாதன், சாவகசீரி.

சின்னராஜா விமலனின் கட்டுரையில் தி. ஞானசேகரன் தனது புதியகவுகள் நாவலின் முடிவை மாற்ற மறுத்ததைக் கூறியிருந்தார். ஆனால் அவரது குருதி மலை நாவலை வீரகேசரி திரு. பாலச்சந்திரனின் வேண்டுதலுக்கு அமைய அவர் மாற்றிக்கொடுத்தார். குருதிமலை பேரினவாதத்திற்கு எதிராக இலங்கையில் முதல்முதலில் எழுதப்பட்ட நாவல். அதிலே அரசியல்வாதிகளுக்கு எதிராகப் பல விடயங்களை ஞானசேகரன் எழுதியிருந்தார். சட்டீதியாக அரசியல் வாதிகளால் நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடிய பகுதிகளை நீக்கிக் கூடிய நிதியிருந்தார். சட்டீதியாக அரசியல் வாதிகளால் நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடிய பகுதிகளை நீக்கிக் கூடிய நிதியிருந்தார். இதனை ஞானசேகரன் தனது நாவலை மாற்றியமைக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. இதனை ஞானசேகரன் தனது நேர்காணல் ஒன்றிலே கூறியிருந்தார். எனவே செம்மைப்படுத்தும் கலை என்பதனை இவ்வாறு தான் அமைய வேண்டுமென வரையறுத்துக் கூறமுடியாத நிலையுள்ளது என்றே கருதுகிறேன். பிரசரிப்பவர்களின் வேண்டுதலுக்கு அமைய எழுத்தாளரே தமது படைப்பை செம்மைப்படுத்துவது பற்றித் தீர்மானிப்பது நல்லதுபோலத் தோன்றுகிறது.

இரா. அ. இராமன், கண்டி.

பத்தி எழுத்தாளர்கள் தமது கருத்துக்களை எழுதும்போது அவற்றின் மறு பக்கத்தையும் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். கல்லூரின்னை ஹனிபாவுக்கு அஞ்சலிக் கூட்டம் வைக்கவில்லை முருகையனுக்கு மட்டும் நான்கைந்து இடங்களிலே அஞ்சலிக்கூட்டம் நடைபெற்றது. எல்லாமே “குழுவாதமாகவும் இனவாதமாகவும்” இருக்கிறது என்று குழுறுகிறார் விஜயன். பெரியார் கல்லூரின்னை ஹனிபாவுக்கு எத்தனை முன்ஸிம்கள் அஞ்சலிக்கூட்டம் வைத்தார்கள்? அவர்கள் முருகையனுக்கு அஞ்சலிக் கூட்டம் நடத்தினார்களா? விஜயனின் பார்வை ஏன் ஒற்றைக் கண் பார்வையாகிப்போனது?

- இராமநாதன், தெவிலிவளை.

'ஞானம்' சந்தா விபரம்

உள்ளட

தனிப் பிரதி	: ரூபா 50/-
ஆண்டுச் சந்தா	: ரூபா 600/-
ஆறு ஆண்டுச் சந்தா	: ரூபா 3000/-
ஆயுள் சந்தா	: ரூபா 20000/-
சந்தா காசோலை மூலமாகவோ, மணியோடர் மூலமாகவோ அனுப்பலாம். மணியோடர் வைசினாவத்தைத்தபால் நிலையத்தில் மாற்றக் கூடியதாக அனுப்பப்படல் வேண்டும்.	

இலகுவாக மேலதீக்க கெலவின்றி சந்தா அனுப்பும் வழி :- உங்கள் பகுதியில் உள்ள ஹட்டன் நஷனல் வங்கியில் T. Gnanasekaran, Hatton National Bank - Wellawatte நடைமுறைக் கணக்கு இலக்கம் - 009010309024 என்ற கணக்கில் வைப்பு செய்து வங்கி ரசீதை எமக்கு அனுப்பதல் வேண்டும்.

வெளிநாட்டிலிருந்து பணம் அனுப்ப : Swift Code : HBLILK LX

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/ முகவரி :

T. Gnanasekaran

Gnanam Branch Office

3-B, 46th Lane, Wellawatte.

ஞானம் விளம்பர விகிதம்

பின் அட்டை	: ரூபா 10000/-
முன் உள் அட்டை	: ரூபா 8000/-
பின் உள் அட்டை	: ரூபா 8000/-
உள் முழுப்பக்கம்	: ரூபா 5000/-
உள் அரைப்பக்கம்	: ரூபா 3000/-

வைசினாவது

Australia (AU\$)	ஓராண்டு
35	70
25	50
500	950
50	95
35	70
15	30
25	50

இரண்டு ஆண்டு

முன்று ஆண்டு
100
70
1400
140
100
40
70

மூன்று சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்துத் தருபவர்களுக்கு ஒரு வருடம் 'ஞானம்' இளாமாக அனுப்பப்படும்.